

leslie abraham:

ISTEN az ISTEN

(ISTEN, ÉS ISTEN EGYSÉGES „ORSZÁGA” A KERESZTÉNY HITVALLÁS ÉS A
VÉDÁK EGYÜTTES TÜKRÉBEN)

Borító:

Szerző: Vörös László

All rights reserved! Minden jog fenntartva!

A könyvet azonban az előbb írtak ellenére kizárólag ingyenesen, illetve legfeljebb „nonprofit” alkalmazása esetén szabad részleteiben illetve a teljességében is sokszorosítani, reprodukálni, mind elektronikus, mind pedig mechanikus úton, beleértve a fényképezést, és egyéb más módokat is, valamint bármely információtároló és visszakereső rendszerben tárolni. Minden anyagi ellenértékért történő árusítása (ebbe azonban már beleértve a „nonprofit” történő terjesztését is!) azonban csakis a szerző, Vörös László hiteles írásos engedélyezése mellett történhet!

A könyv Vörös László magánkiadása
8256 Ábrahámhegy, Fülemüle utca 32.
Telefon:
E-mail: voroslaszlo@asat.hu

Nyomdai munka:
Felelős vezető:

leslie abraham:

ISTEN az ISTEN

(ISTEN, ÉS ISTEN EGYSÉGES „ORSZÁGA” A KERESZTÉNY HITVALLÁS ÉS A
VÉDÁK EGYÜTTES TÜKRÉBEN)

TARTALOM

BEVEZETÉS (Az „Élőt” kövessük, ne a holtakat!)	5-6
I. fejezet	
A LÉTEZÉSÜNK OKA, ÉS AZ IGAZSÁG SZERINTI KÖTELESSÉGÜNK	
A legfőbb ok	8-10
A gnosztikusoknak is van „igazságuk”	11-12
Sri Rupa és Jézus nyomán	13-14
II. fejezet	
AZ EMBER ÉLETE ÉS HALÁLA A „KÁPRÁZAT VILÁGÁBAN”	
Az élő emberi lélek	16-18
Az ember anyagi léte szanszkrit megközelítésben	19-20
Élet és halál	21-23
Az illúzió világa	24-25
A feledés és világa	26-28
Mi, vagy még inkább ki is ad az életnek valódi értelmet?	29-30
III. fejezet	
A TEREMTŐ ISTENRŐL SZÓLÓ TUDÁS ELSAJÁTÍTÁSA	
Az Isten-felismerés folyamata	32-33
Isten-tudás	34-36
Az Isten-tudás elsajátítása és tanítása	37-38
Teremtő Isten csak egy van	39-42
A Szent Lélek és a megkeresztelkedés	43-44
IV. fejezet	
A TAGJAIVAL EGYÜTT „EGÉSZSÉGES” ISTEN, ÉS LUCIFER VILÁGA	
Az egész Isten	46-49
Isten teste	50-51
Krisztus teste és vére	52-54
Isten a tagjaiban is jelen van	55-56
Lucifer világa	57-59
V. fejezet	
A TÉVELYGÉSBEN ÉLŐ EMBER NEM LEHET SIKERES	
Az ember hibás ragaszkodása	61-62
A tudatlanságban élő ember	63-64
Az Istenhez hűtlen ember	65-66
Vakok és süketek	67-68
Sikerese-nevezhető-e a jelen civilizáció?	69-71
VI. fejezet	
CÉL A MEGVILÁGOSODÁS, ÉS A SZABAD SZOLGÁLAT	
Cél, felszabadulás, szolgálat	73-76
Megvilágosodás	77-79
Szabad ember	80-81
VII. fejezet	
AZ ISTENHEZ VALÓ VISSZATÉRÉS	
A szellem kiárasztása a „kövekre”	83-85
Szolgálva visszatérni Istenhez	86-87
Visszatérés Istenhez	88-89
UTÓSZÓ (Ki is a „bűnös”?)	90-92
Felhasznált irodalom	93

BEVEZETÉS

(Az „élőt” kövessük, ne a holtakat!)

Istennek nagyon is nincsenek kedvére azok az emberek, akik istentelenek, de azok az emberek sem, akik igazságtalan módon elnyomják az igazságot. Az ilyen emberek ugyanis azt nyomják el, amit Isten már nyilvánvalóvá tett nekik. Jézussal is az ilyen emberek tették azt a borzalmat, amit tettek. Azért ölték ugyanis meg Jézust, és később már a tanítványait is, hogy az igazságot elnyomják, hogy Jézus Isten igazságáról szóló szavait végleg elhallgattassák. Jézus megölésével is tehát pontosan azt igyekeztek elnyomni, ami megtudható, illetve ami még első kézből és közvetlenül hallhatóan is megtudható lett volna Istenről.

Isten láthatatlan tulajdonságai azonban világosan látszanak a teremtéstől fogva, ugyanis azok már az alkotott dolgaiból is érzékelhetők. A szüzi tisztaságú természetből tehát nagyon is kiviláglik Isten hatalma és Istensége.

Azért nincsen tehát mentség az istentelenek, és az Istent elnyomni, illetve teljesen mellőzni igyekvők számára, mert annak ellenére, hogy mindegyikük ismerte, és valamilyen szinten ismeri is Istent, egyáltalán nem, illetve nem helyesen dicsőítik Őt, és hálát sem adnak, vagy ha adnak is, akkor csak képmutatóan adnak Neki.

Az ilyen emberek „üresfejűekké” lettek a tulajdon okoskodásaiktól, és Isten ismerete helyett a tulajdon értelmetlenségük (tudatlanságuk) sötét füstje tölti be az üres fejüket. Ezek az emberek azt bizonygatják, hogy ők a bölcsek, holott inkább bolondok lettek, mert a romolhatatlan Isten dicsőségét a romlandó ember képének, és az általa alkotott dolgok dicsőségére és dicsőítésére cserélték fel.

Ezek az emberek tehát azok az emberek, akik Isten igazságát a tulajdon hazugságaikkal cserélték fel, és inkább magát a teremtést imádják és szolgálják, mintsem magát a Teremtő Istent. Isten ezért ezeket az embereket úgy leckézteti meg, hogy a szívük vágyának megfelelően átadja őket a saját testük meggyalázására. Ez azt jelenti, hogy szinte már állandó nemi vágyakozásra, és természetellenes nemi kapcsolatokra készíti őket. Mivel pedig nem találják helyes célnak, hogy pontos ismeretük legyen Istenről, Isten ráadásul helytelen gondolkodásmódra adja őket, ami arra szorgalmazza ezeket az embereket, hogy azt tegyék, ami nem illik, ami nem felel meg az Ő maga megszabta erkölcsi normáknak.

Ezek az emberek tehát arról ismerhetők fel, hogy nem az Isteni Igazságnak, és Isten útmutatásainak engedelmeskednek, hanem az igazságtalanságnak.

Ezeknek az embereknek is Krisztus halála révén kellett volna megbékélniük Istennel, és a többi jóra való emberrel (ugyanis Isten eredetileg mindenkit jónak teremtett meg), és Jézus Krisztus példájára kellett volna teljesíteniük az elvárásait, de mint ez jól látható is, ezt még mindmáig nem tették meg. Az ő esetükben tehát még mindig nem következett be az Istenhez való engedelmesség, és ezért nem is uralkodik az életükben az igazságosság. Ők tehát még mindig csak a halálnak élnek, vagyis a jelen viselkedésükkel inkább az örökös vagy végérvényes halált, mintsem az Istennel egy örök életet, az örök létezést választják.

Isten azonban mindig csak az örök életet, az abszolút létezést akarja.

Nem jobb lenne tehát mindenkinek az Élő Istent követnie, mintsem ezeket az Istent megtagadó, illetve Istent csak képmutatásból követő, valójában tehát előtte járó embereket, akik közül sokan Istennek ráadásul még hátat is fordítanak, amivel (is) lényegében megtagadják Őt, a Legfőbbet, a Teremtőjüket, az Egyetlen Istenüket?

Mivel pedig mára már szinte az egész világot az ilyen istentelen emberek uralják, igyekszem az írásaimmal jómagam is azok táborához csatlakozni, akik Istenhez hűek maradtak, illetve akik Istenhez újra, de már szintén végérvényesen hűek lettek, akik az Istenről és országáról szóló helyes ismereteiket terjesztik is az egész világon, hogy végül is a helyes tudás győzedelmeskedjen a most éppen előretörőfélben levő tudatlanság fölött.

A helyes ismereteket terjeszteni azonban igen nagyon nehéz, mert az ember szinte már szüntelenül olyan világi és vallásos emberekbe botlik csak bele, akiknek nem az igazán valós és teljes igazság terjesztése a szándékuk, hanem ennek az Igazságnak a minél jobbani elpalástolása.

Hogy ez a könyvem a sok elutasítás, a sok sikertelen próbálkozásom ellenére most végül is mégis megjelenhetett, azért elsősorban és mindig is Istennek, Őt követően pedig már a Kiadó Istenhez szintén hű szolgálóinak is, őszinte hálámat és köszönetemet fejezem újfent is ki.

Kérem, hogy olvassák el az írásokat, hogy Önök is megbizonyosodhassanak felőle, hogy nem is lehetne jobb vezérlő elvet találnunk e lényegében Jézus által meghatározott elvnel, vagyis hogy: „inkább egyedül csak az Élő Istent kövessük, mintsem egyre csak a „holtakat”, a tehát már élve is halottakat, a magukat már élve is halálra ítélteteket!

leslie abraham
a tudást „meg-szerző” és
továbbadni szándékozó

I. fejezet

A LÉTEZÉSÜNK OKA, ÉS AZ IGAZSÁG SZERINTI KÖTELESSÉGÜNK

A LEGFŐBB OK

Az ember tudatlanságának a csúcsát az jelenti, hogy egyáltalán nem ismeri a fizikai világegyetem létrejöttének igazi okát. Szinte minden ember mást feltételez felőle, mint ami az igaz valójában van. Ezért aztán különféle elméletek születnek az anyagi világegyetem keletkezéséről is.

Ha azonban valamely keletkezési elméletet esetleg még sikerül is elfogadtatni az emberek többségével, a hiteles okát, a legfőbb okát szinte egyetlen ember sem képes meghatározni a világegyetem létrejöttének. Annak oka megértésének ugyanis paradox módon éppen maga az anyagvilág a köztes akadály. Magától tehát a jelenleg is még csak a kialakulása folyamatában lévő anyagi világegyetemtől nem látjuk ugyanis magát a kialakulásának okát, azaz azt az okot, mely ezt a végtelennek tűnő egyetemlegességet ebben az általunk jól ismert formájában létrehozta. Az anyagvilágnak ugyanis éppen az a feladata, hogy illúzióban tartsa a benne élő lényeket, vagyis hogy mintegy torzószerű, azaz „befejezetlen mű” szerű képét fejezze ki a valódi oknak, miáltal a benne élők tökéletesen képtelenek megismerni a legfőbb okot, a legfőbb lényeket: Istent.

Az anyagvilágban élő ember tehát egyszerűen csak azon okból tagadja Istent, illetve tagadja meg Istennek még csak a létezését is, mert tévesen úgy hiszi, hogy képtelen megismerni Istent. Ez azonban egyáltalán nem igaz, mert ezt egyedül csak a szilárd anyag látszatát keltő fizikai energiák rá gyakorolt igen erős hatására érzi illetve gondolja így. Mivel azonban mégis így gondolja, csak magát a fizikai anyagot, illetve csak ebből az anyagból készült termékeket fogadja el valódiaknak. Istent ezért az ember már csak az esetben ismerheti meg, ha azt Isten maga akarja, hogy úgy legyen. Az ember ugyanis az anyag ilymértékű imádata révén elfordult az Igaz Istentől, és helyette Isten ezen illuzórikus energiáját, azaz Isten fizikai energiáit választotta meg mintegy új Istenének. Ezt az új Istenét pedig ráadásul folyton le kívánja győzni is, ugyanis már nem csak a részleteiben, hanem már a teljességében is uralkodni vágyik fölötte. Ezáltal azonban, ugyan ha még csak közvetetten is, de magára az Isten hatalmára pályázik, illetve törekszik is, ami viszont Isten által megengedhetetlen, mert Isten vagyis Legfelsőbb Hatalom mindig csak egy, még inkább azonban csak „egyetlen” lehet, mégpedig Isten a maga teljes és tökéletes abszolútságában.

A magát fizikainak illetve teljességgel fizikai eredetűnek valló ember a mára kialakult telhetetlensége miatt tehát már csak az Isten ki nem érdemelt kedvességéből, illetve kegyelméből avagy könyörületéből fakadóan ismerheti mintegy újra meg Istent, a Teremtőt, akit a szinte már mérhetetlen anyagi vágyai miatt elfelejtett, akitől tehát az Ő fizikai anyagai (energiái, erői) irányába elfordult.

Isten azonban nem csak fizikai anyag formájában terjeszti ki magából az energiáit, azaz végül is a tulajdon maga teljességét, hanem más, a fizikaiaknál jóval nagyobb fontosságú szellemi illetve lelki energiák formájában is. Isten egyébként az abszolútságával egyenlőre még csak meg sem érintheti a fizikai energiáit, mert azoknak még tisztulniuk kell, még nincsenek teljesen kész állapotban. Még tehát mintegy „ülepíteniük” kell.

Ahhoz tehát, hogy innen az anyagi világból Istennel, a Legfőbb Okkal (aki tehát egyazon a maga Abszolútságával, illetve abszolút tudásával is) újra szoros illetve szerves kapcsolatba kerülhessünk, újra éreznünk kell az ösztönszerű szeretetünket iránta, mint teremtő Atyánk iránt, miáltal Ő abban a kegyben részesít bennünket, hogy valami általa választott módon újra megismerteti magát velünk. Istent tehát Isten segítségével valóban megismerhetjük ebből a különös nézőpontból is, melyet lényegében minden esetben magunk választunk magunknak.

Az emberiség a fizikai világban azonban szinte állandó félelmek és aggodalmak közepette él, ugyanis itt az emberek legtöbb tevékenysége arra irányul, hogy megvédjék a saját testüket, a rokonaik és barátaik testét, és azokkal együtt az életük során felhalmozott egyéb tárgyi vagyonaikat is. Ezért aztán szinte már semmi idejük nem marad arra, hogy keressék az igazi

okát akár csak a tulajdon létrejöttüknek is, hogy tehát keressék és megismerjék az igazi származásukat és kivagyiságukat, illetve a személyes és társas életük illetve létezésük valódi okát és célját.

Az igazság tehát az, hogy az ember tiszta illetve tisztán szellemi tudata lényegében maga is beszenyeződött az önmagában még nem teljesen letisztult fizikai anyagtól, mert a maga is eltárgyasult részével mintegy megfertőzte magát az anyaggal. Az ember tudatának tehát mintegy újra meg kell tisztulnia, hogy azt az Isten legtisztább Tudata (Szent Lelke) újra megérinthesse, és visszahelyezhesse az illuzórikus anyagi energiái fölé, mely energiák most mintegy helyette uralkodnak az ember fölött.

Az emberi szellemi tudat azzal tehát, hogy egy részével maga is tárgyivá lett elvesztette az eredetétől fogva meglévő transzcendenciáját. A tudatunk az elfordult és el is ferdült (torzult) gondolkodásának következtében a létezését ugyanis egyedül már csak a testi cselekedetein keresztül képes érzékelni. Tévesen azt hisszük tehát, hogy ha a testük leáll, azaz végleg elmúlik, akkor a lelkünk, vagyis a tisztán szellemi tudatunk is megszűnik létezni. Ez azonban óriási tévedés, ugyanis a szellemi tudatunk a létrejöttétől fogva állandóan folyamatos elfoglaltságban van, nem áll le még csak egyetlen pillanatra sem, mivel egyszerre örök fejlődési folyamatban is van. Ennek a folyamatnak pedig kizárólag csak Isten vethet gátat, illetve véget is. Mi magunk tehát már esetlegesen is csak látszatra akadályozhatjuk meg, illetve vethetünk véget a tulajdon fejlődésünknek. Az isteni eredetű tudatunk tehát állandóan aktív, még ha ezt az itteni látszat nem is úgy mutatja, mely aktív működésnek egyedül csak Isten vethet véget, ha azt valami már elengedhetetlen oknál fogva szükségesnek találja. A testi halálunk ennek az eredetileg Isten által végtelennek tervezett és nagyobb részében már meg is valósult azaz örökérvényűvé lett fejlődési folyamatnak tehát egyáltalán nem lehet az akadály, ha azt az Isten úgy akarja. Isten pedig úgy akarja, hogy minden létező tudat ismerje meg Őt, mint a létezésnek legfőbb okát, és attól fogva Vele már örökké együtt, azaz Vele egyetlen közös társulásban éljen. Isten lényegében azonban azt akarja, hogy legelőször is ismerjük meg önmagunkat. Önmagunk lényegi része, azaz a halhatatlan lehetőséggel már rendelkező lelkünk révén pedig már Őt ismerjük meg, mint a lelkünk és testünk Teremtőjét, és a fizikai létünk adományozóját, akitől a létünk mindig és minden körülmények között legelsősorban van függőségben. Meg kell tehát tanulnunk azt is, hogy ha Ő nem lenne, akkor mi sem létezhetnénk. Isten ugyanis csak mindezekért, és nem is egyszerűen csak cserébe, hanem inkább csak a részünkről tehát egyáltalán ki nem érdemelt kegyéből fog aztán majd bennünket is az örök létezésből részesíteni. Isten tehát valóban, ám mindig csak egymaga képes bennünket az Övéhez hasonló örök létezéssel megajándékozni.

Az egykoron tehát még maga is tiszta lelkünk a jelenlegi nyomorultságát, vagyis az eredeti énképének a darabokra történő széthullását valójában tehát a fizikai anyaghoz való ragaszkodásunk okozza. Engedelmesen hagyjuk ugyanis, hogy a fizikai valóság irányítson bennünket maga az Abszolút Isten helyett. Istennek még tehát nem is csak az Egésze, hanem egy, a tárgyi velünk együtt szintén csak feltételek mellett létezhető, nálunk azonban jóval nagyobb részegysége uralkodik felettünk, mely rész ezzel velünk együtt (viszont ő hozzánk képest már csak képletesen) már maga is az Isten ellen lázad. Azért mondhatjuk úgy, hogy velünk együtt, mivel mi el is fogadjuk ezt az ideiglenes uralmat, és ugyanakkor mi magunk is arra törekszünk, hogy Isten eme fizikai energiáit szinte hiánytalanul az uralmunk alá hajtsuk. Ezáltal azonban igazából mi vagyunk azok, akik Isten ellen láznak, akik ezzel már valóban is megtagadják az Igaz Istent, a legteljesebb illetve Abszolút Istent.

Igaz valójában azonban a tiszta szellemi tudat számára nincsen és nem is létezhet semmiféle szenvedés, semmiféle ártalom, mert a negatívumok odáig, azaz a tisztán szellemi szintig soha nem érhetnek fel. A tiszta szellemi tudat ugyanis már teljes tökéletesen megérti, hogy minden Istentől, vagyis a Legfelsőbb Létező kegyétől függ, és hogy neki egyedül csak az lehet minden törekvése, hogy az Abszolútot minél jobban megismerje, és örökké

engedelmesen szolgálja Őt az örök teremő munkájában. Az ember az Abszolúttal szemben most tehát csak az anyagot, vagy elsősorban a fizikai anyagot szolgálja.

Az embernek ahhoz tehát, hogy valóban megismerje a keletkezése okát, végérvényesen meg kell tudnia szabadulnia azoktól a gondolatoktól, hogy ő maga az Isten, hogy ő a Legfelsőbb Ok, vagyis hogy minden egyedül csak őerte van, őmiatta történik, és mindennek őmiatta kell történnie is.

Mind az egész (szellemi és fizikai) világegyetemlegesség, mind pedig a mi létrejöttünk egyedüli és legfőbb oka tehát a mindig mindenk fölött álló, és mindenre a legmagasabb fokon hatni képes Teremő Isten, és ezt végre már jó lenne, ha mindannyian már örök jelleggel is belevésnénk, mind tehát a szellemi, különösen pedig a belőle lett fizikai tudatunkba.

A GNOSZTIKUSOKNAK IS VAN „IGAZSÁGUK”

A gnosztikus tan szerint nem közvetlenül a Mindenség Ura és Teremtője alkotta az embert, hanem a nálánál alacsonyabb rendű hatalmi képviselője.

Az embert a gnosztikusok szerint tehát egy olyan isteni lény alkotta, akinek a szelleme és a lelke a Mindenség Urának, azaz a Legfőbbnek a szellemével és lelkével egylényegű. Az ember lényegében tehát Isten legközvetlenebb rokonságától Isten a „legfőbb nemző” révén származik. Ez az „Egy-Isten a Legfőbb Istenből” pedig az embert a Legfőbb mintájára jónak teremtette meg, de az ember az uralma alá már készen átadott lényekben és dolgokban egyre csak rendezetlenséget okoz.

A világban levő rendellenességet lényegében azonban egy még az isteni szférában bekövetkező félrelépés, vagyis az Igaz Isten egy általa „legfényesebbnek” tartott szellemi hatalmának (közvetlen teremtményének) a Tőle való elfordulása okozta. Tulajdonképpen ez az egész mindenségre kiterjedő elfordulás felelős az ember még sajnos jelenleg is tragikusnak mondható állapotáért is.

Az ember elsősorban azonban mégiscsak magának köszönheti minden földi szenvedését, köztük pedig a legsúlyosabbat, a legtöbbször legnagyobb testi és lelki fájdalmakkal járó testi halálát is. Az ember ugyanis a szabad akarata révén mindig maga választ afelől, hogy hallgatva a hamissá lett istenség (a „Hamisság Atyja”) sugallatára illetve példájára maga is elfordul-e a Teremtő Istentől, a Legfelsőbbtől, avagy nem követve a rossz példát az Igaz Isten közvetlen közelében marad, és Őt esetlegesen is csak akkor hagyja el, ha őt Isten mintegy a „nagyköveteként” küldi el magától valamilyen feladattal (pl.hírvívés, tájékoztatás, helyreigazítás) az alsóbb világaiba.

Az ember üdvössége, vagyis a jelenlegi lesüllyedt vagy bukott állapotából való megváltása azonban alapvetően attól függ, hogy birtokába jut-e a tulajdon fő hibája, illetve a már abból származó hibái felismerésének, valamint az Igaz Isten, és az Ő teremő ereje révén őt Isten leszármazottjaként megteremtő istenség, mint „valóságos Isten a Valóságos Istenből” ismeretének, mely helyes ismeretekre itt a földön leginkább csak az önmagavalója teljessége megismerésén keresztül juthat el az ember.

Az ember visszatérése az eredete helyére illetve az eredeti állapotába lényegében azonban nem mással azonos, mint az itteni fizikai körülmények között is megszerezhető biztos tudása annak, hogy az önmagavalója azaz a teljes lelke (értelmes szellemi tudata) lényege Isten hatalmasságaiéval, leginkább azonban magának a fölöttük trónoló Isten-Atyának apa-anyai (transzcendens) lényegével azonos.

A tudás tehát, mely az embert elvezeti az üdvösségre, egyáltalán nem tárgyi, főképpen pedig nem tárgyi eredetű tudás, hanem tisztán szellemi. Az ember üdvössége azonban nem csak önmagában ezen múlik, hanem mindig elsősorban az Élő Istene, illetve az általa irányított hatalmasságain, valamint a kozmikus történéseken. Az üdvösségünk elérése érdekében hozzánk a szellemvilágból ide a földre leküldött „segítőnk” pedig Jézus Krisztus, aki remélhetőleg majd el is fog bennünket vezetni illetve juttatni az üdvösségre, ha újra hiszünk az Egyetlen Istenben, és benne, Krisztus Jézusban, mint az egyetlen igaz Isten bennünket megváltani képes, Vele egylényegű részében. Az ember számára azonban, hogy vele akár személyesen, akár pedig csoportosan is megtörténjen ez az itt már szintén csodaszámba menő esemény, azaz a személyes tiszta lelkének visszafogadása, a megváltásának csodája, igen nagyon fontos az állandó ébrenléte, az állandó készenléte. Jézus ezt a készenlétet a minden csodára mindig nyitott szívvel, azaz a mindenre mindig a nyitott értelmével váró kisgyermeki állapotban határozta talán a legjobban megérthetően meg. Az ember ugyanis ahogyan (amilyen állapotban) majd találta a megváltás pillanatában, aszerint lesz „elvitetve”, illetve magához felemelve a Lélek-Anya által.

Mi egyéni (személyes) értelemmel is rendelkező szellemi tudatok onnan jöttünk tehát, ahonnan a „Fény” azaz a legtisztább Értelem keletkezett önmaga által, illetve ahonnét Ő kijelentette avagy kivetítette (megnyilvánította) magát képekben, azaz lényegében tehát a mi képeink, mint az Ő képmásai által is. Mi emberek tehát az Élő Értelem fiai és egyben a választottjai is vagyunk, akiknek képén keresztül (is) Isten képes megnyilvánítani a teljes magát. Akár tehát még az általa meghatározott itteni arányokban (méretekben) is.

Mindeddig azonban egyenlőre még csak Szűz Mária és Jézus bizonyult alkalmasnak arra, hogy a személyük által a képükben, illetve a személyükön egyben mintegy keresztüljőve is, Isten e szférában is nyíltan megjelenülhessen, vagyis együtt élhessen velünk, magunkat tévesen földi eredetűeknek valló emberekkel is. Isten tehát mindeddig még csak e két ember testében „időzött” (tartózkodott) huzamosabb ideig. Jelenléte pedig már az addigra (Jézus koráig) is túlságosan felhalmozott hibáink helyreigazítása, lényegében azonban az üdvösségünk mihamarabbi elérése érdekében történt. Az emberek azonban a megértése helyett megölték illetve elhagyták, és a többségükben azóta is mellőzik az egykoron tehát a szemük láttára megjelent Élő Istent, és ezek az emberek azóta is, azaz a leszármazottaik révén is egyre csak a halottakról, azaz lényegében tulajdon magukról beszélnek. Nekik ugyanis a testi és lelki haláluk inkább tűnik elérhető célnak, mint számukra maga az Isten személye által nyújtotta halhatatlanság, azaz maga az örök élet.

A Jézusban akkor ide a földre eljött Isten azonban nem is csak az embereket, hanem már az egész világot is hullának találta, mely többé már nem méltó Hozzá. Isten ugyanis egyáltalán nem a holtak Istenének, hanem az élők Istenének tartja magát, ahogyan ezt ki is jelentette az emberekhez a „feltámadását” előzően és követően írt szavaiban, a Bibliában is. Boldog ember a földön egyedül tehát csak az lehet, aki már megtalálta az örök életét Istenben. A „gyöngy” vagy „kincs” tehát Isten szántóföldjében, azaz itt a földön is megtalálható, ha igazán keressük.

Isten az embereknek eredetileg úgy adta ki, hogy magukkal együtt műveljék magát az egész földet is, de valószínűleg magának a Földnek is ugyanígy határozta meg. Az ember képében eljött Krisztus Jézust, azaz a Megváltó Istent azonban, aki a Föld gyümölcseiért, lényegében azonban a teljes örökségéért (Föld és a teljes élővilága) jött, hogy azokat, mint Isten újabb ékköveit magával vigye bemutatni az Igaz Istennek, az emberek megragadták, és megölték. Ezzel azonban az emberek megint csak a halált választották, az akkor Isten valós jelenléte végett tehát már nagyon is elérhető közelségbe került örök életük helyett.

Az emberben az Isten „fénye” (értelme) által rejtetten benne levő Isten képe, az ember intelligenciájának előrehaladtával remélhetőleg azonban hamarosan újra ki fogja jelenteni magát, és akkor talán már mindenki számára ki fog derülni, hogy a tulajdon maga révén is megjeleníthető ragyogó fényességű kép valójában az Atya-Isten képe. Isten ezúttal tehát már magának a fénynek képében, egy fénykereszt képében fog majd megjelenni, viszont már egyszerre minden ember előtt, hogy az emberek onnantól fogva már csak az élet, mégpedig a tiszta (minden ártalomtól és szenvedéstől mentes) és örök élet, ne pedig megint csak a halál állandó jelenléte, illetve örökös megmaradása mellett döntsenek.

SRI RUPA ÉS JÉZUS NYOMÁN

Nekünk megtestesült, önkaratunkból a múlandóság világába került, eredetileg tehát szellemi tudatoknak Istent abban a szellemben kell megszólítanunk, hogy tisztában vagyunk azzal, hogy semmi reménységünk nincsen a végtelenné válásra, ha az igazság érvényes. Az eddigi érdemeink miatt ugyanis nem valami sok jóra számíthatunk.

Mi, eltévelyedettségekben magunkat „földi eredetűnek” valló emberek, Istennek tehát inkább már csak a könyörület és az irgalom „hivatalában” bízhatunk, melyek elsősorban alkalmazása esetében Isten nem igazán mérlegeli a jót és a rosszat, a vétet és erényt.

Az igazság az, hogy valójában nem tudjuk, hogy mi lakozik bennünk. Ha elemezzük és tanulmányozzuk a lényegünket, egyszerűen arra kell rájönnünk, hogy még a magunk számára is ismeretlenek vagyunk. Igazán tehát nem hogy a saját lényünket, de a tulajdon lényegünket sem ismerjük.

Az eddigi vétkeink, és a mellette még mindig kisebbségben lévő erényeink alapján azonban hogyan is merhetnénk Isten igazságához fordulni, hogyan is reménykedhetünk valamiben is? Jobb, még ha csak nem is kívánjuk ezt a lépést megtenni. Egyáltalán ne is kívánjunk tehát az Isten részéről semmiféle igazságra alapuló döntést illetve határozatot, mert akkor mindenképpen csak újra elbukhatunk, azaz még tovább bukácsolhatunk lefelé, talán még egészen a „fenevad” szintjéig is.

Egyetlen helyes döntésünk tehát csak az lehet, ha bízunk Isten végtelen jóságában, főképpen pedig az ezen kegyességéből fakadó könyörületességében, és ha más már végképpen nem maradhat számunkra, akkor pedig a végtelen könyörületességéből származó irgalmában, ami tulajdonképpen a kegyelmével is egyenlőnek mondható. Az Isten könyörületessége illetve kegyessége ugyanis mindent felülmúl. A könyörületessége még tehát az igazságán, az igazságosságán is túl ér, de úgy, hogy azokat soha nem múlja, és talán nem is múlhatja fölül.

Vitathatatlan tehát, hogy az Isten természete a legmagasztosabb szeretet.

Mi, szinte folyton csak vétkező emberek, ha az igazán jót, azaz a végtelen jóságot, szépséget és gazdagságot kívánjuk magunknak, akkor a legmagasságosabb és mindenre korlátlanul hatni képes Istennel szemben tehát semmi mást nem tehetünk, mint hogy igaz szívvel megbánva az eddigi, és a még lehetségesen elkövethető vétkeinket is, minden feltétel nélkül behódolunk Neki, illetve meghódolunk előtte. Sokkal jobban azonban, mint a hadvezéreknek a legyőzöttek. Van ugyanis miért így tennünk. Minden további ellenkezés nélkül hagynunk kell tehát, hogy Isten azt tegyen velünk, amit csak akar. Jézus is ezt kívánta, és ezt példázta nekünk!

Azzal kell tehát az Isten elé állnunk, hogy ugyan tudjuk, hogy az ellene vétkezők egyik legrosszabb fajtája vagyunk, de nagyon is jól tudjuk, hogy az életünk illetve a létünk fennmaradása egyedül csak az Ő kezében van.

Nyíltan meg kell tehát mondanunk Istennek, hogy: „Megváltó Isten, hozzád jöttem, a mélyre süllyedt állapotomból, ha még lehetséges, kérlek, könyörgök, ments meg, válts meg engemet!” Ez ugyan önző, de legalább végre már őszinte kíváncsi, és ha Isten elsőre nem is hallgat meg bennünket, az ilyesfajta önmeztagság legalább tisztít a szívünkön, és a Magasságos Isten figyelmét remélhetőleg magunkra irányítja. Ez az egyetlen járható út, és egyben az egyetlen helyes mód is arra, hogy az eredeti helyzetünkbe illetve állapotunkba visszakerüljünk az Istentől elfordult állapotunkból.

Mi emberek, mivel már minden elképzelhető rossz megvan bennünk, Istennek sajnós már csak a legmocskosabb dolgot, azaz magunkat, és pedig szégyenkezve és könyörögve ajánlhatjuk fel, hogy Ő kiengesztelődjön az irányunkban.

Már tehát csak reménykedhetünk abban, hogy mi is a kegyelme tárgyai vagyunk. Ugyanakkor már csak reménykedhetünk abban is, hogy Isten megtisztít bennünket. Az

önmagavalónk megtisztítását ugyanis, sajnos be kell látnunk, hogy magunk már nem vagyunk képesek elvégezni. Még az Isten által éppen e célból alapított „földi egyház” emberi oldala sem volt képes ezideig a többséget patyolattisztára mosni, ugyanis az egyház mindeddig csak pár szenttel büszkélkedhet. Mindenkit tehát nem tett vagy „szült” szentté, azaz (újra) tökéletes tisztává. A „mindenszent” állapotot legalábbis még nem érte el, noha az emberi vezetői vallják, hogy bírják Krisztus vezetését. Ez van tehát, a reményt azonban soha nem szabad feladnunk.

Reménykedve kell tehát Istenhez fordulnunk a megtisztulásunk érdekében, és bízván abban is, hogy jogunk van még a kegyelmére.

Mi jóságban szűkölködő, Istentől elvetemült, sok esetben már gonosz emberek, a lelkünk mélyén azonban mégiscsak vonzódunk Istenhez, Isten természetéhez, a jóságához, a szépségéhez, kegyességéhez, hatalmához, és természetesen a hírnevéhez is, úgyhogy a reményhez talán még van jogunk. Az igazság azonban az, hogy Istenhez ennél még jobban is kellene vonzódnunk. Úgy kellene vonzódnunk Hozzá, mint ifjú leánynak a mátkájához, akit minden feltétel nélkül szinte már rajongva szeret, akiben minden öröme megvan, akiben vigasztalódik, akiben el tud és akar merülni, minden anyagit, minden nehézséget elfeledve. Egyedül ez a fajta vonzalom ugyanis az, amely képes akár a legmagasabb tudatszintre, tehát akár még Isten közvetlen közelébe is felemelni az embert.

A szellemi tudati fejlődésünk igazán tehát csak az őszinte behódolással veheti a kezdetét. Ezt az első lépést pedig, mely lényegében az Istenhez való megtérésünkkel avagy visszafordulásunkkal is egyenlő, nekünk magunknak kell megtennünk, mindenféle emberi közvetítés nélkül.

„Egy ilyen (előbbi) meghitt és bizalmas kapcsolatra vágyom veled Uram. A bűnösök legelesettebbje vagyok, mégis ez a vágyam. Elegendem van az anyagi világból, Veled szeretnék végre tartalmas és meghitt kapcsolatba kerülni.” E szellemben Istenhez fordulva veheti tehát csak kezdetét az Isten felé történő behódolásunknak a folyamata, mely aztán már remélhetőleg képes lesz fokról fokra kibontakozni is. Jézusnak ez 33 életéve leforgása alatt teljes mértékben sikerült, amiért is Ő a létező legmagasabb helyre, „Isten jobbára” került fel. Jézus tökéletes behódolása, és azt követőleg pedig az Atyához való felemelkedése tehát a helyes és egyben példaértékű hozzáállása révén valósult meg, természetesen az Atya segítő közreműködése mellett.

Mi, most élő emberek is kövessük tehát Jézust, a már örökké élő jó, vagy inkább már kiváló példát, hogy ha mi ugyan csak fokról fokra lépegetve is, de a „végén” már Jézushoz hasonlóan egyenesen haladva bizton visszajuthassunk az eredetünk helyére, az örökkévalóságba!

Bízzunk tehát magunk helyett újra Istenben, és higgyük el, hogy akkor bennünket eltévedt „báránykáit” is segíteni fog a Hozzá való visszatérésben!

II. fejezet

AZ EMBER ÉLETE ÉS HALÁLA A „KÁPRÁZAT VILÁGÁBAN”

AZ ÉLŐ EMBERI LÉLEK

Az ember valójában a múlandó fizikai testével egységben élő lélek, mely léleknek a kezdetétől fogva legfontosabb szüksége az állandó fejlődés.

Maga az emberi élet is arra szolgál tehát, hogy a lélek szakadatlanul fejlődhessen. Az elsődleges cél tehát egyáltalán nem az érzékkielégítés, vagyis a fizikai test érzékszerveinek a mind tökéletesebb kielégítése, hanem az önmegvalósítás, vagyis a léleknek az itt e síkon elérhető tökélességűre való felfejlesztése. A lélek itteni fejlődése ugyanis mintegy új alapjául, vagy mintegy erőteljes nekirugaszkodásként fog majd szolgálni a további fejlődésének.

Az a civilizáció azonban, amelynek elsődleges vagy kizárólagos célja az anyagi fejlődés, az állandóan csak véres háborúkkal és kínos nélkülözésekkel, szenvedéssel teli lehet. Örömteli, boldog és békés sohasem.

Az anyagi világhoz való lekötődöttségétől felszabadulni vágyó lélek számára tehát egyenesen öngyilkosságot jelent, ha bensőséges kapcsolatot tart fenn a világi, azaz az érzékkielégítést hajszoló emberekkel. Az ilyen emberi lelkek ugyanis mindig elsősorban a tulajdon testüket, és a testüknek rokonait (feleségeiket, gyermekeiket) szolgálják, és velük együtt azokat a dolgokat is, amelyek e testek fenntartásához tartoznak. Ilyen dolgok például a földterület, a ház, és minden más egyéb kisebb és nagyobb, test fenntartásához szükséges anyagi javak.

Az élete során mindenki az igazi boldogságot keresi, vagyis lényegében az örökké örömteli és gondtalan életet. Az ember tehát a korlátlan tudás élvezetét akarja, amikor is az ember mindent meg tud tenni, minden jót el tud érni, amit csak akar.

Az az ember azonban egyszerűen csak bolondnak vagy ostobának mondható, aki ezt a véget nem érő boldogságot a végesben véli megtalálni, vagyis az anyagi testben, illetve abban, ami vele kapcsolatos, amivel a fizikai test közvetlen vagy közvetett úton érintkezik. Ezek a testi dolgok, mint például tulajdon test, feleség és gyermek teste, földbirtok, ház, autó, nemzet, ország, társadalom, de minden egyéb más anyagi javak ugyanis mind meg fognak szűnni, mert soha nem lehetnek örök életűek.

Az ember hibája alapvetően tehát az, hogy szüntelenül csak az anyagi kapcsolatok után fut, és nem pedig Isten, a Teremtője után, aki neki szemben az embertársaival már az örök életet, sőt az ugyanúgy örök örömmel teli, és már minden lehetséges gondtól és ártalomtól is tökéletesen mentes örökön örök tiszta létezését is képes megadni. Az embernek tehát ahhoz, hogy valóban boldog lehessen, fel kell elevenítenie a kapcsolatát Istennel, majd vissza kell térnie Hozzá az eredeti felszabadult helyzetébe.

Annak az embernek azonban, aki fel szándékozik ébreszteni az Isten iránti szeretetét, és újra Isten örök társa vágyik lenni, annak minden olyan vágyaitól is meg kell tudnia szabadulnia, mint például maga az eltárgyasult vallásosság, gazdaggá lenni, kiválósággá (ne adj Isten „sztárrá”), nagy hatalmú méltósággá lenni, minden tárgyat megszerezni, amit csak az ember akar, és minden más egyebet is megszerezni amit csak az ember akar. Az örök boldogságot elérni vágyó embernek lényegében tehát fel kell adnia az anyagi élet és élvezet utáni minden vágyát, és egyedül csak az Igaz Isten imádatának kell átadnia magát. Az Örök Isten igazán tehát csak az anyagi életről való teljes lemondás árán közelíthető meg, és érhető is el az örök élettel egyetemben, ugyanis Isten maga az Örök Élet és az Örök Boldogság is.

A már lemondott rendben élő embernek pedig az a feladata, hogy valami lényegeset adjon az egész emberi társadalomnak, nem pedig az, hogy maga is a többi embertársa manipulálásából minél jobb körülmények között élje a tulajdon múlandó világát.

Az anyagi világról már lemondott embereknek tehát elsődleges vagy fő feladatuk az, hogy az elődeikhez hasonlóan mielőtt még végleg kiköltöznének az anyagi világból, valamilyen irodalmi munkával hasznára váljanak a társadalomnak, vagyis hogy valódi útmutatást adjanak a lélek azaz az ember önmegvalósításához. (Az eltorzult, elanyagiasodott világot maga is

megtagadó, Istent képviselő Jézus ezt feladatot azonban pusztán már az élő szavaival is képes volt elvégezni. Szavai ugyanis még ma is élnek az emberek szívében, vagyis az élő értelmükben.)

Az eredményeit és útmutatásait szintén írásban publikáló tárgyi tudomány az előbbi nézetekkel szemben azonban azt állítja, hogy Isten, mint Legfelsőbb Intelligencia nem létezik, hanem maga a fizikai anyag az, mely az ember esetében is kifejleszti például a látás, hallás, mozgás, gondolkodás, stb. képességét a tulajdon növekedésével párhuzamosan. Tapasztalati bizonyítékuk azonban egyáltalán nincsen arra vonatkozólag, hogy az előzőleg nem élő, avagy még nem élő anyagból akár csak mozogni, illetve biológiailag enni és üríteni képes élőlényt lehet létrehozni. Pontosan tehát az általuk létrehozott robotgépek a cáfolatai az előbbi állításuknak. Élőnek ugyanis egyedül csak az az anyag fogadható el, amely rendelkezik bizonyos fokú élő intelligenciával, mely őt mozgatja, irányítja, vagyis lényegében motiválja magára az életre illetve élésre, azaz a tulajdon biológiai létének minél további fenntartására.

Az élő intelligenciája nélkül az anyagi ember tehát még csak nem is láthatna, de nem is mozoghatna, nem ehetne, nem ihatna. Amely emberi lélek pedig nem jól vagy egyáltalán nem használja az intelligenciáját, azt az embert az élő intelligenciájukat használó emberek megzavarodott vagy megtévelyült embernek látják illetve a legtöbben már emberszámba sem veszik.

Minden élőlény tehát függőségben van az élő intelligenciától, azaz egy felsőbb irányító elvtől, egy felsőbb akarattól vagy tekintélytől, mely őt irányítja, illetve tanácsokkal látja el a mozgására, azaz az életére vonatkozóan. Ha azonban ezt a felsőbbrendű önmagavalót a nélküle tehát csak halott lehetőségű testtel azonosítjuk, akkor tévesen úgy hisszük, hogy maga a test irányít bennünket a vágyai alapján, és hogy maga a test az is, aki gondoskodik rólunk minden vonatkozásban.

Az igazság azonban az, hogy az érzékszerveinkről egyedül csak azért mondhatjuk el azt, hogy azok „működnek”, mert az önvalónk, azaz az egyéni énünk, az egyéni intelligenciánk mozgásra készíti, vagyis élteti őket, míg a felsőbbrendű énünk pedig a vágyaink alapján irányít bennünket és gondoskodik rólunk. Csak fantazmagória lehet tehát az a tudományos állítás, hogy egymaga az anyagi emberi agy készíti mindenféle tevékenységre az anyagi testet. Magát a készíttést tehát egyedül csak az élő és nem tárgyi, hanem kizárólag csak szellemi lehetőségű intelligencia végezheti, amihez ő vagy az a tárgyi agyat egyszerűen csak a mozgásra irányuló készíttése továbbító eszközeként használja az emberi test esetében is.

Az emberi lélek szabadsága tehát csupán csak annyiból áll, hogy az többé már nem marad meg a magát az anyaggal való azonosítása szintjén, hanem már maga is az igaz lelki felfogáshoz ragaszkodik. Annak a tehát már minden kétség nélküli tényéhez, hogy ő, mint egyéni önvaló („én vagyok” tudat), az anyagtól független Felső Énje avagy irányító intelligenciája függőségében van, aki viszont mivel a Legfelsőbb Intelligenciának, Istennek a részleges képviselője, azaz a teljességével része, magától Istentől függ, és Isten által is van irányítva, illetve Isten által van meghatározva minden lényegi tevékenységében.

Ha tehát mi emberi lelkek magunk is a minden intelligencia irányítójának, azaz Istennek a kegyeiért imádkozunk, akkor érhetjük el az igazi célunkat, vagyis azt, hogy mi magunk is magunkon keresztül valósítsuk meg Istent, a Legfelsőbb Élő Intelligenciát, mégpedig az eredeti vágyainknak megfelelően itt és most a fizikai síkon. Jézusnak ez már sikerült. Jézus mint egyéni önvaló egységbe került tehát a Felső Énjével, a krisztusi énjével, akinek teljessége viszont Istennek már közvetlen része volt, van, és mint már tudhatjuk is, örökre is van, tehát mindig is lesz. Így vannak Ők tehát az isteni példában mindhárman egységben egymással, és nekünk embereknek is ugyanezt az egységet kellene elérnünk Istennel illetve Istenben, lehetőleg még a jelenlegi életünk során.

Az Istentől megkapott mai intelligenciaszintünk mellett azonban már régen rá kellett volna jönnünk arra is, hogy „Isten”, a „megváltó Isten”, és a „velünk az Isten”, vagyis az

Isten, Krisztus, és Jézus nevek ugyanazt az egy Istent jelentik. Isten tehát végül is mindhárom megnyilvánulási formájában, vagyis a szellemi, lelki és testi kifejeződései révén is velünk van, csak mi az önnön nagyságunktól, illetve a fizikai anyagról való tudásunktól megrészegült emberi tudatok (lelkek) a többségünkben többé már nem akarunk még csak tudomást venni sem Róla. Pedig ez könnyen akár még az életünkbe is kerülhet!

AZ EMBER ANYAGI LÉTE SZANSZKRIT MEGKÖZELÍTÉSBN

Az emberi élet célja nem az érzékkielégítés, azaz a fizikai érzékeinknek a kielégítése, hanem csakis az önmegvalósítás, az önmagavaló tökéletességének az elérése.

Az anyagi világ egész atmoszférájára a tudatlanság és a feledékenység jelenléte a jellemző, míg a szellemi illetve a lelki világ tudással teljes, vagyis az előbbiektől tehát teljességgel mentes.

Az egész világnak csak része az anyagi világ, melynek területén a teremtményi cselekedetek, pontosan a szférára jellemző tudatlanság miatt folyton az egész teremtés fölötti uralomra irányulnak, mely egész teremtesen az anyagi világban élő teremtmények tévesen csak az anyagi világot értik.

Az anyagi világban a tudatlansága következtében mindenki elsősorban anyagi gazdagságra törekszik szert tenni, hogy maga is uralkodhasson az anyagi világon. Emiatt van tehát a világon állandóan jelen a harc, az egymás ellen, valamint a természettel is vívott öldöklő háború, az örökös ütközés, szenvedés, és minden fájdalom, melyek mind a tudatlanság jellemző jegyei.

Akárhogy is nézzük azonban, végül is Isten a tulajdonosa mind a szellemi világ „mezejének”, mind pedig az anyagi világ „mezejének”, mely utóbbiban tehát a tudatlanság és a felejtés jellemző az élőlényi szinten.

Az anyagi világra Istennek azért van szüksége, hogy életlehetőséget adjon a feltételes létezéshez inkább kötődő teremtményeinek, akik nem akarnak az Istennel együtt járni, Istent állandó jelleggel szolgálni, hanem Istent mintegy utánozva önálló létezésre vágnak. Isten minden anyagi világában élő teremtménye azonban ennek ellenére az Isten szolgája marad, noha visszaél a függetlenségével, mert az anyagi világban létezve elsősorban már nem az Istent kívánja szolgálni. Ennek az tehát az oka, hogy az anyagi természetben élők önálló létélvezetet keresnek, mely élvezet itt e síkon mindig csak illuzórikus, azaz csak látszólagos lehetőségű lehet. A tulajdon választásuk alapján ide jött emberi teremtmények ugyanis igaz valójában nem élveznek semmit sem, csak az itt kialakított fizikai érzékszerveiknek köszönhetően azt hiszik, hogy itt magasabb szintű létélvezetben van részük, mint az eredetük helyén, a lelki világban. Ez azonban csak egy eltorzult gondolkodás, melynek hatására akar tehát az itt élő ember az anyagi világ urává válni. Ezen anyagi természet ura azonban szintén Isten, így az ember annak csak hamis illetve jogtalan, és mindig csak ideiglenes uralkodója lehet.

Az anyagi világ azonban maga is csak egy átmeneti megnyilvánulás, mely arra hivatott, hogy a beléje került, még vagy már csak bizonyos feltételek mellett létezhető lelkeknek lehetőséget adjon a teljes felszabadulásra, vagyis a tisztán szellemi világba való felemelkedésre a jelenlegi alacsony illetve lesüllyedt állapotukból. Az emberi lélek (az értelmes szellemi tudat) itt tehát még csak úgy gondolja, hogy a Legfelsőbbhöz hasonló függetlenséggel rendelkezik. Ez a függetlenség azonban csak a homályos tükörképe, vagy gyenge erejű visszatükröződése annak a teljes tökéletes (abszolút) szabadságnak, mellyel maga Isten rendelkezik. Maga az itt élő élőlény élete is tehát az Isten létének a többnyire még csak homályos visszatükröződése.

Magából az anyagi világból azonban nem kerülhetünk ki egy átlagos ember visszatükröződő fénye segítségével, és ugyanígy az itt jellemző tudatlanság sötéttségét sem oszlatjuk fel vele. Mindehhez tehát az eredeti „Fénytől” azaz Istentől kell kapnunk a világosságot, vagyis tehát a tiszta értelmet, Isten tiszta értelmét.

Magának a kozmikus teremtésnek az egyik fő célja tehát az, hogy az eredetileg szabad, az Istentől való elfordulása következtében azonban Isten által korlátok (itt fizikai korlátok) közé szorított embernek, illetve vele együtt az egész földi természetnek, mint feltételekhez kötött lelkeknek lehetőséget adjon az Isten birodalmába való visszatérésre.

Istennek az anyagi teremtéssel tehát az a célja, hogy azoknak a lelkeknek, akik még nem alkalmasak, vagy alkalmasak voltak, de az önös céljaik miatt letértek a fejlődésük helyes útjáról vagy pályájáról, megadja a lehetőséget, illetve újra lehetőséget adjon arra, hogy belekerülhessenek, vagy pedig visszatérhessenek az Isten országába avagy királyságába.

Az Isten személyiségét is lényegében az Isten ellen lázadó gondolkodásunk miatt nem ismerhetjük fel. Ez azonban egyben az oka annak is, hogy az emberek többségét csak az anyagi élvezetek érdeklik, és állandóan csak azért dolgoznak, egész nap csak azért fáradoznak, hogy minél több érzékkielégítéshez jussanak, azaz minél több anyagi élvezetben, minél több anyagiakban legyen részük. Akik azonban így tesznek, és közben Istenről és az országról magyarázkodnak, azok, ha ugyan egyenlőre még nem is veszik észre, csak egyre mélyebbre süllyednek a tulajdon tudatlanságukban, vagyis megérdemelt jutalmul érte majd egyre alacsonyabb szellemi szintre fognak jutni, mintsem a reményeik szerint maguk is felemelkednének e jelenleginél magasabb szintre.

Nagyon is jó lesz tehát minderre is odafigyelni, ha mi emberek valóban is feljebb akarunk kerülni!

ÉLET ÉS HALÁL

Az ember energiáinak folyamatos vitalitását lényegében helytelen tudása teszi lehetetlenné, majd pusztítja is el. A tanult, tudós emberek ugyanis azt a helytelen nézetet terjesztik el az emberek között, hogy a testi halállal megszűnik minden, vagyis hogy a halál után nincsen már semmi sem.

Ezek az emberek tehát azt állítják, hogy az ember kizárólag csak test, amivel ők lényegében azt vallják, hogy minden, ami létezik, az mind testi, azaz mind anyagi eredetű. Még tehát a szellemet és a lelket is anyagi eredetűnek tartják, vagy létezésüket egyszerűen el sem ismerik. Ezzel ellentétes módon azonban azt nagyon is elhiszik, hogy az ember az élete során nem is egyszer vagy kétszer, hanem folyamatosan cseréli a testét, vagyis hogy a teste szünet nélkül megújul, azaz mindig másféle testté változik át. Más tehát az ember teste a csecsemőkorában, gyermekkorában, felnőttkorában, és más az öregkorában, és e jelentősebb formákba történő átváltozása során is számtalan köztes formációt vesz fel magára az ember.

Sajnos, mivel az emberiség vezetői a többségükben ilyen előbbi helytelen gondolkodású emberekből állnak, az őket követő emberek figyelme is többnyire illetve legnagyobb fontossággal a tulajdon testükre, a testi mivoltukra és a testekre van irányítva. Amikor azonban a test meghal, az emberek fokozatosan, de akár hamarosan is elfeledkeznek a rokonaik illetve a másik emberek testeiről, és a velük kapcsolatos dolgokról is. Ugyanígy vagyunk azonban a saját testünkkel is, amikor alszunk és álmodunk, de akkor is, amikor egyszerűen csak önmagunkban álmodozunk avagy fantáziálgatunk. Mindezen utóbbiak azonban általában csak rövid ideig tartanak.

Az ember testének halála viszont egyáltalán nem véletlenül hasonlítható az alvó állapothoz. Az alvó avagy továbbálmodó állapot ugyanis az általunk ismertnél huzamosabb ideig is eltarthat az ember esetében. Egyes növényi magok is rendkívül hosszú ideig halottként alusznak a földben, mire új test sarjad ki belőlük. Az emberi új test megtervezése és a magból történő kifejllesztése pedig még innét a tárgyi valóságból szemlélve is nem kis időt vesz igénybe.

Az ember legtöbb problémája e területen is lényegében tehát abból ered, hogy az emberiség vezetői, mivel a többségükben maguk is a testükkel azonosult családos emberek, a családi testi élethez való ragaszkodásra nevelik az embereket, nem pedig ebből a legszűkebből kiinduló legtagabb értelemben vett lelki közösségre való eljutásra. Sajnos a rossz példájukra a gyermektelen vallási vezetők többsége is csak a család, nemzet, és egyéb más nagyobb (pl.vallási) közösségek testi életéhez való ragaszkodására neveli az embereket, nem pedig a legszűkebből (a családból) kiinduló legtagabb, azaz egész emberiség szintű lelki közösségre való eljutásra. Mivel azonban ezek a vezető emberek elsősorban a testi családi életet szorgalmazzák, az emberek rájuk hallgatva sorra áldozatul is esnek a természet törvényeinek, mely törvények természetesen azonban ezeket az emberi tömegeket így inkább csak butító, mintsem helyes irányban nevelő embereket sem kímélik. E tudós emberek tehát maguk is folyton arra törekszenek, hogy a természet fölött uralkodjanak, azonban végül maguk is a természet uralma alá kerülnek. Az életük végén tehát ők maguk is meghalnak.

Ha azonban mindkét vezetői réteg azt tanítaná, hogy ne a testi kapcsolatokhoz, de legalábbis ne elsősorban a testi kapcsolatokhoz ragaszkodjon az ember, hanem a lelkiekhez, akkor az emberek képesek lennének ezt a már beteges vágyukat feladni, melyek a testtel illetve a testi családdal, testi nemzettel, testi országgal kapcsolatosak, és helyette már jóval magasabb rendű vágyak kielégítésére törekednének.

Magától azonban a vágyakozástól a személytelenül is jelenlévő létvágy miatt lehetetlen megszabadulni, vagy alóla felszabadulni, viszont a vágyakozásainknak, mint ezt már minden tudjuk is, bármikor megváltoztathatjuk a „tárgyát”. Ha tehát a vágyainkat nem a testiségünkre irányítjuk illetve összpontosítjuk, hanem arra, hogy a jelenlegi testiségünkől újra lelkivé

válva vissza avagy hazatérjünk Istenhez, a Teremtőnkhez, akkor az addig mindig csak önmagunkban jelen levő testi vágyaink a lelki kifejlődésünk vagy kibontakozásunk következtében illetve arányában fokozatosan csökkenni fognak, végül pedig már meg is fognak szűnni. Ezzel pedig már a legfontosabb vallási kötelezettségünknek is eleget fogunk tudni tenni, mert ezzel a helyes hozzáállással már valóban Istent, és nem pedig a fizikai testiség ördögét, illetve magát a halált fogjuk szolgálni, vagyis magunk fölötti uralmon tartani. Jelenleg ugyanis, mint ezt észre is vehetjük, éppen az „ördögös” módon rothadni azaz „döglődni” (elhalni) is képes testünk illetve a halál uralkodik fölöttünk. Hiába is hisszük tehát, hogy a magunk urai vagyunk. De hogyan is lehetnénk a magunk urai, mikor a helytelen testi vágyainkkal a halált éppen hogy mi magunk emeljük a fejünk fölé, mint fölöttünk álló szilárd hatalmat!

Ha tehát a vágyainkat más irányba, a lélek irányába fordítva visszaállítanánk Isten örökös hatalmát magunk fölé, akkor a korábbi igazságtalan uralom, a halál uralma mintegy egyetlen csapásra megszűnne fölöttünk, és nagyon is valószínűleg minden más egyéb hasonlóan elferdült vagy inkább Istentől elfordult gondolkodásunk is visszakerülne a helyes kerékvágásába, vagyis az Isten által meghatározott helyes útjára illetve medrébe.

Az elmúlást és a halált tehát pontosan mi emberek tettük népszerűvé magunk között a fizikai testiségünkhöz való következetes ragaszkodásunk által. Evégett tehát nem is történik más, mint hogy egyre csak isszuk a múlandó testiség zavaros levét, az örök lelki élet tiszta vize helyett. Most tehát egyszerűen csak a hibás döntésünk illetve választásunk következményeit szenvedjük el.

Amely ember tehát vissza akar kerülni Istenhez, annak jobb, ha minél előbb, de legalábbis az élete „derekától” (leginkább azonban Isten első figyelmeztetésétől) kezdődően már nem a maga és családja minél kényelmesebb anyagi élete érdekében kezd el tevékenykedni, hanem kizárólag már csak a maga, főképpen azonban az embertársai lelki üdvössége érdekében. Az utóbbi által ugyanis maga akár már kiemelt szinten is üdvözülhet. Ha azonban még ekkor is lázasan az „otthona” és a családja fizikai kényelme érdekében fáradozik, akkor a tervezgetései közben már észre sem fogja venni, hogy a halál egyszer csak hirtelen betoppan hozzá, hogy elragadja magával, és továbbra is a testiséghez tapassza, vagyis hogy az alvásából felébredve újra csak a fizikai testben találja magát.

A családos ember a legjobban teszi tehát, ha végleg kivonja magát a családi életből, amennyiben a családja többi tagja materialista felfogású, vagyis ha ők a többségükben a kizárólagos anyagi létezés, illetve a mindig elsősorban anyagi létezés hívei. Itt azonban szükséges megemlítenünk, hogy jó megfigyelőknek kell lennünk, mert az embernek lehet éppen az is az Isten általi küldetése, hogy a férfi, nő, és gyermek alkotta szent hármassággal együtt dogozzon a Szent Szellem vagyis a „Lélek” ajándékainak kiteljesítésében. Hogy azonban ez valóban is „működjön”, ahhoz e tevékenységben mindhárom családtagot képező egyéni léleknek aktívan, és pedig önszántából kell részt vennie, illetve együttműködnie.

A lényeg tehát az, hogy az embernek a családjával még ez esetben is egyedül csak akkor célszerű együtt maradnia, ha úgy látja, hogy a családtagjai vele együtt maguk is képesek, illetve képesek lesznek a testiség helyett a lelki életre végérvényesen is ráhangolódni. Ameddig ugyanis akár csak egyetlen családtag is a fizikai testiség híve vagy lekötöztetve, addig a kísértés nagyon erős arra nézve is, hogy a lelki síkra már ráirányult, vagy oda magát már el is kötelezett családtag újra engedve a csábításnak visszatérjen a fizikai léthez való korábbi helytelen ragaszkodásához. A kizárólag csak fizikai léthez való ragaszkodás ugyanis csak helytelen lehet, mivel az a halálhoz való ragaszkodást inkább fejezi ki, mintsem az élethez való állandó ragaszkodást.

Az élet valójában tehát örök, és ezt mi emberek mindnyájan nagyon is jól tudjuk, csak a félrevezetőinknek köszönhetően nem engedjük tudatosodni magunkban. Azt jól látjuk ugyanis, hogy meghalunk, viszont azt is jól látjuk, hogy ettől még az élet egésze nem áll meg,

nem hal meg, hanem nagyon is megy, sőt úgy folyik tovább, mint a szakadatlanul folyó vízfolyam. Az élet tehát maga is egy örök folyamat, mely örök folyamat alól éppen hogy mi emberek magunk szakítjuk ki magunkat azzal, hogy fölöttünk lévő uralomként helyette a halállal együtt járó testiséget választottuk.

Az élet célja azonban mindig is az, hogy a testiség, különösen pedig a fölösleges formalitás alól végleg megszabaduljunk, mint valami tehertől, melyet az egész életünk során is mintegy a szellemi tudatunk hátán illetve vállán cipelünk.

A szellemi tudati azaz a lelki fejlődésünk során tehát végül is odáig kellene eljutnunk, hogy elsősorban már soha ne az anyagságunk illetve a formalitásunk legyen a realitásunk, hanem mindig elsősorban a szellemi lényegünk, mely lényeg ha akarja, akkor képes magára bármilyen formát, bármilyen testet felöltetni a kedvének illetve vágyának megfelelően, mely forma illetve test így vele már valóban is azonos lehet.

Nos, hogy ezt mi emberek is elérhessük, van szükség arra, hogy végleg megszabadulván a fizikai anyag képletes rabságából Isten a Szellem felé végérvényesen visszaforduljunk, majd vissza is térjünk Hozzá. Az Istenhez való visszatérésünkkel pedig egyben magához az örök élethez térünk vissza. Istennek realitása ugyanis maga az örök élet is.

Az életnek és a halálnak pedig csakis az újbóli egyesülésük lehet a realitása, mely egyesülés révén a halál önmagában örökre megszűnik létezni, mivel örökre beleolvad az életbe. A kettő párharcából tehát mindenképpen csak az élet kerülhet ki győztesen. Azért nem célszerű tehát az embernek a halálhoz, vagyis a testiséghez, a formalitáshoz végleg elköteleznie magát, mert vele együtt akár örökre is megszűnhet létezni, amikor is az élet helyett maga választotta „Ura” végleg bele fog olvadni az életbe. Ennek pedig mindenáron így kell lennie, ugyanis az élet legyőzhetetlen, mert az élet is, mint ahogyan az egész létezés is, maga az Isten. Istentől kívül pedig olyan isten nincsen, de nem is lehet, aki az egész létezést illetve életet le tudná győzni. Olyan pedig, hogy Istentől kívül, igazán már eleve nem lehet, mert minden Istentől van, illetve Isten maga a minden is, sőt még annál is több. Isten mindenségén illetve a teljességén azonban az Istent végérvényesen megtagadó teremtményének lehet kívülre kerülnie, de az bizonyos értelemben még az esetben is az Istentől marad, mert a végtelen külső sötétség is Istentől tartozik, viszont az már valóban maga lesz a pokol az oda kerülő teremtmény számára. Az ottani elmúlás ugyanis már valóban szörnyűséges, és végérvényes is az egykoron még személyiséggel is rendelkező szellemi tudat számára.

Válasszuk tehát mi emberi tudatok is mindnyájan az életet, mintsem a halált, amíg még nem lesz későn!

AZ ILLÚZIÓ VILÁGA

Illúzióról akkor beszélünk, ha valamit másnak gondolunk, mint ami az igaz valóságában van. Az egész illúzió azonban maga a fizikai világ, ugyanis a fizikai világ az igazi szellemi valóságnak egyszerűen csak a tükröződése a „sötétségben”, az elégtelen fényben, valójában azonban a tudatlanságban, az értelmi fénytelenységben. A kozmikus valóság sötétségét ugyanis a benne világító napok illetve csillagok az önfényükkel teljesen nem képesek megvilágítani.

Az ember azért lett az illuzórikus világ, azaz az anyagvilág „bekebelezett áldozata”, mert nincsen elegendő tudása Istenről és a világai összességéről. A földi tudósokat is ezért tudják elbűvölni az égi és földi testek, az elektromosság, és egyéb más „tünemények”, vagyis lényegében maga a Kozmosz és a Föld a rajta élő élőlényekkel és „tárgyakkal” egyetemben. Ezek a fizikai anyagba illetve anyagi formákba beleveszecedett emberek pedig saját elméleteket kezdenek alkotni (vagy inkább már csak „gyártani”) afelől, hogy fizikailag hogyan is keletkezik, működik, marad fenn, és múlik el vagy oszlik szét minden itt már létező dolog. Az emberek szemét (tisztánlátását) elsősorban tehát az ő tevékenységük fedi le sűrű fekete fátyollal Isten megismerése illetve meglátása terén. Ezek az emberek tehát azok, akik a tudatlanság sötétjébe elmerülnek, miáltal maguk is csak a tudatlanságot terjesztik illetve növelik tovább. Sajnos azonban oda vonzzák az istenhitükben még nem megszilárdult többi embertársukat is.

Isten illuzórikus energiájának a működése olyan, mint egy színpadon, azaz a hét szín keretein (fénykörein) belül lezajló „dráma”, mely során a halott test életre kel, majd elpusztul. E drámában az ateista földi tudósok, pszichológusok és a többi Istenről tudatlan emberek tehát a tudatlanok szerepét játsszák. Az Istenről tudó, és egyedül csak benne hívó emberek azonban tudják, hogy Ők is, mint életre kelt élőlények, az Istennek egyszerűen csak az apró részegységnyi megnyilvánulásai, azaz tagjai, mint ahogyan az egész anyagi megnyilvánulás maga is Isten része.

Maguk a tudós emberek tehát az ostobák, mert többségükben istentelenek lévén nem értik meg, hogy az anyagi világ és az anyagi testek csak visszatükröződései avagy csak durva másolatai, „lenyomatai” a szellemi világnak illetve a szellemi testeknek. Az az ember tehát, amelyik Isten fényét magán keresztül semmilyen szinten sem tükrözi vissza a Teremtője felé, azaz Isten csupa jó tulajdonságait magán keresztüljőve nem engedi tovább sugározni, lényegében azonban visszatükröződni Isten felé, hanem azokat önmaga testiségébe belezárja, az már inkább halálra mintsem életre van ítélve Isten által. Az Istentelenségében megmaradó ember így azonban már mintegy maga ítéli magát halálra, vagyis örökösen a „halál fia”, nem pedig az igaz „Isten fia” marad. Őértük a testi elmúlásukkor tehát valóban majd maga a Halál fog, vagy pedig a „halál angyalai” fognak eljönni, nem pedig az „Isten angyalai”, akik az élőket elvezetik Istenhez. Az emberek elsősorban tehát az ilyen emberek miatt nem tudják, hogy a földi anyagi élet célja egyáltalán nem a halál, hanem maga az Örök Isten, és a Vele egyazon Örök Élet.

Az Istentől elfordult rosszindulatú ember tehát egyáltalán nem, vagy csak igen csekély (elégtelen) mértékben rendelkezik Isten tulajdonságaival, vagyis nem, vagy nem igazán részesedik belőlük. Ezek az emberek istentagadók, nem hisznek Istenben. Isten helyett magukat tartják Istennek, ők akarnak Isten lenni. Az ilyen emberek egyenesen már feladatuknak tekintik, hogy az emberekkel elfelejtessék az Igaz Istent, a Teremtő Istent, és az anyagi létezés minél nagyobb mélységeibe taszítsák őket, ahová ők maguk is tartoznak.

De vajon még embernek tekinthető-e az olyan ember, aki nem hogy maga is az Istenhez való visszatérést szorgalmazná, egyre inkább azon cél érdekében törekszik, hogy az embereket az Istentől, és Vele egyben pedig már az örökléttől is örökre elválassza?

Az Isten megismeréshez tehát egyáltalán nem elég a tárgyi műveltség, a kiváló fizikai „agy”. Istent ugyanis a Hozzá valóban és legjobban, de közülük is leginkább az igazán

őszintén vonzódó ember érheti csak el, illetve láthatja is majd meg szemtől szembe, ha az állhatatos Istenszeretete révén már állandóan képes lesz a lelki illetve szellemi síkon megmaradni.

A szentírások is mind a bennünket szüntelenül magához vonzó Isten felé vezetnek bennünket, az emberek azonban még mindig nem képesek a kinyilatkoztatott isteni igazságok rejtett értelmét a teljes egészében meglátni, és így aztán igazán már felfogni sem. Elvakítja ugyanis őket az űr sötétjében látható anyagi visszatükröződés, azaz maga a fizikai anyag, miáltal már csak tárgyi gondolkodásra lesznek képesek. Az emberek minden jelenlévőségben mindig elsősorban illetve már kizárólag csak tárgyi értelmet keresnek, a szellemi élő értelemmel, lényegében tehát Istennel, szinte már egyáltalán nem foglalkoznak.

Maga azonban az emberi érdemtelen csillogás is, még ha ugyan el is nyeri az emberek csodálatát, Istenhez soha nem érhet fel, és ezért még csak nem is vetekedhet vele. Isten elismerését az ilyen hamisan csillogó emberek, bármennyire is igyekeznek jótékonykodni minél nagyobb hírverés mellett, soha nem fogják elnyerni, míg maguk is odaadó, azaz önzetlen és alázatos szolgálói nem lesznek Istennek, vagyis míg végleg meg nem hódolnak, és pedig minden vonatkozásban Neki.

Az igazság tehát az, hogy az Isten jelenlétének szellemi áramköréből az emberek a gömbölyded fejükkel szimbolizált fizikai eszükkel „kívülre bújtak”. Emiatt él tehát „bűnben” az emberiség nagy része, és az Igaz Isten hitének, valamint az Istenhez való visszajutás reményének fogyatkozásával valóságos összeomlás fenyeget most bennünket. Nagyon „nehéz idők” fognak tehát jönni, és valójában már közeledik a „nagy figyelmeztetés” is, az egyetemes „világvihar”, ami után Isten világrendeződést, azaz új világrendet ígér.

Az emberiségnek a tudatlanság fekete mélységéből végre tehát már fel kellene tudnia támadnia, különben könnyen meglehet, hogy talán még „mind egy szálig” is el lesz veszve. A végén ugyanis, ha így folytatjuk, már csak az fog majd kiderülni, hogy a Földön valójában csak egyetlen „igaz ember” létezett, akit mi mindnyájan Jézusként ismerünk. Mi mai emberek is tehát már csak reménykedhetünk abban, hogy Isten majd mégsem fogja hagyni, hogy az emberiséggel kapcsolatos eredeti jó terve „füstbe menjen” azaz végérvényesen köddé váljon, és végül eltűnjön a szeme elől a végtelenségben. Az „illúzió” világa tehát, ha azt az Isten úgy akarja, akkor akár végleg is eltűnhet a színe elől!

Amiért pedig még mindig létezhet dicsőség neked Isten, dicsőség neked Megváltó Isten”, és dicsőség neked Jézus, aki te magad is Isten vagy, mégpedig az illúzió világából való megmentés Istene!

A FELEDÉS ÉS VILÁGA

Az ember anyagi létezésének akár a feltételének is tekinthető, hogy elfelejtkezzen a valódi önazonosságáról. Az ember itt a földön tehát egyedül csak az esetben élhet, ha nincsen teljesen tisztában az igazi kivagyiságával, illetve az igazán valós eredetével. Ha pedig minderről az ember valami oknál fogva nem feledkezett volna meg, akkor gyakorlatilag még csak nem is létezhetne ebben a világban vagy dimenzióban, amelyekben most éppen él. Az igazság mindebben azonban az, hogy mi emberek valójában Istent felejtettük el, de nem csak Istenről feledkeztünk meg, hanem Isten mellett nagyon sok egyéb más formális és informális lényegről, azaz Istennel kapcsolatos „dologról” is.

Az ember az evilágban például a haláltól is csupán csak amiatt fél, mert elfelejtette a valódi azonosságát, és helyette önakaratából az anyaggal azonosította magát. Pedig az igazi élőlény az ember lelke, mely értelmes szellemi tudat, ha végleg elhagyja a fizikai testet, akkor még a maga után hagyott számunkra addig legkedvesebb test sem marad többé vonzó. A hozzá való vonzódás, ragaszkodás vagy kötődés alapját ugyanis a benne korábban még jelenlévő „élő szikra” avagy „élő lényeg” képezi. (A test lényegében tehát egyedül csak azért él, mert vele, mielőtt az még végleg leválna a megszülője vérkeringéséről az élő lényeg érintkezésbe lép, és ez az élő lényeg bizonyos ideig szoros azaz „szerves” kapcsolatban is marad vele.)

Az igazság az, hogy lényegében a hamis tulajdonjog, vagyis a test saját tulajdonként való birtoklásának érzete kelti és tartja is fenn mintegy állandó jelleggel az igazi kivagyiságunkra, illetve a valós eredetünkre való nem emlékezésünket.

A felejtés tulajdonságával azonban, természetesen Isten kivételével minden élőlény rendelkezik. Így tehát itt a földön sincsen ember, aki e tulajdonsággal nem rendelkezik, de nincsen egyetlen állatfaj sem, melynek tagjai valamilyen szinten ne felejtene. A felejtés lényegében azonban nem is mondható tulajdonságnak, hanem inkább csak hajlamnak, mely hajlam a belső lényegünk, vagyis a szellemi tudatunk mélységeiben való elmerülés révén megszüntethető.

Ha tehát az ember szellemi dolgokról elmélkedve eljut a szentírások mély értelméig, akkor előbb vagy utóbb, de mintegy felébred, és fokozatosan, vagy akár még nagy hirtelenséggel is, elveszíti a hajlamát a felejtésre, vagyis többé már nem feledkezik meg az Istenhez való örök lehetőséggel is bírható kapcsolatáról.

Az ember Istent valójában az Isten teremtette illuzórikus energia, a „fizikai anyag” hatására felejt el, amikor is szoros kapcsolatba kerül vele, vagyis akkor, amikor a szellemi lényegével mintegy már „bele is bújik” az anyagba, a tehát számára még bűvös vonzerővel rendelkező energiába. Az anyagban bent lévén pedig már javarészában ő hozza létre a felejtés tulajdonságával már a révén rendelkező külső lényegét, a tárgyi egót, ő maga pedig mintegy alvó-álmodó állapotba kerül.

Az anyag fogságából történő felszabadulást lényegében tehát az jelenti, hogy a szellemi lényegünk felébred a szendergéséből a szellemi egója Isten-tudata, vagyis az Istenről való tudásának kialakulása révén, és vele együtt megszabadul a feledékenységétől. Onnantól pedig már mindig csak arra vágyik, hogy elvégezve a rá az Isten által kiszabott, de elfelejtett feladatát, a teremtményével, a külső egóval egyetemben minél hamarabb visszatérhessen Istenhez, az elfeledett Teremtőjéhez.

Az illuzórikus anyagi energiák uralma alóli felszabadulás azonban soha nem az itt szó szoros értelmében is vehető „nyugalmat”, hanem nagyon is folyamatos tevékenységet jelent Isten teremtő munkájában.

Az előbbiekkal tisztában lévő ember tehát akkor cselekszik helyesen, ha már maga sem tesz annak érdekében semmit, hogy múlandó és hiábavaló anyagi illetve azzal kapcsolatos szellemi termékeket hozzon létre, hanem már arra fordítja minden hátralevő földi életidejét,

hogy végleges megszabadulást érhessen el a tehát csak látszólagos jelentőségű földi tevékenységek szoros fogságából. Az ilyen ember pedig inkább már csak arra figyel, hogy a másik emberek lázas tevékenységeinek látszólagos eredményei továbbra már ne tévesszék meg, és ne rángassák őt vissza hasonló cselekedetek végzésébe. A látszat világába való belemerülés ugyanis megint csak feledésre, ugyanakkor azonban kételkedésre is készítheti Istennel kapcsolatban, miáltal már akár véglegesen is elveszítheti az anyag fogságából történő végérvényes megszabadulásának a lehetőségét. Ez pedig már azt jelenti, hogy akár örökre is Isten ezen illuzórikus energiáinak az uralma alatt maradhat (ameddig azokat Isten fenntartja), a jelen külső egója pedig akár még végérvényesen is megsemmisülhet. Igen nagy ára is lehet tehát az emberi feledékenységnek!

Az ember azonban a fizikai életét helyesen is használhatja. Felhasználhatja ugyanis arra, hogy az értelmét a költészetben, irodalomban, festészetben, szobrászatban, filozófiában, azaz az úgynevezett művészetekben és igazi tudományokban, miáltal pedig főképpen az Isten ismeretében úgymond „kamatoztatja”, vagyis a tulajdon szellemi fejlődésével egyetemben az embertársai ugyanezen irányú fejlődését is elősegíti. Amennyiben azonban az ilyen „segítő” ember maga sem képes lemondani a kényelmes életről, az anyagi élvezetektől, akkor bármennyire is „művészkedik” vagy „tudományoskodik” Istent mégsem érheti el. Az Istenhez való végleges visszatérése így ugyanis továbbra is elhalasztódik, mert az anyag erőteljesebb vonzása nála még mindig érvényesül, szemben Isten a Szellem örökös vonzásával. Az ilyen ember elméjében tehát újra feledésbe fog kerülni Isten a fizikai anyag miatt, és az emberi lényeg megint csak azt fogja majd észre venni, hogy újabb vagy megint csak újabb fizikai testben találja magát. Pedig lehet, hogy a legutóbbi azaz a jelen esetben már talán nagyon is közel került ahhoz, hogy végleg megszabaduljon a fizikai anyag kizárólagos uralma alól.

Az emberek azonban sajnos még mindig a többségükben szinte egyáltalán nem foglalkoznak olyan gondolatokkal, mint például az Istenre való emlékezés. Az igazság pedig az, hogy senki sem lehet mentes az ilyesféle gondolatoktól, ugyanis Isten fogalmával mindenki folyamatosan találkozik az élete során. A nem gondolkodó ember azonban nagyon jó táptalaja a tudatlanságnak, és ebből, vagy éppen nem közvetlenül ebből fakadóan pedig már a felejtésnek is. Az embereket viszont legkönnyebben a másik emberek minél nagyobb anyagi haszonra irányuló törekvése keríti a hatalmába, ami valójában teljességgel haszontalanság illetve hiábavalóság. Az általában nem is igazságos úton megszerzett és felhalmozott anyagi javak ugyanis mind nagyon is múlandók, vagyis a „sorsuk” az, hogy magával az azt megszerző emberrel együtt végül teljes feledésbe merülnek.

Az emberek tehát ugyan próbálkoznak az elfelejtett kapcsolatukat Istennel feleleveníteni, csak a legtöbbször nem helyesen, mert a többiek félrevezetik őket. Ezt pedig közülük a legtöbben szándékosan is teszik, ugyanis ezzel a helytelen példájukkal ők maguk nyernek a maguk számára engedelmes szolgálókat, akik az ő anyagi kényelmüket, a már-már egekbe szökő anyagi vágyaikat sorra kielégítik. Legalábbis azonban készséggel segítik őket a megszerzésükben, többnyire viszont már helyettük állítják elő, és teszik eléjük, szolgáltatják a rendelkezésükre a vágyaik tárgyát.

Ha azonban szemben ezekkel az Istentől elvetemedett emberekkel igazán boldogok akarunk lenni az életben, akkor valahogyan mindenképpen fel kell tudnunk eleveníteni az elfeledett kapcsolatunkat Istennel. Legcélszerűbb igen intenzíven vágyni erre a mintegy újból életbe lépő kapcsolatra, mert azzal az ember végül már visszatérhet az eredeti természetes helyzetébe, vagyis közvetlenül magához Istenhez is.

Amikor azonban az ember még csak nem is gondolkodik az Istennel való kapcsolatáról, akkor a nem gondolkodása, vagy éppen a hibás gondolkodása miatt minden jó tulajdonságát, így az emlékezés tulajdonságát is sorra el fogja veszíteni, és az Istenről való tudás hiányában előbb vagy utóbb már az egész világ is pokollá fog válni a számára.

Ha tehát lehet (már pedig lehet!), akkor ne kövessük az istentelen és képmutató emberek rossz példáját, és soha ne feledkezzünk el, de meg sem (!) Istenről, mert azzal már igen nagyon sokat, vagyis már nem is csak az anyagi javainkat, hanem akár már mindent, és mindenünket is elveszíthetünk! Még tehát az isteni lényegünket is!

MI, VAGY MÉGINKÁBB KI IS AD AZ ÉLETNEK VALÓDI ÉRTELMET ?

Az élet értelme az örök-folyamatosan és nyugodtan élvezhető tiszta, minden jóságban, minden szépségben, és mindennemű nagyszerűségben, így a terjedelmében is Végtelen Létezés valós elérése, valamint annak örök fenntartásában és megőrzésében való tevékeny részvétel mibenlétének elsajátítása, illetve azt követően pedig már a folyamatos megvalósítása. E megvalósításban tehát mi emberek csak részt vehetünk, mintegy karöltve Istennel, vagyis az életnek egyedül mi magunk igazán soha nem adhatunk értelmet.

Nagyon helytelen nézet az, amelyik azt állítja, hogy mi emberek magunk adhatunk értelmet az életnek. Az élet ugyanis már eleve értelem-teli, így inkább egyenlőre még mi egyéni éntudatok szorulunk arra, hogy minél több értelmet kapjunk, hogy aztán azt az élettől megfigyelés útján eltanult jó példa szerint majd mi is továbbadhassuk.

Az igazság az, hogy az igazán tisztának azaz „Szent”-nek értelmezett Létezés, lényegében tehát Isten valós elérése egyedül csak a Legtisztább Értelem (aki szintén maga Isten) domináns segítségével valósítható meg. Ő tehát az, aki hozzánk mintegy lehajolva vagy leereszkedve, esetenként pedig még személyesen is „alászállva” ad a tulajdon személyes értelméből, hogy azt az igazán magasztos, már nem is tudati, hanem inkább már tisztán értelmi állapotot végre mi magunk egyénileg, vagyis tehát személyesen is elérhessük. A segítség elérésével egyben ez tehát a legszentebb cél az egyéni számunkra, az emberiség nagy közössége számára, de maga az egész fizikai Világegyetem, mint gigantikus nagyságú megnyilvánult tudat számára is, melynek mi emberek egyszerre vagyunk benne és vele együtt élő résztvevő tagjai. Helytelen nézetünk szerint kizárólag csak a vele egyazon anyagokból álló fizikai testünk révén, mely állítás nem teljesen igaz, vagyis nyugodtan akár még hazugságnak is mondható.

A magasztos cél eléréséhez azonban egyáltalán nem a genetikánkat, annak révén pedig a testi eredetünket, hanem elsősorban a testtudatunkat, annak is a hibás föld-, anyag-, és egyéni én-centrikus (önző szemléletű) nézőpontját, és a már abból adódó Istenhez, valamint a tárgyi dolgokhoz való helytelen gyakorlati hozzáállásunkat kellene megváltoztatnunk. Mindezeket követően, és mindezek révén pedig már fokozatosan el kellene érünk, hogy az értelmes szellemi tudatunkkal egyetemben maga a testtudatunk is „tisztá értelemmé” váljon illetve változzon vissza, és hogy a továbbiakban már egyedül csak „Ő”, a Legtisztább Értelem, vagyis kizárólag csak Isten vezessen bennünket, mi pedig mindig és mindenben csak követhessük „Őt”. Ez esetben ugyanis biztosan elérhető a jelenlegi nagyra és magasra törő hamis céljainkkal ellentétben a már igazán nemes cél, vagyis magának Istennek a valós elérése.

Az élet értelmét lényegében tehát egyedül csak az élet adójától, a Valóságos Istentől nyerhetjük el, vagyis szintén egyedül csak Isten adhat valódi értelmet az egész életnek, így a mi teljesen egyéni, illetve a többnyire egymástól különböző csoportokba tömörülten is egyéninek mondható életünknek is. A mi egyéni tagjainkból alkotott közösségi életünk pedig csak egy kis (de jelentős) része a kozmoszbéli élet egészének, mely nagyobb egész is szintén csak része az igazi élet (a tiszta létezés) legnagyobb egészének. Ezt a legnagyobb egészet uralja tehát Isten, a legnagyobb és legtisztább Értelem.

Mi emberi tudatok a „célra”, de sajnos még magunkra nézve is, egyenlőre még csak hasztalanul bolyongunk a Világegyetemben ahelyett, hogy felismervén és megismervén a közös célt, az egész Kozmosszal, illetve annak egyéni tagjaival (mely tagságba tehát mi magunk is beletartozunk) „vállvetve”, és minden mellékes kártétel és ártalom nélkül tevékenykednénk annak valós eléréséért.

E cél tehát nem csak hogy „nemes”, hanem egyszerűen már gyönyörűséges, még egyénileg nézve, és még csak nézve is! Ha elképzelni egyenlőre még nem is igen tudjuk, akkor gondoljunk csak abba bele, hogy még ha csak egy egyetlen pillanatra is, de még „élve”,

vagyis egy röpké pillanatig utoljára még fizikai testben létezve „színről-színre” megláthatjuk Istent, azaz Istennek az Igazán Teljes Mindenség mivoltát! Egyszerre láthatjuk tehát meg egy az egyben a mennyet, és benne az addig általunk fizikainak hitt világegyetemet, de úgy, hogy abban még benne állunk annak közepes nagyságú tagjának, a Földnek a „hátán”! Létezhet-e a jelen tudatállapotú számunkra ennél gyönyörűsegebb „csuda”? Ez a leírhatatlan látvány ugyanis már nem is csoda, hanem csudaszép lesz, persze csak ha Isten végtelen kegyelmének köszönhetően meg is érzük, és a majdani segedelmével képesek leszünk meg is élni ezt a számunkra már igazán örökre elfelejthetetlen pillanatot!

Nos, e Nagy Csuda, vagyis lényegében Isten ezen szintű megpillanthatóságának igen is elérhető lehetősége ad az én életemnek is valós értelmet. A magam részéről ugyanis teljes meggyőződéssel azt hiszem, hogy Istennél nagyobb „csudadolog” már nem is létezik, és aki ennek az ellenkezőjét állítja, az már valóban, és teljes joggal nevezhető a „hazugság atyjának”, illetve ennek a hazug vagy hamis istenség fiának!

III.fejezet

A TEREMTŐ ISTENRŐL SZÓLÓ TUDÁS ELSAJÁTÍTÁSA

AZ ISTEN-FEISMERÉS FOLYAMATA

Saját magunk, illetve saját magunkban is észrevehetjük, hogy egyszerre létezik a lelki és az anyagi világ. Mindkét világot megtévesztik azonban az Istennek szándékosan e célból létrehozott bizonyos energiái.

Akik tehát Isten lelki valóságában élnek, azok Isten szerető szolgálatába mélyedve bizonyos értelemben elfeledkeznek a személyes önmagavalójukról, és ugyanúgy Istennek is azon személyes aspektusairól, mely személyes formáit Isten a fizikai világában való „jártában-keltében” használ.

Az Isten anyagi világában lakozó lelkek pedig mivel az anyagi élvezetekbe, a fizikai érzékeik szinte szakadatlan kielégítésébe merülnek bele, szinte teljesen elfeledkeznek Istenről. Ők tehát Istennek mind a személyes, mind pedig a személytelen aspektusát elfelejtik. Istent és valóságát tehát ezek az emberek ezen okok miatt hiába is próbálják az egyedül csak a fizikai anyagra alapozott szemléletmódjuk mellett kikövetkeztetni, és Őt mint egyedül csak maguk általi „felfedezett” a többi embernek ne adj Isten olyan pénzhaszonért is mutogatni, melyet mind a tulajdon maguk illetve a családjuk anyagi kényelmére költenek el, nem fog sikerülni nekik. Hiába meditatálnak tehát Istenen, soha nem fogják Őt megismerni, míg Isten a részükről így biztosan ki nem érdemelt kedvességéből fakadóan személyesen is meg nem áldja őket, vagyis ameddig személyesen nem részesíti őket a Róla szóló igaz tudásból. Istennek ugyanis ehhez a saját értelmes tudatából kell nekik is egy új „magot” adnia, mely „új mag” eleve rendelkezik az Ő értelméből, mely isteni értelem illetve értelmi tudás által Isten már mind a személyes, mind pedig a személytelen aspektusában megismerhető, és meg is érthető. Aki tehát idáig még nem jutott el az Isten-ismerete megszerzése során, az egyedül csak azt teheti, hogy továbbra is önzetlenül szolgálja és imádja az Istent, és türelmesen vár arra, hogy Isten valamilyen módon őt is megérintse, és részére is átadja az „új magot”, mely mag átadása általános úton Jézus Krisztuson keresztül történik meg. Isten tehát mindenki számára, aki igényli ezt (aki őszintén és elég intenzíven vágyik rá) megadja az ahhoz szükséges értelmet illetve értelmes tudást, hogy vele az Isten Lelkéből származó lelke akár a legtökéletesebb tudatszintre is felemelkedhessen. Aki tehát mindig hűségesen és következetesen szolgálja Istent, és e szolgálaton kívül már semmi másra nem vágyik, annak fejlődéséről már maga az Isten fog gondoskodni, és minden ahhoz szükséges szellemi illetve fizikai dolog a számára elérhetővé is fog tenni.

Amely ember azonban mindig csak anyagi nyereségre vágyik, az soha nem lesz, de nem is lehet képes nem hogy elérni, de még csak megközelíteni sem a legtökéletesebb állapotot, mert az Isten nagyon is tisztában van az ilyen emberek alantas, vagyis Hozzá egyáltalán nem méltó szándékaival. Isten ugyanis tudja, hogy az ilyen beállítottságú emberek a pluszként megkapott értelmes tudást is mind az anyagi gyarapodásuk érdekében használnák csak fel. Ezért pedig Isten nem hogy adna nekik „új magot”, hanem inkább még a már meglévő értelmes tudásukból is kivonja az értelmét, mellyel addig szabadon rendelkezhettek. Kezdetben illetve jobb esetben azonban Isten annak csak egy részét vonja vissza magába, de akár a teljességével is visszavonhatja magába az adott illető élő értelmét, melyet is mindig csak egyedül Ő adományozhat minden teremtményének. Az élő értelmük, tehát bárhogy másképpen is hiszik ezek az emberek, soha nem maguktól, hanem az Istentől illetve Isten értelméből van. Az igazság tehát az, hogy egyedül csak az Istentől lehet az ember értelmes, és ugyanakkor minden tudásunk is, ami éppen van, az mind szintén Istentől származik. Magunktól tehát még csak semmit se, azaz még csak a semmiről sem tudhatnánk semmit sem, nem hogy az egész mindenségről akár csak valamit is.

Az Istenhez igazán hű embernek azonban nem kell mást tennie ahhoz, hogy Isten segítse illetve támogassa őt minden jó szándékában, mint hogy folyamatosan teljesen őszintének maradni Hozzá, és teljesen önzetlenül mindent az Isten akarata megvalósulása érdekében

tennie, vagyis mindig csak Istent szolgálnia szeretettel és szintén őszinte alázattal. Ezt pedig higgyük el nem is olyan nehéz megtenni a boldog öröklétünk érdekében. Egyszerűen tehát csak akarnunk kell, hogy Istennel mi is egyet akarjunk. Isten akarata ugyanis soha nem volt, és nem is lesz a csak múlandó lehetőségű „teljességgel fizikai lét”, hanem maga a minden (fizikai) anyagságtól független, de mégis ugyanúgy megnyilvánulni képes öröklét. Oly nehéz lenne ezt végre már mindenkinek egyaránt megérteni?

ISTEN-TUDÁS

Mivel az emberi tudat az Isten tudatának csak parányi része, nem képes birtokolni az Istenről szóló teljes tudást. A védikus irodalom szerint a teremtmény az Úrról szóló tudás hetvennyolc százalékát képes elsajátítani, és magánál tartani.

Az élőlény természetesen azonban képtelen befogadni azt az összes tudást is, amivel maga Isten rendelkezik.

Isten az emberben rejlő, Róla szóló tudást az ember „szívén” azaz a tiszta értelmén keresztül kelti fel. A tudásnak az álomból való felébredéshez hasonló felébresztése tehát Isten hatalma illetve irányítása alatt áll, és ezért az minden egyes ember esetében másképpen nyilvánul illetve valósul meg. Innen adódik tehát, hogy a világban mindenki más és más tudásszinttel rendelkezik Istenről illetve Isten „dolgairol”.

A tudás minden emberhez közvetlenül az Istentől száll alá. Az Isten által kimondott magáról szóló szavak azonban nem fizikaiak, hanem transzcendentális hangvibrációk. Ezeket a rendkívül finom és mégis erőteljes hangrezgéseket az ember fizikailag azaz fizikai szavakként érzékelhetően csak abban az esetben hallhat meg, ha annak megértéséhez Isten az embert a legtisztább értelméből plusz értelemmel, vagyis megerősített tudati hatalommal látja el, illetve ha olyan embertől hallja az Istenről szóló tudást, akinek Isten ezt a hatalmat már megadta.

A tárgyi tudományok ateista tudósai azonban ezt a legmagasabb szintről jövő hangvibrációt nem képesek érzékelni, még a legtökéletesebb műszereikkel sem. Ezen isteni hangvibrációnak (szavaknak vagy beszédnek) ugyanis legfeljebb is csak a hatását érzékelhetik az emberen, akit vele Isten vagy személyes képviselője „megillet”.

A szentírásokban leírt lényegi beszédek, azaz Isten szavai, tehát egyáltalán nem az emberi képzelet szüleményei, de nem is emberi feltételezések, amiken az emberi tudományok állításai is alapulnak, hanem Isten igazságának, valamint Isten igaz valóságának tökéletes leírásai. A szentírásokban Isten szavai tehát Önmagáról, illetve a szellemi, és az annak „kihelyezett” részét képező kettős, azaz egyszerre szellemi és fizikai világról szólnak.

Minden igazság és intelligencia tehát Istentől származik, forrásuk tehát soha nem lehet maga az anyag. Még tehát egy tudós ember is egyedül csak avégett képes „lenyűgözni” a hallgatóságát, mert az Istentől ahhoz elégséges értelmet kapott.

Isten tehát Ura minden értelemnek, és kegyéből fakadóan látja el vele az emberi teremtményeit is, hogy azok megérthessék a Róla és a különféle erőiről, energiáiról (melyek lényegében a tulajdonságaival egyezők) szóló igazságot.

Isten azonban maga soha és semmiféle érzékelhető szinten nem nyilvánul meg a felőle csak spekuláló vagy okoskodó emberek számára, akik a különféle nevekkal és fogalmakkal dobálódzva, azaz pusztán csak fizikai szavakból álló kitalációkkal kérkednek az Igazsággal illetve az Abszolúttal kapcsolatban.

Az igazság az, hogy az ember mindig a múltbeli tetteinek megfelelően kap intelligenciát. Az értelem kialakulását tehát Isten, mint legfelsőbb Intelligencia irányítja az emberben az emberrel Felső Énként együtt élve, vagyis közben maga is élvezvén az életet. A legtöbb ember azonban minderről semmit sem tud, mert a tárgyi tudományok által félre van vezetve. A tudósok által „tudatalattinak” elnevezett, és a fizikai énünkhöz képest alantasabb helyzetbe is helyezett Isteni Felső Éntől, azaz végül is Istentől származik tehát az ember minden tudása, minden képessége az emlékezésre és felejtésre is.

Az ember azonban nem is az előbbi téves „meghatározásai” miatt nevezhető bolondnak. Az ember azért bolond vagy ostoba, mert az Istentől kapott tiszta értelmét nem az Isten megismerésére, hanem az anyagi világon való mind tökéletesebb uralkodása megszerzése érdekében használja. Az ember az értelmét így azonban hiábavalóságokra fordítja, illetve pazarolja is el, mivel az embernek minden értelmét az Isten megismerése mellett arra kellene

fordítania, hogy minél hamarabb, és pedig végérvényesen megszabaduljon a már az ember által fizikai anyag alapúvá tett érzéki világtól.

Az Isten által fizikai korlátok közé szorított ember azonban minden értelmi, tudati, és testi energiáját mégsem annak érdekében hasznosítja, hogy elérje ezt a helyes és nemes életcél, hanem arra, hogy a fizikai élete során minél több érzékielégtételben, azaz anyagi élvezetben legyen része. Ezért viszont ahelyett, hogy elérné a teljes szabadságát és állandó boldogságát, egyre jobban belegabalyodik az anyagi kötelékekbe, melyek őt ide az anyagi világhoz mintegy leláncolják, örökösen idekötik, azaz nem engedik tőle véglegesen elszakadni.

Az anyagi feltételekhez kötött ember ugyan élvezheti az anyagvilág egy részét, viszont soha nem lehet benne teljesen önálló, bármennyire is ezt akarja. Mindennek ugyanis, ami van, annak egyedül Isten a jogos tulajdonosa, és az ember amit abból Tőle az általános jó megélhetésére kap, azzal már elégedettnek kellene lennie, és nem kellene folyton arra törekednie, hogy a másokat megillető javakból is minél többet szerezzen meg magának, illetve a tulajdon hasznára.

A csak a tulajdon anyagi haszonra illetve egyéni hatalomra törekvő ember azonban elistentelenedik, vagyis elveszíti az Istennel való kapcsolatát. Isten helyett ugyanis az anyag, illetve a tulajdon hatalma lesz az új istene. Isten a végtelen kegyelméből fakadóan ezért a személyes formájában is alászáll az ilyen emberekhez, hogy azok újraéleszthessék a kapcsolatukat Vele, és hogy mindenkit megtanítsa arra, hogy feléje minden élőlénynek alázattal kell fordulnia. Minden javának ugyanis a fő és elsősorban élvezője egyedül csak maga Isten lehet, és nem pedig a teremtménye hivatott erre a tisztre.

Isten azonban ilyenkor bebizonyítja az emberiségnek azt is, hogy az Ő képességei mekkora nagyságrenddel múlják felül az emberi képességeket, mely képességeket viszont Ő maga adományozott, és adományoz ma is minden egyes emberi teremtményének is. (Istennek Jézus képében történő alászállása esetében mindezt már mi mai emberek is megfigyelhetjük a jelenlegi intelligenciánk révén.) Ha pedig szükségessé válik, akkor Isten megmutatja az emberéhez képest szavakkal már ki sem fejezhető nagyságú hatalmát is, melyhez képest az egész emberiség közös hatalma is csak porszemnyi lehet. Nyugodtak lehetünk tehát, hogy ha szükséges lesz, akkor Isten ezt az egyszerre csodálatos és rettenetes hatalmát is be fogja bizonyítani nekünk gögös embereknek.

Az ember azonban ha önszántából eltávolodik a világi örömeiktől, az anyagi jólét hajszolásától, akkor már mintegy vezeklési folyamatban vesz részt, mely már egyszerre foglalja magában az Istenről való helyes tudást, és a végleges lemondást a fizikai világról. Az ilyen ember már nem a múlandó földi boldogságra vágyik, hanem a mihamarabbi visszatérésre Istenhez. Ő ugyanis már biztosan tudja, hogy Istennel újra együtt járva már az örök boldogságban is része lehet. Az ember itt a földön azért keresi folyton a boldogságot, mert az a természetes állapot a számára. Az ember az életét pedig azért kapja, hogy felismerje a lelki valóját, de vele egyben, és egységben is, a boldogsága forrását, vagyis magát Istent. Az ember azonban hiába keresi a boldogságát a fizikai világban, nem találhatja meg. Az ember ugyanis, mivel az egész Léleknek csak egy szikrája, az igazi boldogságot igazán csak a lelki cselekedetei révén érezheti itt az anyagi valóságban is. Az anyagi boldogság pedig csak illuzórikus boldogság, mert amint megjött az emberhez, már el is illan, mintha ott se lett volna.

Az egyenesen az Istentől jövő tudás viszont, ellentétben a földi boldogsággal, már nem illékony, hanem nagyon is „jóillatú”. Ezt a tudást viszont mindig csak olyan embertől sajátíthatjuk el, aki valódi tudással rendelkezik. A valódi tudással rendelkező emberek arról ismerhetők fel, hogy a tanításukért cserébe sem pénzt, sem hozzá hasonló egyéb más anyagi javat (pl. aranyat, ezüstöt) egyáltalán nem fogadnak el. A nem valódi tudással rendelkezők azonban kizárólag csak pénzért adják át a tudásukat, ugyanis bennük még erőteljes a vágy arra

nézve, hogy anyagi javak fölött uralkodjanak, vagyis hogy az átlagosnál jóval jobban, és minél nagyobb kényelemben éljenek.

A földön tehát kétféle ember létezik. Az egyik embertípus az anyagi világ fölötti uralomra törekedve cselekedik, a másik pedig az Istenhez való mihamarabbi visszatérés híve, akik ha elég állhatatosak a szándékukban, akkor az anyagi testük elhagyása után Istentől meg is kapják az eredeti lelki testüket, amiben már végleg visszatérhetnek Hozzá.

Az egész kozmikus teremtés tehát kétféle lehetőséget biztosít az ember számára. Hallgatva tehát az Isteni hangra, vagy az azt hűen közvetítő emberek szavaira (beszédeire), elsősorban az anyaghoz való hozzákötődésünktől való felszabadulásunk lehetőségét adja. Másodsorban pedig finomabb és durvább testeket teremt az anyaghoz hozzákötődni, vagyis az anyagban egyszerre rajta és benne élni vágyó szellemi tudatok részére, azaz egyben magát a fizikai testet-öltés feltételeit is biztosítja.

Az ember hibája, hogy örök folytonossággal, és pedig elsőszámú élvezőjévé akar válni a fizikai anyagnak, holott az emberi élet elsősorban nem erre szolgál. Az anyagi élet ugyanis pontosan amiatt hozatott Isten által létre, hogy végérvényes lelki szabadságot érhessünk el Istenben, mivel Isten ezt úgy akarja. Isten ugyanis a jelen formátumú anyagi világot szándékosan végesnek teremtette, ha esetleg még mindig tudatlanok maradtunk volna felőle.

Sokkal jobb lenne tehát a számunkra nézve, ha minél előbb megszereznénk az Istenről szóló helyes tudást, mert ha így folytatjuk, akkor könnyen akár még „pórul” is járhatunk az Istennel való örök együtt járás helyett!

AZ ISTEN-TUDÁS ELSAJÁTÍTÁSA ÉS TANÍTÁSA

Az Istenről szóló hiteles (kétségtől helyes) tudás megértésének folyamata van. Az embernek, aki el szeretné sajátítani a helyes Isten-ismeretet, legelőször is alázattal kell fordulnia a leghitelesebb tanítója Jézus Krisztus felé, aki birtokában van a helyes tudásnak. Illő tisztelettel kérdeznie kell Őt a helyes ismeret felől, és ha csak képletesen is (jelenleg ugyanis még csak erre van módja az embernek), de szolgálnia kell Őt a megkapott tudásért cserébe. Ezt lényegében azonban a tudás helyes alkalmazásával illetve továbbadásával már el is éri a „tanítvány”, azaz az ember.

A helyes szellemi illetve lelki tudást pénzért viszont egyáltalán nem lehet megszerezni. Egyedül csak Jézus Krisztus vagyis a „Mester” elégedetté tételével fizethetünk ugyanis az elsajátított tudásért. Krisztus megelégedettsége pedig már magát az „utat” fogja jelenteni, mely az itt a földön elérhető teljességű Isten-tudáshoz vezet.

A lényeg tehát az, hogy akinek rendíthetetlen szikla szilárdságú hite van Istenben és Krisztus Jézusban, azelőtt szinte automatikusan feltárul majd az Istenről szóló helyes tudás, és természetesen a Mester és a tanítvány közötti kapcsolat is örök lesz.

Maga az ember azonban csak az esetben lehet hiteles tanítómester, ha hűen és maradéktalanul, azaz kivétel nélkül mindenben követi a legfőbb tanítómesterét, esetünkben tehát Jézus Krisztust. Különösen hűen kell tehát követnie Jézus példáját az Isten-ismeretek helyes megtanítása területén, de minden egyéb más területen is éppen ugyanolyan hűen kell követnie az utasításait. Az Ő utasításai ugyanis magának Istennek utasításai, mivel Jézus benne van Istenben, azaz egy Vele.

Mi emberek tehát azzal lehetünk Jézus Krisztus hű tanítványai, ha alázatosak, szeretők, és engedelmesek vagyunk hozzá, és ugyanakkor hozzá hasonlóan magunk is megtanulunk az érzékeink fölött „úrrá” lenni. Az érzékeinket és az érzelmeinket tehát nekünk is meg kell tanulnunk a saját hatalmunkban megtartanunk. Ellenkező esetben ugyanis azok uralkodnak fölöttünk, vagyis ilyenkor nem vagyunk még csak a magunk urai sem, csak tévesen úgy hisszük, hogy mi bírunk velük, és a magunk urai vagyunk.

Aki azonban nem tud uralkodni az érzékein, különösen pedig a szexualitásán, az igazából sem jó tanítvány, sem pedig jó tanító nem lehet.

A jó tanítványnak, főképpen pedig a már maga is jó tanítónak a nemi vágyai mellett azonban meg kell fegyelmeznie a beszédét, a dühét, haragját, és minden egyéb más indulatait, de ugyanúgy a hasa kíváncsiát is. Természetesen azonban a többi tulajdonságai fölött is tudnia kell uralkodnia, vagyis egyetlen tulajdonsága alkalmazása esetében sem szabad túlzásokba esnie, sem pedig azokat alulértékelve használnia. Aki tehát képes lesz uralkodni mindezen előbbieken fölött, az már maga is képes lesz az Isten-ismeretek itt elérhető teljességében történő befogadására, és ugyanakkor a helyesen történő tanítására, azaz a továbbadására is. Akik pedig ezeknek az elvárásoknak nem tesznek maradéktalanul eleget, és mégis tanítanak, azok mind inkább csak csalónak vagy hamisítónak minősíthetők, mintsem jó, illetve Istenhez hű tanítványnak vagy tanítónak. Istenhez ugyanis csak az lehet hű, aki egyedül csak Őt követi, csak az Ő példáját követi, és pedig mindenben, nem pedig a még maga is vétkező embert, aki neki az Istenről szóló tanokat helyesen vagy éppen nem helyesen hirdeti.

Vajon így az utóbbiak szerint hozzáállva, azaz az Isten helyett embert követve valóban elsajátítható-e, illetve tanítható, és továbbadható-e a helyes tudás?

Lehet, hogy nekünk tanítványoknak újra kellene értékelnünk a hűségünket Istenhez? A hűségünknek ugyanis nem mindig elsősorban és valóban az Istenhez kellene szólnia, nem pedig a vallásunkhoz, illetve a vallás mibenlétét, és alkalmazási módját nekünk meghatározó emberi vezetőinkhez, vagy pedig egyszerűen csak a megszokott vallási gyakorlatokhoz? Ezek

mind nem inkább csak másodlagos, mintsem elsődleges fontosságúak az Istenhez való hűségünk illetve a hitvallásunk szempontjából?

Lehet, hogy a volt és a mai emberi tanítóink Istenhez való hűségét is újra meg kellene vizsgálnunk, és csak azután kellene elfogadni a tanításukat hitelesnek? Egyébként már ezt is egyszerűen csak az ő példájukra tudnánk tenni, ugyanis ők is folyton azt vizsgálják, hogy a felekezeteik éppen eltávozott tagjai még csak boldogok (tökéletesek) vagy pedig már maguk is „szentek”, azaz teljes tökéletes tiszták lettek-e. Azt vizslatják tehát, hogy az esetükben teljesítették-e az Istennek megtett fogadalmukat, vagy pedig az illető egyedül a maga indíttatására vált Isten segítségével boldoggá illetve szentté.

Nem könnyen meglehet, hogy ezek a tanítók még maguk is csak az Isten fizikai nyomai után kutakodnak, mintsem maguk is igazából, és pedig személyesen ismernék Istent? Az Isten szájából származó magáról szóló tanítás szó szerinti tanítása és isteni értelmezése helyett pedig nem inkább már csak a maguk vélt értelmezéseit, és a már saját maguk Istenről szóló tanítását tanítják illetve adják tovább nekünk?

Végül is tehát kitől sajátítható el hitelesen a helyes Isten-ismeret, Istentől, illetve egyenesen Istentől jövően, vagy pedig az embertől, aki még maga sem tiszta, viszont nagyon is szeret a mindentudó Isten szerepében, illetve az Isten személyes képviselője szerepében tetszelegni, holott az Isten ezzel szemben támasztott követelményeinek még maga sem tesz maradéktalanul eleget, ugyanis azokat a maga érdekeinek megfelelően folyton csak megváltoztatja. Pedig Isten törvényei illetve követelményei örökérvényűek, ugyanis maga Isten határozta meg őket.

Ki tehát az igazán hiteles tanítónk, maga a Megváltó Isten azaz Krisztus Jézus, vagy pedig a földi tanítóink, akik többségükben még maguk sem igazán tiszták, de már előre annak tartják magukat, és még maguk sem rendelkeznek teljes ismerettel Istenről, noha úgy tüntetik fel magukat? Igaz, hála legyen érte Istennek, egyenlőre ezt nyíltan még nem mondják ki. Ezzel ugyanis már ők is magukat tartanak Istennek, amit viszont Isten már egyáltalán nem fog helyeselni. Minden bizonnyal azonban majd meg is fogjuk látni, hogy Isten meg is fogja torolni az ember ezen indokolatlan nagyravágását, mégpedig úgy, hogy minden ember örökre okuljon belőle.

Fogadjuk tehát be mi jó tanítványok, és inkább sajátítsuk el az Isten tanítását, illetve az egyenesen az Istentől jövő tanítást, mintsem a még maguk is a saját hazugságaikkal együtt élő, és emiatt előttünk titkolódzó emberek Istenről szóló, így azonban inkább csak hamis, mintsem igaz és hiteles tanítását, ameddig még nem lesz későn”!

TEREMTŐ ISTEN CSAK EGY VAN

A teremtés előtt, de itt nem szabad máris a tudományosan okoskodók által velünk elhíttett „Nagy Bumm”-ra gondolnunk, nem létezett más, mint Isten legfelsőbb személyisége, aki egyben minden szellemi mélység is volt, mivel Rajta kívül nem volt senki más, sem szellemi szinten, sem pedig fizikai szinten, mely utóbbi szint akkor még egyáltalán nem létezett.

Bizonyára már megfigyeltük, hogy nagyon sok ember gyakran mondogatja a „hm”, „ühüm”, leginkább azonban az „aha” szócskát, mely „aha” szó tulajdonképpen az „aham” nyelvi változata, mely „aham” szó szanszkrit nyelven az Istenség Legfelsőbb személyiségét fejezi ki. Nekünk magyaroknak azonban még csak nem is kell ilyen messzire elmennünk. A nyelvünkben ugyanis az „ö”-zés, illetve maga az „önözés” is ugyanígy az Isten legelső önmagavalójára utal, illetve azt igyekszik egyéb más jobb híján szinte folyamatosan kifejezni. Istenről ugyanis úgy is beszélhetünk, hogy „Ő” volt az első, illetve hogy „Ő” a mindenek előtt létező lény. Az „aham”-hoz hasonló „aum” hangvibráció pedig ugyanezt fejezi ki, csak valószínűleg kozmikus szinten.

Isten tisztán szellemi létezése előtt tehát nem voltak semmiféle élőlények, és nem létezett semmiféle fizikai alapanyagú energia sem. Erről a materialista tudósok azonban úgy nyilatkoznak, hogy az anyagi energiák előtt nem volt semmi, és azok ebből a „semmi se” állapotból egyszerűen csak úgy belerobbantak az előtte így tehát még maga sem létező térbe. Ez viszont egy bődületesen hibás, nem bizonyított, tényekkel egyáltalán nem, feltételezésekkel persze annál inkább alátámasztott, még sohasem „reprodukált”, ám mégis merev materialista állítás. Ennek ellenére mégis szinte minden ember elhiszi nekik ennek igazát, és mintegy vakon megy utánuk. A kevésbé hozzáértő ember mintegy tehát maga is világtalanul halad a nyomdokaikban. Így azonban nem történik semmi más, mint hogy a maga is világtalan vezeti a vakokat. Sajnos nagyon is „félre”, azaz csak a „fele” világról való tudásra vezeti őket. Az „egész” világ ugyanis ennél jóval több. Ez tehát egyedül csak „félígazság” lehet.

A teljes igazság ugyanis az, hogy mivel minden az Egyetlen Istentől származik, minden Tőle ered, „Ő” örökké létezik. Egyedül ugyanis Ő képes arra, hogy így létezzen, mert csak egymaga bír a „mindenre hatás” legfelsőbb azaz már felülmúlhatatlan szintű (abszolút) képességével. Isten ezért a teremtő képessége, és e mindenható képessége révén az értelmi központjából kiindítottan minden létező irányban korlátlanul képes kiterjedni, vagyis egyedül Ő az is, aki teljes tökéletes, azaz szintén abszolút kiterjedésre is képes, mint amilyen kiterjedésre például a Napunk is képes a maga arányában. A Nap központi gömbjéből kiinduló fénysugarának tartalmát képező legkisebb részecskéi tehát maguk is a Nap magából kiterjesztett részeit képezik. Ők tehát valamennyien a Nap kiterjedései, csak egyikük közelebb marad a Naphoz, míg a másikuk távolabbra kerül tőle. A Napunk kiterjedési lehetőségei azonban ellentétben Istenével korlátozottak.

Az ember teste pedig, mivel anyagai a Föld anyagaival azonosak, már a Föld kiterjedését képezi, mint ahogyan a fák is azt képezik, csak az utóbbiak már egyáltalán nem képesek az önerejüktől fakadóan eltávolodni a Földtől, ellentétben az emberrel, aki az izomzata, illetve a már általa alkotott eszközei segítségével képes már erre is. A Föld kiterjedési lehetősége, és miatta pedig arányaiban már a teste révén részét képező emberé is tehát jóval korlátozottabb, mint például a Napé. A hegyek viszont már arányosabban képezik a Föld kiterjedését az emberhez viszonyítva.

Istennek minden kiterjedése azonban ugyanúgy a szerves része marad, mint ahogyan mi emberek a testeink révén vagyunk illetve maradunk szerves részei a Földnek. Mi emberek valójában tehát a Földdel mintegy társulásban létezők. Ugyanakkor a testünket alkotó anyagaink révén egylényegűek is vagyunk vele.

Mivel azonban Isten kiterjedése korlátlan, Istene kívül nem létezik és nem is létezhet semmi más, és ezért Isten bárkivel és bármivel is lép kapcsolatba, lényegében mindig csak magával társul.

Isten viszont a szintén korlátlanul rendelkezésére álló energiái révén már nem csak egy bizonyos (mint pl. Föld, ember), hanem számtalan formációban is kiterjesztheti magát, mely formák, tehát mind társulhatnak vele. Mivel pedig nincsen más Isten, egyedül csak Vele társulhatnak, vagy pedig teljes tökéletesen egymagukra maradnak, és a korábban Istentől még folyamatosan kapott különféle energiák hiányában pusztulásra vannak ítélve. Így lényegében azonban saját maguk ítélik magukat halálra.

Istennel legelőször is tehát a tulajdon szellemisége volt illetve van, és minden bizonnyal lesz is öröktől fogva együtt. Miután pedig ez az időtlenségben már örök jelleggel is tudatosult benne, jött létre (természetesen szintén időtlen gyorsasággal) az előbbi örök jellegétől szintén örök jellegű kapott lelki azaz szellemi tudati létezése. A lelki életnek Istennel együtt tehát már jelen kellett lennie, hogy maga az anyagi élet is létrejöhessen, hogy belőle kialakulhasson. Ahhoz azonban, hogy valóban is létrejöhessen, már tehát eleve benne kellett hogy szunnyadjon Isten szellemi tudatában. Értelmi, illetve elvi (mentális) teremtés és megvalósítás nélkül ugyanis semmi sem teremthető avagy valósulhat meg fizikailag. Így ugyanis egyszerűen nincsen is mit fizikaivá tenni, vagyis anyagilag is létrehozni. Egyetlen földi tudós sem lehet képes erre a mutatványra. Erre a nagyszerű mutatványra ugyanis az igazat megvallva már Isten is csak a rendkívüli, azaz a mindenkiét és mindent felülmúló képességei révén lehet képes. Isten számára azonban még ez sem jelenthet igazi problémát vagy akadályt, mivel Ő abszolút, annál fogva pedig nem létezik számára még a lehetetlen sem. Istennek tehát semmi se lehetetlen.

Isten az egész anyagi megnyilvánulást azonban egyáltalán nem azért teremtette meg, hogy mi emberek a létrejötte hogyanja miatt állandóan vitában álljunk egymással. Isten a tárgyi valóságot valójában ugyanis azért teremtette meg, mert egymaga mindaddig elégedetlennek, illetve részint magányosnak is érezhette magát (ha akarta), míg a magában szellemileg illetve lelkileg már készre elkészített anyagi világot nem manifestálhatta, azaz míg azt fizikailag is létre nem hozta. (Isten valószínűleg tehát magából kiindulva, már Ádám az ember létrehozása előtt tudta, hogy Ádám hozzá hasonlóan majd maga is társra fog vágyni.) Az ezt követően valóban is létrehozott anyagi energiáit (a földi körülményeket és lényeket) pedig a legtisztább értelmi ráfókuszálásával készítette mozgásra, azaz tette őket élővé.

Isten azonban az anyagi világot azért is hozta létre, mert Ő rendkívüli előrelátással is rendelkezik. Isten előre látta tehát, hogy erre a világra más okokból is szüksége lesz. Előre tudta ugyanis, hogy az anyagi világában illetve magában az anyagi életben fog újabb lehetőséget adni azoknak a lelkeknek a Hozzá való végleges visszatérésre, akiknek a visszatérését, és további létezését azért kötötte bizonyos feltételekhez, mert azok a fejlődésük során elfeledkeztek Róla, mint Teremtőjükről, valamint elfelejtkeztek magáról az eredetük helyéről is. Ezenkívül pedig el is távolodtak Tőle, többnyire mellőzik Őt, de közülük sokan már meg is tagadják a létezését, noha minden és mindenki létezése, így tehát az ő létezésük is egyedül csak Tőle függ. Ő ugyanis mindennek, és ugyanígy mindenkinek is a forrása.

Még az ember egyéni testén is megfigyelhetjük, hogy a testet eredetileg mozgó és irányító energiák forrása az alvásunk ideje alatt is állandóan tevékeny értelmes szellemi tudat. Nos, mindez az Örök Isten, a Teremtő Forrás esetében sem történik másképpen, csak éppen a mi tudatunk működik Istené példájára, nem pedig az Övé a miénkre. Isten legtisztább értelmétől értelmes szellemi tudata tehát nemcsak magának a lelki természetének, hanem a már belőle származó anyagi természete összes energiájának is a forrása. Belőle tehát, mintegy „szellemi vért” izzadva vajúdó anyagból „pattant”, vagy tehát „robbant” (?) ki a kezdetben tehát még minden porcikájában vörösesfehéren izzó anyagi világ. (Igaz valójában azonban

úgy „töporódott” össze Isten szellemi nyomására, csak mi ezt az itteni látszathoz szétrobbanás-ként azaz „Nagy Bumm”-ként véljük „felfedezni”.)

Be kellene tehát végre már látnunk, hogy Isten tudományán kívül nincsen, de nem is létezhet olyan tudomány, mely korábban még nem is nem létező, illetve maga még nem élő anyagból élőlényeket teremteni képes. Isteni megtermékenyítés nélkül ugyanis semmiféle fizikai, vagyis a jelen nézetünk szerint „holt” anyag nem képes élőlénné válni. Egyetlen ember sem tud tehát megtermékenyítés nélkül élő egyedet létrehozni, még élő „alkatrészek” segítségével sem, nem hogy anélkül. Az ember ugyanis képtelen erre. Erre egyedül csak az igazán teremteni tudás képes, amivel egyedül csak Isten rendelkezik. E tudásából azonban Isten mindig csak a fejlettségüknek megfelelően részesíti a teremtményeit.

Isten anyagi teremtése tehát nem az Ő társaságát soha el nem hagyó lelkei kedvtelése céljából lett Isten által megalkotva, hanem inkább csak azon ellene lázadó lelkei számára, akik nem képesek elfogadni annak megdönthetetlen tényét, hogy Neki ők is csak az alárendeltjei, alattvalói lehetnek, akiknek az a feladatuk, hogy kölcsönös alázat szellemében szolgálják Őt, mint a Teremtő Istenüket az örök teremtő munkájában.

Az Isten ellen lázadó lelkek pedig azért járnak tévúton, mert a fizikai testüket tartják az önvalójuknak. Tévesen tehát azt hiszik, hogy ők tökéletesen függetlenek Istentől, ezért a legtöbben meg is tagadják Istent, de legalábbis mellőzik, vagy éppen a fontosságát a maguk fontossága mögé utasítják. Lényegében tehát szinte már szüntelenül mintegy makacsul hátat fordítanak Neki.

Isten az anyagi világot tehát azért hozta létre, hogy ezek a Vele szembeszegülő lelkek pontosan még ebben a maguk kreálta hamis gondolataiknak megfelelő világban ébredhessenek rá arra, hogy Isten támogató illetve segítő jelenléte nélkül itt egyedül csak a saját maguk elpusztítására lehetnek képesek. Ők maguk Istenek tehát soha nem lehetnek, de Nélküle igazán még csak nem is teremthetnek.

Ahhoz azonban, hogy egy ilyen egoista, tökéletlen, Istenről tudatlanná lett emberi lélek is újra „felfedezhesse” az Abszolút Igazságot, azaz Istent, és Vele egyben az eredeti lelki valóságát, a belső hallását és látását kellene elsősorban újra kialakítania, nem pedig a többnyire csak az anyagra alapozva elmélkedő filozófusok méregdrágán árult, és ezért inkább mérgező mintsem gyógyító tanulmányaira, illetve a hozzájuk hasonló szellemi vagy spirituális vezetők szintén pénzért árult segítségére kellene támaszkodnia. Egyedül csak ezen az úton lehet ugyanis képes az ember Isten anyagi energiáin felülemelkedni, azaz fölöttük már maga is „úrrá” lenni, vagyis végül is az anyag kényszerű rabsága alól felszabadulni, ahová végül is önmaga juttatta magát azzal, hogy elhagyta, majd mellőzte, maga mögé utasította, illetve végén már meg is tagadta Istent, és az eredete lelki valóságát is.

Az anyagi világban élő ember egyetlen nagy hibája tehát az, hogy elválva Istentől maga is abszolút egyedül, azaz teljes tökéletesen önállóan akar teremteni, vagyis Isten helyett maga akar Isten lenni. Pedig Istent nem hogy a teremtésben, hanem semmiben sem lehet, és nem is szabadna megelőzni. Ő ugyanis mindenben az Első, annál fogva pedig már az Utolsó is, aki még a „nemlétezőből” illetve a halottból is képes létezőt illetve élőlényt teremteni.

Mindezt pedig végre már nekünk emberi teremtményeinek is be kellene látnunk, mielőtt még Isten az anyagi energiáit végleg vissza nem vonja magába, megelégtelve az ellene való makacs lázadásunkat.

De hogyan is feledkezhet meg az ember a valódi azonosságáról, hogy ő valójában egy semmilyen körülmények között meg nem változó, vagyis maga is örök lehetőségű szellemi tudat Isten szellemi tudatából? Ugyanakkor pedig hogyan is azonosíthatja magát a fizikai testével, mely szemben a szellemi tudatával folyton csak változik, folyton csak átalakul, végül pedig el is enyészódik, vagyis visszaalakul földdé (vízzé és ásványi sókká), amiből végül is kiterjedt a külső térbe?

Az előbbi kérdésekre a válasz viszont már csak egy lehet. Mindez úgy lehetett tehát, hogy az ember elfelejtkezett Istenről, és helyette a tulajdon maga testét vagy éppen egy másik ember testét tartja az Istenének. Ezt azonban a Teremtő Isten soha nem fogja helyeselni. Isten ugyanis csak egy van, és csak egy is lehet.

Mindezt pedig nagyon is jó lenne, ha mi emberek már végérvényesen is bele tudnánk vésni mind tehát a tárgyi, mind pedig a szellemi tudatunkba. Mégpedig azért, hogy nehogy még akár csak véletlenül is végleg elveszünk Isten értelmi fókusza előtt, melyet egyenlőre még ránk is folyamatosan ragyogtat. Teremtő Isten ugyanis valóban csak egy van, és ha Ő az orcáját többé már nem kívánja ránk ragyogtatni, akkor nekünk már egyedül csak „végünk” lehet, mégpedig minden értelemben!

A SZENT LÉLEK ÉS A MEGKERESZTELKEDÉS

Ami önmagában is bele tud hatolni a másikba, ami át tudja hatni magával a másikat, vagyis egymaga is hatni tud másra a lényegével, az egyben hordozójának, de a rész szintjén mozgatójának is kell hogy legyen önmagának. E képessége révén azonban magán viselője, mintegy a tulajdon felületén hordozója, és egyben a képviselője is lehet a Teremtőjének, azaz az őt teremtő képének, viszont a teremtője akaratának megfelelően viselheti a teremtőjétől kapott tulajdon képét is. Ez a rendkívülinek is mondható valami illetve valaki pedig nem más, mint a Szent Lélek azaz Isten Legtisztább Tudata. (Mi emberi tudatok is gyakran mondogatjuk egymásra, hogy: „képmutató módon viselkedsz, mert nem az eredeti képedet, nem az igazán valós önmagadat mutatod felém”.) Nekünk emberi lelkeknek, a Lélek származékainak is tehát az Isten képét, de legalábbis az Őt mintázó eredeti és teljes önmagavalónk képét kellene magunkon „viselnünk”.

Jézust maga Isten „kente meg” avagy „ruházta fel” (valójában azonban látta el mintegy tehát már újólag is) a Szent Szellemével azaz Szent Lélekkel, mely Isten legtisztább értelmétől tiszta Szellemi Tudat viszont már bizonyos fokú értelmi hatalommal is együtt jár. Ezen legmagasabb szintű javak illetve értékek azonban kizárólag csak Isten által adhatók bármely teremtményének, mely átadás a legelső közvetlen átadást követően Isten akaratának megfelelően viszont már megtörténhet akár közvetett úton is.

Jézus a hozzá közvetlenül az Isten által eljuttatott ezen javak, mint legfelsőbb minőségek hatására, melyek őt teljességgel át is hatották, tett mindig és mindenütt csak csupa jót, csodás gyógyításokat. Isten közvetlen szellemi értelmi ráhatására valósította tehát meg a mindenki számára csak jót jelentő és hozó dolgait, cselekedeteit. Jézusban Istennek Szent Lelke emiatt viszont már állandó jelleggel munkálkodott.

A magát elsősorban fizikainak valló ember azonban ezeknek a lényegében tehát isteni jó dolgok és események megvalósulásának már csak a bizonyítója vagy a tanúja lehet, mint ahogyan Jézus is ugyanígy bizonyítója illetve tanúja volt (és biztosan van is) a szellemi Isten, és az Ő egyetlen, de „kettős” országa igaz létezésének. Ennek az országnak tehát mi, magunkat tévesen földi eredetűeknek valló emberek is a tagjai lehetünk. Még tehát akkor is, ha mi Jézust nem elég hűen követve, vagyis nem teljesen az önszántunkból megyünk vissza abba, hanem Isten végtelen könyörületéből fakadóan. Ez utóbbi esetben Isten a Szent Lelke képében fog tehát majd eljönni hozzánk illetve értünk, hogy mi Tőle egykoron, vagy most frissen elfordult emberi tudatok is visszatérhessünk Hozzá, és onnantól kezdve már mi is örökre Benne maradhassunk, mint ahogyan Jézus, a számunkra Isten elküldötte élő példa is Benne van már mindörökre.

Isten Szent Lelke (a Lélek) azonban nem csak az Isten képének, hanem vele egyben a szintén az Istentől eredő Életnek hordozója is. Ezért aztán a Lélek akár maga is képes éltetni, még tehát örök jelleggel is. Természetesen azonban csak abban az esetben, ha azt a belőle származó lélek a fejlődésével már kiérdemelte.

Igazán és örökkön örökké létezni és léteztetni viszont már egyedül csak az (abszolút) Isten képes, illetve akivel Ő ezt a legfontosabb és örök tulajdonságát örök illetve ideiglenes jelleggel megosztja.

Maga a Szent Lélek az ismereteink szerint úgy száll rá az emberre, vagy pedig kézrátétel azaz érintés révén „költözik” vagy „töltődik” bele, valószínűleg azonban jöhet belülről jövően is, és akár teljességgel is áthathatja magával az embert. Isten Szent Lelke aztán az emberben mintegy megsokszorozódik, és úgy terjed tovább illetve át a másik emberekbe, akik már szintén méltóak rá, akik Őt őszinte szívvel szintén hajlandóak befogadni magukba. Jézus a Szent Lelket a beszéde, de a lehelete révén is át illetve tovább tudta adni a befogadására kész emberek számára, akik azzal maguk is a Lélek hordozóivá, és egyben a továbbítóivá is váltak.

A Szent Lélek azonban nem csak Isten képének, hanem Isten tiszta szellemi tudásának (mely lényegében a magáról szóló mindentudás) is a hordozója, vagyis a Lélek a teljes isteni kép és hang hordozója, és egyben a megnyilvánítója is. Az Isten Szent Lelkét hordozó ember az Istenről, országáról, és Krisztus Jézusról szóló tiszta tudást úgy terjesztheti tovább, hogy a kezét az Istenben és Krisztusban hívő társa fejére helyezi, és közben Istenhez könyörög azért, hogy a Róla, az országáról, és a Krisztus Jézusról szóló tudásból az érintés révén őt is részesítse, illetve hogy az befogadja, a tudatában örökre megtartsa, és hogy aztán már maga is továbbadja. Mindebben viszont a befogadónak is aktívan, azaz őszintén vágyva rá, és Isten iránti állandó alázat és végérvényes elkötelezettség mellett kell részt vennie, különben az átadás nem valósul meg.

A lényeget nézve azonban a megkereszteléskor sem történik más. A megkeresztelkedés ugyanis lényegében az Istenről, és Jézus Krisztus nevééről szóló ismeretek befogadása, illetve befogadtatása. Az emberek számára „beszélő láng”-ként, „hangos tűz”-ként, „lángoló pallos”-ként, felhő és tűzszlopként, „tüzes keresztként” megjelenülő Istenben, az egyetlen országában (az egyetlen nagy „házában”), és az egy ember által született Fiában, Jézus Krisztusban való hit elfogadása, vagy még csak ígéret az elfogadásra illetve elfogadtatásra tehát a „megkeresztelés” illetve a megkereszteltetés.

Isten Szent Lelke pedig azoknak adatik, akik már valóban is megkeresztelkednek az Úr nevében, vagyis akik megismerik és elfogadják, azaz hiszik is Jézus Krisztus nevét, lényegében tehát magát a Megváltó Istent, aki Krisztus Jézuson keresztül ezúttal már emberi alakban nyilvánult meg az emberek számára.

Mózeshez Isten az angyalán keresztül a „beszélő tűz” képében szólt. Mózes be is fogadta a tudatába Isten élő beszédét, melyet aztán már maga is megjelentetett azzal, hogy elmondta azt az őt meghallgató társainak.

Az Úr nevében történő megkeresztelkedés lényegében tehát azt jelenti, hogy az emberi tudat illetve elme mintegy megfürdik, megtisztul, és részint már meg is újul az Isten és Krisztus Jézus nevének helyes értelmezése által. Az igazi megkeresztelkedés így gyakorlatilag nézve nem más, mint az Isten és Jézus Krisztus szavainak illetve beszédeinek a tudatunkba örökre megmaradandóan történő befogadása, azaz végleges elhitele.

A Szent Lélek pedig magán a megtisztult tudatunkon keresztül mondja el nekünk a szellemi hangja révén azt, hogy miáltal maradhatunk meg, és kerülhetünk bele az örök létezésbe az egész házunk népével, vagyis az egész emberiséggel, még inkább azonban a Föld azaz „Ember” nevű bolygónkkal, és a rajta élő minden jó tulajdonságú élőlénnel valamint jó dologgal egyetemben.

A megkeresztelkedés tehát egyben megértés és megtérés is Istenhez és az egyedül csak általa nyújtható örök élethez is. Az Istenhez és az örök valóságához való megtérésünk miatt kell tehát Szellemben, azaz Isten Szent Lelke révén, és „vízben”, vagyis Isten szellemi értelme segítségével mintegy „újászületnünk”. Lényegében azonban az isteni „segítséget” felhasználva a jelenlegi „megövesedett” állapotú szellemi tudatunkat minél hamarabb ismét tisztán szellemivé, de legalábbis tisztán lelkivé tennünk.

IV.fejezet

A TAGJAIVAL EGYÜTT „EGÉSZSÉGES” ISTEN, ÉS LUCIFER VILÁGA

AZ EGÉSZ ISTEN

Az eddigi tévhiteinkkel ellentétben nem csak az egyéni ember teste lehet arra képes, hogy valóban az Úr templomává váljon, mely „házféleség”-ben vagy „sátorféleség”-ben az Úr lakozni képes, ha éppen akar, ha éppen úgy tartja a kedve. Az igaz valójában ugyanis az egész emberiség teste is ugyanerre a célra szolgál.

A földön valójában tehát egyedül csak avégett jöttek és jönnek létre kisebb-nagyobb emberi közösségek, mint például a különbözőféle vallási csoportosulások is, hogy a Hatalmas Isten testét a közös magukkal illetve magukon szimbolizálják. Ezekben a lényegében tehát valami megfoghatatlan hatalmasságot avagy hatalmi egységet nem csak megjeleníteni, hanem egyben képviselni is szándékozó egyéni testeknél nagyobb testekben, mint egyéni testekből álló csoportosulásokban, Isten tehát szintén képes benne lakozni, ha akar. Sajnos ezen csoportok többsége természetellenesen egyedül csak a saját egyéni hatalmát, illetve mindig elsősorban a saját egyéni hatalmát igyekszik demonstrálni Isten mindig igazságos mindenekfölötti hatalma vagy hatalmassága helyett.

Minden egyház, köztük tehát a legnagyobb katolikus egyház is az előbbieket miatt, azaz lényegében az Isten hatalmi-demonstációja miatt vallja azt, hogy ő Krisztus, vagyis a Megváltó Isten testét képezi, noha mind az egyéni, mind pedig a tömeges megváltás területén még nagyon sokat kell fáradoznia, hogy az valóban is megvalósuljon. Az egyház tagjai tehát Krisztus tagjai ebben az értelmezésben. Mégpedig Isten megváltására szoruló tagjai.

Az igazság tehát az, hogy az élő test illetve az élő testek közössége sokkal inkább mondható az Isten templomának, melyben Isten lakozhat (valójában azonban „időzhet”), mintsem a kőből faragott templomok, mely már művi úton készített templomok igazából csak Isten nevének, valamint a neve dicsősége részleges megjelenésének, és Isten imádásának adhatnak helyet, mintsem magának Istennek.

Mivel mind az egyéni ember, mind pedig a közösségi ember lényegében az Isten tagjait képezi, az embernek már nem is egyszerűen a feladata, hanem egyenesen a kötelessége, hogy megismerje Istent, és attól fogva már mindig Vele együtt legyen, Vele együtt „járjon”, mint ahogyan például a lábaink is folyton együtt járnak az egész testünkkel.

Tulajdonképpen a jelen életünk is lehetőséget vagy még inkább esélyt nyújt nekünk arra nézve, hogy az örök Isten-tudatunkat visszanyerjük, és általa visszakerüljünk Istenbe illetve Istenhez, valamint hogy onnantól fogva már ne mindig külön, vagy többnyire csak külön utakon, hanem már mindig csak Istennel együtt járjunk.

A jelen életünk küldetése is tehát az, hogy az Istentől a teljesen illetve teljességével még nem elszakadt földi teljességű magunkat, mint már megújult Isten-tagot illesszünk vissza Isten teljességébe. Az eredeti cél tehát az, hogy az Istentől elfordult, és el is távolodott önmagunk földi teljességét visszaillesszük az isteni teljességbe, azaz Isten „egészébe”.

A küldetésünket tehát egyedül csak az esetben teljesíthetjük, ha mindannyian teljesítjük a Teremtő Istenünkkel kapcsolatos minden kötelezettségünket. Ehhez azonban már az egész földi teremtményi közösség tagjainak teljes egyetértése is szükségeltetik. Minden egyes embernek megvan tehát a saját kötelessége Istennel kapcsolatban, viszont azokat neki még közös nevezőre is kell tudnia hoznia egész emberiség szinten. Eközben azonban a többi embernek is el kell végeznie a számára szintén egyénileg is előírt kötelességeit Isten felé, amivel viszont egyben már az ember embertársai iránti kötelezettsége is mintegy automatikusan megvalósul.

Jelenleg azonban e téren még mindig nincsen egyetértés az emberek között, és emiatt van illetve innen adódik az is, hogy az emberek sem egyénileg, sem pedig kisebb-nagyobb közösségekbe tömörülve sem szilárdították meg a kapcsolatukat Istennel. Pedig ha az egyetértés egész emberiség szinten is megtörténne, akkor a létrejött egyetértés által teljes egység jönne létre minden élőlény között, vagyis valóban eljöhetne még az az idő is, amikor

még a vadállatok is szelíd, füvet legelő bárányokká változnának vissza, és teljes egyetértésben az emberekkel maguk is dicsőítenék az Egyetlen Istent. Ez tehát egyben már azt is jelentené, hogy az állatok már nem csak a mesékben szólalhatnának meg, hanem valóban is beszélnének.

Az egész emberi társadalom illetve az összes földi élőlény lényegében tehát a szerves részeit képezi Istennek, az egyetlen hatalmas „Egésznek”. Az emberi társadalom küldetése tehát ugyanaz mint az egyéné. Neki tehát, mint ahogyan az egyénnek is, örök érvénnyel kell belevésnie a szellemi tudatába (itt a kettősség világában pedig a tárgyi tudatába is) annak általa megváltoztathatatlan tényét, hogy neki, mint tagnak, örökösén meg kell hoznia az áldozatát az egyetlen egészszegű „Egység” örök jólétével egyazon időtlen fennmaradása érdekében. Isten jóléti társadalma tehát ezt akarja, nem pedig az egyéni múlandó anyagi jólétet, amit mi „földi” emberek akarunk az Istentől már végleg elfordult félrevezetőinknek köszönhetően.

Isten társadalmában tehát minden áldozatnak, azaz lényegében minden tevékenységnek egyedül csak Istent, illetve az Isteni Teljességet kell szolgálnia, amennyiben valóban együtt kívánunk működni, együtt kívánunk lenni az Örök Istennel.

A kisebb-nagyobb földi csoportjaink vagy az önmagunk kizárólagos illetve elsősorban szolgálata azonban lázadásnak, ellenkezésnek minősül Isten ellen, ugyanis ha így tevékenykedünk, akkor szinte már állandóan csak az önző magatartásunk érvényesül, amivel nem hogy Isten tagjaivá válunk, hanem egyenesen a Tőle saját akaratukból elkülönült „ellenlábasaivá”. Az ilyen Istenhez való hozzáállásunkkal tehát inkább már csak magunkból akarunk új istent farigcsálni, mintsem az Igaz Istent helyezni a magunk feje fölé, és tartanánk Őt ott meg örök jelleggel fölöttünk lévő szuverén hatalomnak. Így tehát semmi más egyebet nem teszünk, mint hogy a magunk vagy éppen a csoportunk fontosságát Isten, és a teljessége fontossága elé helyezzük. Ez pedig sajnos mára már nem csak az egyes emberek, emberi vagy világi csoportosulások, hanem szinte minden vallási csoportosulás esetében is megfigyelhető.

Az egész anyagi avagy „fizikai” testrésze avagy „hámrésze” Istennek egyébként egyedül csak amiatt működik, mert Isten odafigyel rá, és a legfelsőbb szellemi szintjéről indíttatottan irányítja is azt. Valóban igaz tehát az a bibliai állítás, hogy az embernek még csak egyetlen lépése sem történhet meg Isten irányítása nélkül, mint ahogyan az is igaz, hogy még csak egy fűszál sem mozdulhat meg (növekedhet ki a földből) Isten nélkül. Nem véletlen tehát, hogy ugyanezen az elven működik az emberi test is. A központi irányításunkat jelenleg ellátó fejünkben székelő tudatos értelmünk révén mozdul ugyanis meg minden egyes „porcikánk”, azaz minden egyes testrészünk.

Az egész anyagi teremtése Istennek tehát egyedül csak azért „él” és mozog, mert az Úristen, a Mindenek Ura ráragyogtatja az arcát az általa teremtetett fizikai anyagra is, mint belőle származó energiákra, mely anyagi energiák Istennek csak illuzórikus energiái. (A többségükben tehát ezért is nem képesek őket mérni a tudósaink, hanem csak az „elenyésző” részüket.)

Isten anyagi teremtése a jelenlegi valójában tehát csak mintegy durva „lenyomata” Isten eredeti szellemi valósága egy szintén Őt mintázó részének, lényegében azonban a teljes egészszegű szellemi valóságának. Isten a Biblián keresztül az értésünkre is adja, hogy az anyagvilágát „sajtolás” azaz felülről eredő (szellemi) nyomás révén alkotja, illetve „igazítja” is ki. Isten tehát így tett, és minden bizonnyal fog is tenni az emberi alkotásával is, hogy az végre már maga is mind „igazzá”, azaz igazán valóságossá válhasson. Mindez a Biblia szimbólumában azonban egyszerűen csak úgy jelenik meg, hogy Isten újra meg fogja majd nyomni a „borsajtolóját”.

Az Isten anyagi teremtésében élő embernek tehát kötelessége Istenhez igazodnia, és kötelessége Istent mindig elsősorban szolgálnia, mégpedig úgy, hogy közben minden emberi

réteggel is egyaránt együttműködik. Ha ugyanis az ember a világon élő minden ember egyaránti jóléte érdekében tevékenykedik, akkor azzal lényegében már magának Istennek szolgál.

Az anyagcentrikus gondolkodású emberek azonban nem képesek felfogni az előbbi isteni testiséget illetve isteni „Egész”-séget. Ők így viszont valójában az Isten létrehozta, egyben a jelenlegi lakóhelyüket is képező fizikai anyagot, azaz Istennek csak egy részét tekintik az egész istenüknek, mely isten egésze fölött maguk még egyénileg illetve csoportosan is úrrá akarnak lenni, amennyiben ez valaha is sikerülhetne nekik. E szemléletmódjukkal azonban szemben állnak az „egész” Isten szemléletmódjával. A részükről ugyanis ez olyan nézet vallása, mintha Isten maga is olyan lenne, mint aki például csak a lábát tartaná igazán fontos testrészének, és egyedül csak őt szeretné, őt istenítene, a többi részét pedig semmibe se venné. Ez tehát nagyon helytelen Istenkép, amit Isten egyáltalán nem helyeselhet, mert Ő maga soha nem is volt, soha nem is lesz, de soha nem is lehet ilyen elferdült szemléletű.

Ezeknek a többségükben éppen úgy vallásos mint ateista emberek a tudati fejlődésük során tehát még nem jutottak el annak elfogadására, illetve magukba befogadására, hogy minden látható és láthatatlan ami van, az mind a Teljes Egész szerves része, és hogy Isten mindenütt és mindenben jelen van valamilyen formában, vagy egyszerűen csak minden forma nélkül. Pedig ezeknek az embereknek az Isten-tudásuk bővítésével minden bizonnyal jelentősen csökkenne a kevélységük illetve gögjük, mellyel kétségbevonják az Isten létezését illetve legelsőbbiségét és legfontosabbságát, és vele egyben megtanulhatnák azt is, hogy miért is kell mindenkit és mindent egyaránt tisztelni, főképpen pedig az életet. Ez mind ugyanis maga az Isten. Előbb vagy utóbb azonban ezek az emberek is rá fognak majd jönni arra, hogy Istennek ebbe az álopszerű teremtésébe ők maguk bonyolódtak bele, és ők maguk különítették is el magukat Istentől, illetve helyezték a maguk fontosságát Isten legfontosabbtsága elé. Ugyanakkor rá fognak jönni arra is, hogy az innét való végleges megszabadulásuk egyedül csak azáltal lehetséges, ha megtanulnak a figyelmükkel többé már nem csak az istenükként szeretett fizikai anyagra, hanem magára a Teremtő Istenre, illetve Isten egészére fókuszálni. Ellenkező esetben ugyanis mindig csak az illuzórikus energiák fognak fölübük kerekedni, és természetesen uralkodni is fölöttük.

Nagyon könnyen meglehet azonban, hogy Isten eme illuzórikus energiáinak magába való végleges visszavonásával, ők, ellenben az Istent illetve Isten Egységét elfogadókkal, örökre meg fognak szünni. Istennek pedig ehhez nem is kell mást tennie, mint hogy az értelmi pillantását kezdetben csak figyelmeztetésszerűleg elirányítani róluk másfelé, vagy ha már az sem használ, akkor pedig már véglegesen is levenni róluk.

Ha tehát az Úr az elterjedő istentelenségünk miatt továbbá már nem kívánja az arcát felénk fordítani, és azt ránk ragyogtatni, akkor az a számunkra már valóban a „Vég” jele, a „Jónás jele” lehet, és ez viszont már mind az egyéni életünkre, mind pedig a közösségi életünkre nézve igaz lesz.

Amikor tehát a felénk a Nap képviselőjében továbbbítódó Isten-ragyogás egyszer majd nagy hirtelenséggel meg fog szünni, és sűrű sötétség fogja helyette bizonyos ideig elárasztani az egész Földet, akkor az valószínűleg már azt fogja a számunkra jelenteni, hogy már halottak vagyunk, illetve lehet hogy a legnagyobb többségünkben azok leszünk. Ez pedig már egyáltalán nem lesz majd „mindegy” a számunkra, vagyis ez a jel már nem a „minden egy”, azaz az Istennel való „egység”-ünk jele lesz, hanem az Isteni Teljességről való Isten általi leválasztásé, amennyiben ezen Isten által kiszabott bizonyos idő alatt valamennyien végleg vissza nem térünk Istenhez.

Vegyük tehát komolyan minden erre vonatkozó figyelmeztetést, mert soha nem tudhatjuk, hogy mindez nem éppen a mi időnkben fog-e majd bekövetkezni!

Egyéni vagy csoportos fontosságunkat pedig soha ne helyezzük az Isten legfontosabbtsága elé, mert egyik sem jelenti az Isten egészét. Így helytelenül hozzáállva ugyanis mindkettő (az

egyen is, és a csoport is) Istennek csak egy jelentéktelen, már semmire sem használható részét fogja csak képezni, melyet Isten előbb vagy utóbb végleg el fog vetni magától, és el is fog „taposni”, mint ahogyan ezt akár a történelemből is megfigyelhetjük. Az összes földi egyház tagjai és az ezeken kívüli emberek összessége is tehát kizárólag csak a részét képezhetik Istennek, vagyis az Isten teljességét még tehát együttesen is csak mintázhatják, amennyiben sikerül nekik teljes egyetértésbe kerülni Istent illetően, vagyis ha a tulajdon „teljességük” fontosságát azaz tulajdon magukat már soha többé nem helyezik az Isten legfontosabbsága elé. Isten egészének ugyanis ilyen részekre nincsen semmi de semmi szüksége, mert Isten örökké szuverén Hatalom.

Jobb tehát ránk nézve, ha Isten székébe mi magunk sohasem ülünk bele, hanem azt mindenkor fenntartjuk az Isten számára, és mindig is csak a lába zsámolyáig igyekezünk felkapaszkodni, hogy nehogy Isten akár még csak véletlenül is eltaposhasson bennünket a teljessége „súlyával”. Ha ugyanis így folytatjuk, akkor még talán arra is esélyünk van.

Hát tegyünk mi emberek együttesen is róla, hogy ez azért mégse így legyen, vagyis szüntessük végre már meg az egymás fölötti, csak értelmetlen lehetőségű hatalmaskodásainkat, de ugyanúgy nézeteltéréseinket is, és legyünk végre már minden őszinte egyetértésben, azaz Isten egészében minden benne, és nem pedig kívüle, azaz Tőle és az embertársainktól is elkülönülten, mint ahogyan azt szégyenszemre még a mai intelligenciánk mellett is tesszük!

A látszat egyezségekből, és az Isten hatalmát mintázni szándékozó „látszat-teljességekből” tehát most már elég! Isten fölöttes hatalmát örökre elfogadva valósítsuk végre már meg az igazi Egységet itt a földön is, vagy pedig mindnyájan, éspedig végleg elveszünk! Könnyen meglehet ugyanis, hogy a jelenlegi életünk már az utolsó lehetőségünk, hogy ezt a ránk váró szörnyűséget akár végérvényesen is elkerüljük.

Jól gondoljuk tehát meg, hogy a továbbiakban mit is fogunk még megtenni az egyéni illetve csoportos üdvözlésünk érdekében!

ISTEN TESTE

Az ember a félrevezetői hatására úgy képzei, hogy az Isten teste olyan mint a saját teste. Az emberek emiatt nem tudták, és a többségükben még ma sem tudják elképzelni Krisztus Jézus szinte korlátlan hatalmának az okát, mely isteni hatalommal rendelkezve az emberek által addig ismert fizikai törvényeket sorra „áthágta”, illetve ideiglenesen megváltoztatta.

Krisztus Jézus ezen tevékenységei révén azonban nem egy közönséges embernek, hanem magának az Istennek a korlátlan hatalma, a természeti törvényeket is irányító hatalma nyilvánult meg. Isten egyébként ugyanezen hatalma révén volt képes, illetve bármikor képes az „alászállásra”, vagyis a fizikai világban is való megjelenülésre. A fizikai emberek tehát valóban akár a saját szemeikkel is láthatták, és a már megtisztultak közül sokan pedig talán még a mai korban is láthatják Őt valamelyik általa kedvelt személyes formájában megjelenülve.

Isten földi cselekedetei tehát a korlátlan hatalmánál fogva különbözőek a földi embernek sok mindentől korlátozott hatalma révén elkövetett cselekedeteitől. Isten annak ellenére tehát, hogy a magát Emberfiának nevező Jézus képében jelent meg a fizikai szférában, attól még a minden energiájával avagy erejével korlátlanul rendelkező legfelsőbb Úr, Erő és Irányító maradt.

Isten a fizikai világ létrejötte előtt egyetlen egységet képező szellemi (legtisztább értelmi) energiaként létezett. Egy gondolatával azonban arra vágyott, hogy ezzel egyszerre sokká is legyen, vagyis az egésze sok tagból álló is legyen. Emiatt egy, a teljes energiáit magába foglaló, magát mintázó részegységet hozott létre magából, melyet már mint megosztott, azaz mintegy kisebb-nagyobb darabokra tört energiáit terjesztett ki magából. (Ez tehát a tudósaink által „Nagy Bumm”-nak elnevezett világegyetem keletkezésének igaz története.) Ezek a megosztott, valójában azonban részekre elosztott avagy elkülönített energiák aztán már tovább differenciálódtak Isten akarata szerint. Minden erőt illetve energiát azonban Isten által meghatározott sajátos funkció és megnyilvánulás jellemzi. Mi magunkat tévesen földi eredetűeknek tartó élőlények Istennek akarataiból a határenergiáit képezzük, vagyis egyszerre vagyunk Vele azonosak, illetve különbözőek Tőle. Az ember lényegében tehát Isten kozmikus megnyilvánulása idejére egy belőle kiszabadult élő szellemi-tudati energia-szíkra, mely az Isten által az előbbi módon létrehozott külső természetében különféle formát vesz magára a vágyainak megfelelően. Lényegében azonban nem csak a vágyainak megfelelően, hanem az Istentől örökölt, valamint az Isten által feléje nyújtott, általa pedig elért, azaz az örökölt mellé az Istentől még újabb ajándékként kapott képességeinek megfelelően.

Alapvetően azonban az Isten „nyugvó” (nyugodt teremtmény) állapotából kiszabadult élő tudati energiák egymástól különbözőféle állapotú, azaz különféle fejlettségi szintű megnyilvánulásai okozzák az emberi tudat feltételekhez illetve korlátokhoz kötött állapotát. Az ezen korlátok alól felszabadult lelkek (emberi szellemi tudatok) azonban már újra nincsenek kitéve az anyagi teremtés és megsemmisülés törvényeinek, és visszatérhetnek Isten nyugalomába, a tisztán értelmi azaz az eredeti láthatatlan (szellemi) testébe, és attól fogva már ennek a testnek maradnak az örökös tagjai.

Isten az anyagi természetét tehát a jelen nézetünkben „láthatatlan testéből” hozta létre, és ugyanezen láthatatlan energiájával tartja fenn (élteti), és egyben tartja magától való függőségben is. Ha pedig akarja, akkor ezt az Őt mintázó külsőleg is megnyilvánított eredetileg tehát belső részét akár a részegységeiben, akár pedig az egész egységében bármikor visszavonhatja magába. (Emiatt található számtalan kisebb-nagyobb, illetve egyetlen legnagyobb fekete lyuk a fizikai világegyetemben.)

Amennyiben Isten visszavonná magába a magából eddig külsőleg is megnyilvánított természetét, akkor a láthatatlan egész „testét” már csak a maradék tulajdon pora, vagy ezen porának fehér füstje, avagy átlátszó fehér „köde” fogja itt-ott „befedni”. Ez egy olyasféle

látvány lenne, mintha egy teljesen átlátszó üveg tisztaságánál is tisztább, kifejezhetetlenül nagy szellemi gömböt rendkívül finom por, vagyis már semmi érdemlegesre nem használható szellemi elemi alapanyagú részecskék vennék imitt-amott körül, mely „porszemcsék” igazán már nem tapadnak hozzá a gömbhöz, hanem a legkisebb belső megmozdulás keltette külső „szél” hatására céltalanul ide-oda szálldosnának a már igazán nagy és igazi semmiben, a „külső sötétségben”.

Nos, ezek a „porszemcsék” akár a mi „megkövesedett” (lehetőleg „por-só” szerűvé vált) emberi fizikai egóink maradványai is lehetnek, ha még idejében nem térünk meg Istenhez. Isten ugyanis a láthatatlan gömbje külső körével (mint ahogyan a légkör is a Földet) egyenlőre még körülvesz bennünket embereket is, de ha mi mégis kívül szándékozunk majd maradni ezen a hatalmas körön, akkor, ha nagy fájdalmára is (mivel Neki mi is a szerves részei vagyunk), de kívül fog magán azaz a teljességén rekeszteni. Akkor pedig már nem csak a „porai”, azaz a legparányibb részei leszünk, hanem már valóban porrá, azaz már még csak szellemi alapanyagunk sem felhasználható, szelleminek igazából talán többé már nem is nevezhető „nano-részecskékké”, végül pedig már valóban semmivé se leszünk, mert már teljes tökéletesen el fogunk veszni, és még ez a maradék szellemi lényegünk is szét fog oszlani a nagy semmiben, a „külső sötétségben”. Ez lényegében tehát már azt fogja jelenteni, hogy igazán megszűnünk létezni.

Nem jobb lenne számunkra, ha mégis inkább az Isten testének örökös tagjaként tetszeleghetnénk az időtlenségben, mintsem a makacs akaratosságunknak megfelelően valóban örökre elmúlni?

KRISZTUS TESTE ÉS VÉRE

A jelen vallási illetve szellemi vezetőink a többségünkben még mindig csak megtévesztenek bennünket, ugyanis az eredeti szellemi fogalmak helyes értelmét a racionalitáshoz szoktatott eszük révén a helytelen értelmük felé fordítják. Már tehát maguk sem értelmezik jól azaz helyesen az Atya, a Fiú, a Szent Lélek, létezés, élet, egyház, dicsfény, feltámadás, stb. fogalmakat, és pontosan emiatt nem a helyes, hanem a helytelen értelmezését terjesztik el a hívők között. A hívők ezáltal azonban elsősorban nem az Igaz Isten igaz hívőivé, hanem inkább az ő híveiké válnak, ugyanis az ő helytelen tanításaikkal azonosulnak. A tanításaikat nagy volumenben terjesztők avagy továbbadók (például a könyvkiadók) pedig már még nagyobb hibát követnek el, ugyanis a tanítók hibás nézeteinek széleskörű elterjesztésével mintegy már az egész világra is kiterjedhető fertőzőként fog hatni az így tehát egyedül csak hamisnak, mintsem igaznak mondható tanítás.

Krisztus „teste” azonban a megtévesztőink magyarázatai ellenére sem lesz más, mint az élő szellemi értelme, a „vére” pedig ettől az Istentől származó értelemről tudó szellemi, „Szent” azaz rendkívül tiszta Tudata.

Mindezen előbbieket nekünk „földi” (anyagi) embereknek olyan értelemben kellene tudnunk felfognunk, hogy Krisztus értelméből kell a tulajdon értelmünknek táplálkoznia, vagyis a részünkről apró falatokként kell az ő Istent és önmagát megértő értelmét magunkba vennünk avagy fogadnunk, és ugyanígy kell tennünk az ő tiszta tudatával is, mely tökéletesen tiszta tudatából kristálytisztá vízként illetve mézédessé, olajszerű bor folyamaként kiáradó, Istentől és az általa megalkotott mindenségről (országáról) szóló tudását kell a már magunkhoz vett értelme révén értelemmel is megértenünk. A lényeg tehát az, hogy az értelem „kenyerére” magunkhoz vett „ital” éppen olyan jól fog esni, és csak jól fog okozni számunkra, mint a finom és puha kenyérre, mint tárgyi eledelre a mézédessé, olajszerű sűrűségű szintén finom bor, vagy mint maga a tömény olaj, melyet Jézus korában az egyszerű emberek fogyasztottak a kenyérhez a bor helyett.

Örökölni Isten országát tehát egyedül csak Jézus „teste” és „vére” révén lehet az embernek, nem pedig a fizikai kenyér, ostya, borok, méz és olaj fogyasztása révén, mely eledeleket illetve italokat már az emberek által megtervezetett és végrehajtatott „liturgiák” során többnyire csak képmutató ájtatosság mellett veszünk magunkhoz. Az Istentől szóló tiszta értelmi tudást ugyanis egyedül csak az Isten, és nem pedig az ember által megérintett (megáldott) élelmiszereken és italokon (mint pl. a víz) keresztül illetve által lehet magunkhoz vennünk. Ahhoz azonban, hogy a szentség, azaz a tiszta értelmi tudás átadása valóban is megvalósuljon, az átnyújtónak már eleve megtisztultnak, vagy az átvevőnél már korábban megtisztultnak, és a tudás szentségével már részesítettnek, a befogadónak pedig alapszíntén már magának is tisztának kell lennie az anyagi világ minden szennytől. A szentség az ember esetében tehát az átadóéval legalább azonos tisztaságra szert tett ember részére adható át, azonban mindig csak abban az esetben, ha ezzel maga az Isten is egyetért.

A rajtunk lévő, azaz mintegy a tudatunk „hátrá” nehezedő súlyos keresztként cipelt illetve viselt fizikai test azonban bármennyire is hisszük, bármennyire is szeretnénk, önmagában nem örökölheti az Isten országát, hanem esetlegesen is csak a transzcendens (transzmutációra bármikor képes) változata. Jézus esetében az akkor tisztánlátással már rendelkező emberek ezt a transzmutációra (átváltozásra) már képes testet meg is figyelhették. (Gondoljunk csak Jézusnak a hegyen, a tanítványai szeme láttára történő átváltozására!) Jézus esete azonban példaértékűnek volt hivatott lenni az emberek számára, viszont az akkor élő emberek közül ezt még csak kevesen értették meg, és sajnos az emberek többsége még a mai korban, a mai intelligenciája (értelmi képessége) mellett sem értette illetve érte meg.

A jelen testünkben mint ruhában lévő élő értelem (szellem), és a szellemi tudat (lélek) jóval értékesebbek tehát magánál a fizikai testnél, melyet azok csak mint ideiglenes

lakóhelyet használnak. A szellemi testben lévő szellem és lélek azonban már teljes tökéletesen, vagyis ők (hárman) már abszolút szinten is azonosak egymással. A szellem és lélek közötti átmenetet pedig lelki test képviseli, mely lelki test esetében még csak a lélek van teljes tökéletesen azonosulva a testi formával, melyet magára felvett. A magasabb értéket azonban a lelki test esetében is a szellem képviseli, mely lényegében nem is ebben a lelki testben, avagy tehát magában a lélekben benne, hanem fölötte, illetve Isten végtelen kegyelméből fakadóan szorosan mellette, mint Tőle elválaszthatatlan társa foglal helyet.

Tamás apostol az evangéliumában maga is úgy fejezte ki azt a „világos” helyet (a mindenséget) ahol ő is elhelyezkedik, hogy az olyan, mintha egy fény lenne egy fénylény belsejében, aki egyben az egész világ megvilágítására is képes, és meg is világítja (megértelmesíti) az egész világot. A tehát belső és külső világát egyaránt. „Ha (tehát) nem világítaná meg, sötétség (teljes tudatlanság) lenne (benne).” Nos, a szellemi élő értelem a szellemi világban is kívülről világítja meg, illetve ezzel egyben magába is (lényegében tehát a tulajdon dicsőségébe) foglalja a szellemi tudatot azaz lelket.

A fizikai anyagú testben lényegében tehát sötétségben, igaz valójában azonban egyszerűen csak tudatlanságban van a szellemi öntudat az eredeti fényéről, illetve annak eredeti fényét adó tiszta értelméről, mely Isten legtisztább értelméből származik.

A jelen állapotunkban a fizikai tudatunk alatt elhelyezkedő szellemi tudatunkat, melyet a fizikai tudatunk többnyire elnyom, maga alá gyűr, vagyis helyette magát helyezi előtérbe, magát juttatja érvényességre, mi emberek pontosan tehát a tulajdon tudatlanságunkból fakadóan neveztük el „tudatalattinak”. Igaz valójában azonban a „tudatalattink” a felsőbbrendű szellemi tudatunk, aki fölött pedig már maga a szellemünk áll, akinek a lényege viszont Isten lényegével már teljesen azonos. Ez tehát a „test és vér igazsága” (ugyan egyenlőre még nem teljes igazsága), ha igazán tudni akarjuk.

Tulajdonképpen tehát azok a „meztelenek”, azok képviselik a „meztelen igazságot”, azaz az igaz valóságot, akik most a fizikai testet mintegy rájuk akasztott felsőruhaként viselik. Az tehát, hogy kizárólag csak meztelenül mehetünk vissza a szellemi világba, azt jelenti, hogy oda csak a fizikai testünk hátrahagyásával, jobb esetben pedig a Jézus által bemutatott transzmutáció révén juthatunk vissza. Hogy tehát mi fizikai emberek is meztelenné vagy újra meztelenné válhassunk valami módon, ahhoz mindenképpen le kell hogy vessük magunkról a fizikai testünket. Isten és Jézus személyesen, de a hozzánk írt levelén, a Biblián keresztül is, több más, az üdvösségünkhöz szintén fontos dolog megismertetése mellett ennek a külső vagy felsőruha levetésének a helyes módzataira is szándékoznak tehát bennünket embereket megtanítani. Mióta azonban a földi emberekre is rábízták a magukról, és erről a meztelenre vetkőzésről is szóló tanítások terjesztését, az emberi önzés, irigység, mohóság, makacsság, és értelmetlen versengés miatt igen csak akadozik még az egész emberiség mennybemenetele, vagyis az embereknek az Isten örök országába való tömeges illetve egyszerre történő visszajutása.

Hála azonban Istennek és fiának, Jézus Krisztusnak, hogy egymással karöltve újra a saját kezükbe vették az ember megváltását, mivel az ember saját maga általi megváltása igen sajnálatos módon, és ez ma már egyre nyilvánvalóbbá is válik, gyászos kudarcot vall, illetve nemsokára talán már azt is elmondhatjuk róla, hogy „vallott”, vagyis úgy is lett.

Addig is azonban nekünk igazán hívőknek minden erőnkkel azon kell lennünk, hogy mégse így legyen, hanem úgy, ahogyan azt Isten akarja! Isten ugyanis azt akarja, hogy Vele és Krisztussal már újra egységbe kerülve közösen valósítsuk meg a megváltása nagy művét. Isten tehát nem a végzetet, az emberiség közös végét akarja, hanem a végtelen valóságot, a végső valóságot, vagyis magát az örök életet, szemben a múlandó étellel, melyhez mi a félrevezetőinknek köszönhetően még ma is egyre görcsösebben ragaszkodunk!

Ne kövessük tehát az emberi vezetőink rossz példáját, akik maguk nem követik Isten és Fia példáját, hanem az önnön fontosságukat eléjük helyezik, és ezzel mintegy előttük, és nem pedig mögöttük járnak!

Vessük hát le a magunkra önmagunk akaratából vett szörnyű igánkat, és helyette végre már öltük magunkra Isten és Krisztus könnyű igáját, és Jézushoz hasonlóan, Őt tehát a továbbiakban már mindig csak követve vonuljunk már mi földhözragadt emberek is vissza az Isten dicsőségének fénykörébe, ahonnét az emberi dicsőség megszerzése reményében, hallgatva a hamis sugallatra, hűtlen módon eltávoztunk!

ISTEN A TAGJAIBAN IS JELEN VAN

Isten, a Legfelsőbb, a belénk nevelt tévhitekkel ellentétben nem is igazán különbözik a részeitől, ugyanis a tagjai bármekkora arányban, illetve bármilyen minőségben is mintázzák Őt, akkor is a részei Neki. Maguk a részei viszont, ha nem a Legfelsőbb Egészhez viszonyítják magukat, hanem csak egymáshoz illetve az adott közvetlen környezetükhöz, akkor egymástól különbözőnek, sőt bizonyos esetekben egymással ellentétesnek (vagy ellentétesnek is) találják, illetve ismerhetik, és ismerik is meg magukat.

Ha viszont a részek vagy tagok egyaránt ahhoz a mérhetetlen Teljességhez hasonlítják magukat, aki őket létrehozta, akkor máris meg fog változni az előbbi helytelen nézetük, és helyessé alakul. Így ugyanis a viszonyítási pontjuk újra közös, vagyis maga a közös Teremtőjük lesz, és onnantól fogva már „testvéreknek”, de legalábbis egyenrangú társaknak fogják tekinteni egymást. Ez esetben tehát már nem csak észre-észre veszik, hanem már biztosan tudják, hogy egyetlen egységet, egy egészet képeznek, és hogy ennek a leghatalmasabb Egésznek az egyéni részeik ugyanazon fontosságú részeit képezik. Az egységet ugyanis a tagjai összessége teszi igazán teljessé. Az Egység azonban a „salakanyagát”, vagyis a hozzá egyáltalán nem illő, nem illeszkedő illetve „igazodó” részeit természetesen leválaszthatja, és eltávolíthatja magától. Az ilyen magától „elvetemedett” részeit ugyanakkor azonban magába is olvaszthatja, de akár teljes tökéletesen is megsemmisítheti az akaratának megfelelően, ha esetleg mégis ez válna szükségessé az Egésze illetve a Teljessége fennmaradása érdekében.

Isten tehát a Teljessége örök fennmaradása érdekében alkotja meg a törvényeit, mely törvények a Teljesség minden résztvevőjére, vagyis minden egyes teremtményre kivétel nélkül érvényesek. Függetlenül tehát attól, hogy az illető tag most éppen Isten Teljességének mely részében foglal helyet.

Az ember alkotta törvények is azonban csak akkor léteznek, ha létezik maga a törvényhozó ember is. Isten fizikai törvényei sem létezhetnek tehát másképpen. Léteznie kell tehát annak is, aki ezeket a fizikai törvényeket, illetve a tudósaink szerint legtöbbször csak „törvényszerűségeket” meghozta. Azokat ugyanis egyáltalán nem a tudós magisztereink alkották meg, hanem ők csak „felfedezték” azokat. A „felfedezés” igaz valójában azonban nem más, mint érzékszervi meglátás és megfigyelés révén történő észrevétele ezeknek a szinte már innét nézve is időtlenül létező törvényeknek. Ezeket a törvényeket valakinek tehát szellemileg meg kellett alkotnia, létre kellett hoznia, hogy azok „működhessenek”, vagyis hogy gyakorlati módon, azaz fizikailag is létezhesse, avagy ahogyan ezt Isten nyomán járva mondjuk: élhessenek. Lényegében tehát, hogy ezek az eredetileg szellemi törvények életbe lépjenek, vagyis hogy elsősorban illetve kizárólag csak a fizikai életben érvényesüljenek.

Az Istenről és teljességéről nem tudó tudósaink azt mondják, hogy ezek a törvények csak úgy vannak, mert már „időtlen időktől” azaz nagyon régtől fogva így léteznek. Nos azoknak, ha ők esetleg még mindig nem tudnák, maga az Isten a megalkotójuk. Igen maga az Isten, az övékénél összehasonlíthatatlanul nagyobb és tisztább Intelligencia avagy Értelem, aki Maga is egyszerűen csak van és alkot, és szemben velük mindig is lesz, és mindig is alkotni fog, azaz Ő ellentétben velük örökké létezni fog. Ő ugyanis maga az egész Létezés és az Élet is. Ő alkotta tehát meg a teremtményei részére a törvényeit és szabályait, hogy azok maguk is mindig rendben „működhessenek”, azaz a már meglévő dolgokkal mindig csak összhangban tevékenykedhessenek (maguk is az Ő mintájára mindig csak produktívan alkothassanak) a létezésben illetve az életben, végül is tehát magában Istenben. A tagok közötti minél nagyobb összhang hatására erősödik ugyanis az Egység szelleme, és válik képessé még csodálatosabb, még a jelenlegieknél is hatalmasabb és szebb alkotásokra.

Mindenkire nézve jobb tehát, ha alázattal elfogadja ezt a föléje tornyosuló létező és létezhető legnagyobb Hatalmasságot, vagyis Istent a Teremtőjének, és a továbbiakban már maga is csak benne élve, és a példájára mindig csak produktívan alkot. Őt ugyanis továbbra is megtagadva magát szinte már maga fogja kívül helyezni az Isteni Teljességen, természetesen az Isten mindenségére, és annak egyéni résztvevőire nézve is inkább csak kárt, mintsem hasznot hozó alkotásaival egyetemben, melyekkel egyedül csak a saját maga elpusztítását érheti el, Istent azonban többé talán már sohasem. Isten hatalma ugyanis még arra is kiterjed, hogy ha akarja, akkor a legkisebb tagjától kezdődően egészen a legnagyobb tagjáig bármelyikből bármikor kivonhatja a jelenlétét. Ez tehát még az emberi teremtményeire is érvényes. Nélküle tehát már inkább csak totálisan elpusztulni lehet, mintsem élni, mert tehát Isten maga az Élet is. Ha pedig az Élet „tovaszáll”, akkor az Istentelen emberek számára már csak a végérvényes halál marad, amikor is a folyamatos utánpótlás hiányában már végképpen elfogynak az Istentől kapott életenergiái.

Minden emberre nézve tehát sokkal jobb, ha Isten állandó jelenlétét választja, mintsem Isten makacs megtagadását!

LUCIFER VILÁGA

Lucifer eredetileg Isten „oltalmazó kerubja” (szellemi hatalmának egy részteljessége) volt, aki gögös lett a szépsége, a tündöklő pompája miatt. A Lucifer név ragyogót, fényességeset, tökéletes szépségűt jelent, vagyis a név már-már maga is „Istenséget” jelent.

Lucifer azonban nem érte be ezzel, és az Isten által ráruházott képességei révén azzá a szellemi lényé változtatta magát, aki Istennel nem eggyé, hanem megirigyelve Isten szépségét és mindenbeni gazdagságát maga is Istenné vágyott válni. Lucifer eredetileg tehát Isten része volt, és Isten részéről maradt is, aki ismerte a teremtés szinte minden titkát.

Mivel azonban Istent egyetlen teremtményi része, de senki illetve semmi más se múlhatja felül, Lucifernek először csak a gondolataiban vetődött fel, majd az Isten által felvetett fizikai lehetőségű létezést követően már szóba is jött nála az Istentől való elszakadás lehetősége. Hogy az esetleges elszakadási lehetősége megvalósulhasson, a maga részéről elszakította a szeretet kötelékét, mely őt az Istenhez addig elválaszthatatlanul kötötte hozzá, és az Isten teljességén kívüli „ürességben” művi valóságot teremtett. E valóságot lényegében azonban maga az Isten teremtette, de Lucifer már minderről semmit sem tud, míg azt Isten fel nem fedi előtte. Isten nyílt vagy rejtett jelenléte nélkül ugyanis nem létezhet semmiféle szintű teremtés sem. A művi valóság, melyet a „lázadó” végül is nagyon hasonlatossá tett az eredeti szellemi valósághoz, valójában tehát Isten műve. Legalábbis az alapjaiban annak minden részét az Isten teremtette. Az Ő szellemi alapja nélkül ugyanis semmit sem lehet építeni, még csak gondolatban sem.

Ezt az e módon létrehozott valóságot Lucifer azonban Istent teljesen mellőzve már egyedül maga szándékozta irányítani. Ezt a maga kiötlött nézőpontját aztán megismertette az angyalok összességének egy kisebb csoportjával, és azok a rábeszélésére csatlakoztak hozzá, segíteni kezdték, és többségükben azóta is segítik őt az újszerű, az eredetiről azonban csak leutánczolt, lemásolt valóság továbbalkotásában, azaz továbbteremtésében. Lucifer mindehhez persze igyekszik új segítőt is szerezni, az Isten által „frissen” teremtett szellemi tudatok, mint emberek, de az Istenhez hű maradt angyalok köréből is.

A Lucifer alkotta „valósággömb”, mint „varázstest”, és valóban is varázslatos azaz újszerű létező, így került tehát az eredeti isteni valóság hatalmas gömbjén kívülre, annak felszínére mintegy ráterpeszkedve. Ezt igazából azonban úgy kell elképzelnünk, hogy az isteni gömb avagy valóság „héját”, vagyis a legszélsőbb „körsávját”, a lázadó cselekedetért kívülre vetett Lucifer önmagán keresztül mintegy kifordított vagy fejére állított állapotba hozta. Ez a „körsáv” vagy „héj” emiatt azonban úgy érintkezik az eredeti valósággal, mintha azt, mint eredeti gömböt egy arra ráterpeszkedő újszerű „héj” fogná körül. Ebben a luciferi kifordult körsávban vagy gömbhéjban benne való élet viszont olyan tapasztalatokhoz juttatta az önszántukból a benne való létezést illetve életet választó tudatokat, amilyeneket az Isten eredeti világában nem tapasztalhattak meg. Az ezt az életteret választó tudatok ugyanis az itteni (fizikai) tapasztalataik révén teljesen új információkhoz jutottak a létezés egészével kapcsolatban. Az újszerű formák megismerésével ugyanis újszerűen lettek képesek értelmezni, de érzékelni is a teljes valóságot, azaz Isten Teljes valóságát. Mi mai emberek evégett követtük tehát Lucifert, aki végül is szintén Isten teremtménye az ő egyéni teremtményével, a „kifordított” világával, és a már tőle ide leszármazott, és a rábeszélésére magukat még ma is ide leszármaztató teremtményekkel, mint az övéivé lettekkel egyetemben.

Lucifer ezt a valóságot Isten nélkül tehát soha nem hozhatta volna, még csak ideiglenesen sem létre, és ha ő maga minderről egyenlőre még semmit sem tud, ez akkor is így van. Valószínűleg azonban még mindig nem akar tudni hallani róla. Inkább azonban Isten akarja, hogy ez így legyen.

Lucifer mesterkelt „köre” a kifordulás révén tehát Isten köre elé került, és ezért érzékeljük mi emberek is úgy, hogy mi a tudati mozgásunkkal (a gondolkodásunkkal, és ugyanígy a testi

mozgásunkkal is) azaz a „lépéseinkkel” Isten előtt járunk, holott az igaz valóságban Istent csak követhetjük, előtte soha nem járhatunk.

Ez a jelen világ tehát nem más, mint az illúzió világa, egy látszatvalóság csupán, melyet a luciferi tanácsra megváltoztatott nézőpontunk Isten észrevétlen segítségével gyakorlatilag is eredményezett. Egyedül emiatt lett tehát kézzel is megfogható ez a világ, és lett maga a kezünk illetve a testünk is anyagi, mely valójában csak eszközeinkkel ezt a művi világot az akaratunk szerint akár meg is foghatjuk miközben benne élünk, és a kedvünk szerint tovább is alakíthatjuk.

Szemléltetni azonban mindezt az előbbi történetet a sejtosztódás folyamatával talán még jobban tudjuk, mert ez az egyetlen egy „sejtből” kettőre való szétválasztódás egyben egy újszerű, kettős látásmódú, azaz két lehetséges központú tudatosságot hozott létre, mely „két” avagy inkább csak kettős „szemen” keresztül, akár már „másképpen” is lehet szemlélni, és persze értelmezni is a Teljes Valóságot. Mindez az Isten szempontjából nézve azonban lényegében csak egy látszatelkülönülés önmagától, melynek révén Isten kívülről, azaz mintegy kívülről nézve is megismerheti a teljes önmagát, azaz önmaga Isteni Teljességét.

A helyzetet az alapjaiban tehát maga az Isten hozta létre, mint ahogyan magát Lucifert a „Fényességet” is. Isten azonban ellentétben velünk mindig is tudta, tudja, és mindig is tudni fogja, hogy mit, miért, hol és mikor csinál. Így tehát azt is biztosan tudja, hogy Lucifer az elkövetkezendőkben majd mit is fog még csinálni a magán keresztül megvalósított, valójában azonban csak nyilvánvalóvá lett isteni művi világban. A művi világ tehát egyedül csak az Isten akaratára lett nyilvánvaló, azaz kívülről is megvilágított.

Isten nézőpontja azonban továbbra is csak egyetlen központból, az eredeti sajátjából indul ki, míg a vele szemben álló Lucifer nézőpontja már két szemmel rendelkezik, mivel a szeretet szálának a részéről való elszakításával elkülönült Istentől, viszont a maga sajátos centrumában székelve még nagyon is tud az eredeti Isteni központról is. Az volt ugyanis neki is az eredete helye, de talán már nem is akar tudni róla, míg Isten efelől újra fel nem világosítja. Ő ugyanis vélhetőleg már csak az Isten által neki kiszabott feladatára koncentrál, ami előlünk valószínűleg éppen úgy el van rejtve, mint ahogyan egyenlőre még Isten is el van rejtőzködve előlünk.

Ennek az akár drámainak is mondható helyzetnek pedig azért a Föld a színtere vagy színpada, mert Isten a Föld (héberül „ember”) nevű bolygóját választotta ki arra célra, hogy ennek a feltételes létezési lehetőségű „ellencentrumnak” a legmélyebb „kútjában” vagy mélységében helyet adjon. Az „ellenisten” végül is tehát Isten által maga is le lesz, vagy talán már le is van ide a Földre vetve, és majd mintegy újra bele lesz zárva 1000 évre a Föld legmélyebb kútjába, azaz mélységébe.

Aki tehát ezen a bolygón élt, vagy éppen most él, annak ezzel a mára kialakult helyzettel kell szembenéznie, mert a maga szabad akaratánál fogva ezt a művi azaz illuzórikus valóságot választotta a „lakóhelyének” az igaz valóság helyett. Ebből kell tehát minden egyes tudatnak okulnia arra nézve, hogy nehogy még valaha is egy Istennél igaz valóságot még nem nyert látszatvalóságba meggondolatlanul belevesse magát, és azzal azonosuljon az egyedül igaz isteni valóság helyett. Ennek a helyzetnek a megtapasztalására tehát ha csak egyetlen alkalommal is, de mindenféleképpen szükségünk van, mert a tudat csak ezáltal tanulja örökérvénnyel meg, hogy az Istenhez kötődő szeretetének szálait soha nem szabad önhatalmúlag elszakítania, mert az a lassú vagy gyors lefolyású, de biztos pusztuláshoz vezethet csak.

A jelen techno-világ azonban, mivel leginkább csak a tárgyi dolgokra összpontosítja minden figyelmét, egyre jobban elveszíti a valós kapcsolatát az eredeti valóságtól, ezért a két világ angyalai között az Isten által eredetileg tervezett egybeolvasztás helyett egymással való harcosszembesítés keletkezett. A teremtésben keletkezett hibáért egyedül tehát az ugyan csábításra, de végül is az önakaratunkból megtörténő eltárgyasodásunk a felelős, mely hibát

talán már csak Isten segítségével leszünk képesek végérvényesen kijavítani. A fizikaivá lett egóink azonban e hibáknak köszönhetően akár még véglegesen is elpusztulhatnak a testünkkel együtt.

Mi emberek az egyik felünkkel tehát az igaz változatában csak szellemi lehetőségű szeretet révén az Igaz Valósággal vagyunk kapcsolatban, míg a másikkal az anyagi testünk révén ebbe a művi világba, a technológia világába vagyunk beleveszve. Függőségbe kerültünk ugyanis az anyagi technológiától.

Amennyiben viszont bennünk, Istentől elkülönültekben még „működik” az igaz szeretet szikrája, akkor e szeretet révén még visszajuthatunk az eredeti valóságba, ha esetleg a két világ között az egyetlen egységbe való visszaolvadás helyett mégiscsak „szakadásra” kerülne sor. Erre a lépésre illetve kérdésre a választ azonban mindenkinek saját magának kell megtalálnia, és pedig önmagában. Ugyanakkor egyedül magának is kell döntenie felőle, hogy melyik világot választja illetve fogadja el a magáénak, vagyis hogy melyikkel kíván azonosulni. Harmadik lehetőség ugyanis valószínűleg nincsen, nem létezik, nem lesz, vagy legalábbis egyelőre még nem tudhatunk róla. Isten útjai ugyanis igazából kifürkészhetetlenek.

Az viszont biztosan elmondható, hogy minden bizonnyal egy új, vagy csak újszerű, de mindenképpen igaz valóság fog születni, melynek tehát mi is a részei lehetünk, ha helyesen döntünk.

Ha azonban átadjuk a hatalmunkat a tárgyi dolgoknak, akkor az esetlegesen leszakadható világ fog bennünket magába „szippantani”, vagyis azzal a végleges elmúlás világát választottuk az örökké fennmaradó igaz valóság helyett. Ez esetben ugyanis változatlanul a tárgyi technika múlandó világát választottuk, még ha az a fejlődése során olyan finomságúvá is képes lesz válni, hogy azt akár már a gondolataink által is képesek leszünk működtetni. Az Igaz Valóság azonban azzal szemben akkor is a tiszta szellemű szellemi tudatosság világa, azaz az Isten eredeti szellemi világa marad, melyben az élet illetve létezés minősége még a finom technológia világánál is finomabb, ugyanis az már a leggyönyörűbb világ ami létezik, ami igazán örökké létezik. Annak pedig még csak a kertjében is jóval több gyönyörben lehet részünk, mint a finom technológia mégiscsak tárgyinak megmaradt világának akár csak a közepében élve is.

Mindenki azonban maga dönthet felőle, hogy végül is mit választ, az életet vagy halált, illetve az élet mellett kitartva még inkább választja a kettőnek egymással való újbóli, de újszerű egységbeforrasztását, az Abszolút Egységet, mely már minden eddigi együttes gyönyörérzést is képes lesz felülmúlni.

A gyönyörteli abszolút világ létrehozását azonban Isten mindenképpen meg fogja valósítani, még ha abból bennünket mint „földi emberiséget” a helytelen választásunknak köszönhetően nagy sajnálatára ugyan, de már örökre is ki kell zárnia. Istennek ugyanis előbb vagy utóbb, de minden teremtménye előtt be kell bizonyítania, hogy nem Lucifer, a hamissá lett „fényességes”, de nem is mi emberek vagyunk az Isten, hanem egyedül Ő maga az Igaz Isten!

V.fejezet

A TÉVELYGÉSBEN ÉLŐ EMBER NEM LEHET SIKERES

AZ EMBER HIBÁS RAGASZKODÁSA

Az ember ameddig arra vágyik, hogy mindent megszerezhesen, amit csak akar, és azt is hiszi, hogy mindent megszerezhet, amit csak akar, valamint mindent megtehet, amit csak akar, addig Istent nem szereti igazán, és nem is szeretheti igazán. Az ilyen ember Isten helyett az anyagot szereti, az anyaghoz ragaszkodik. Az Isten iránti szeretet elérését illetve megvalósítását ugyanis az jelenti, hogy az ember az Isten vonzalma kivételével megszabadul minden más létező vonzalomtól, vagyis elsősorban minden anyagi, és minden Istentől és Istenétől más szellemi vágyától is.

Ha tehát az ember maga is el akarja érni az Isten-szeretet igaz állapotát, akkor az egész mivoltával (lényegével), és e mivoltának minden tevékenységével egyetemben a mindenk fölött álló Isten feltétel nélküli imádatának, és a minden körülmények közötti csak Hozzá történő ragaszkodásának kell átadnia magát. Még tehát az olyan jellegű gondolkodásától is meg kell tudnia válnia, hogy esetleg még eggyé is válhat Istennel, miáltal majd maga is csodás erőkre és hatalomra tehet szert, melyekkel uralkodhat a többi élőlény fölött, illetve amivel ő maga is kivívhatja az egész világ csodálatát és imádatát. Mint jól is tudjuk, az Istennel eggyé lett Jézus sem erre törekedett, hanem egyszerűen csak Isten minden feltétel nélküli szeretetére, és egyedül csak Isten elégedettségének elnyerésére, amit végül is el is nyert az Istenhez és „dolgaihoz” (cselekedeteihez) való példamutató hozzáállásával.

Az ember tőle elválaszthatatlan céljának tehát magának Istennek kell lennie, és a lelki világának, mely Isten lényegével a lényegében egyazon. Az ember céljának tehát annak kell lennie, hogy Istennek Tőle elválaszthatatlan, engedelmes társa legyen.

Létezik egy szellemi elv, melyről már minden embernek tudnia kellene. Ez az elv az, hogy a „halál” minden egyes ember esetében általában még az ötven éves kora előtt jelt ad, figyelmezteti az embert, hogy a halandó részétől, vagyis a fizikai testétől hamarosan meg kell válnia. Ezért minden értelmes embernek e figyelmeztetéstől kezdődően mintegy megújult lelki életet kell elkezdenie annak érdekében, hogy végleg megszabadulhasson a fizikai anyaghoz való makacs ragaszkodásától, melyet a számára előtte még mindig elsősorban a tulajdon teste, azt követően pedig a tulajdon családja, a felesége, a gyermekei, a rokonai, barátai, és a többi ember teste, illetve az élete során összegyűjtött anyagi javai képezték. Amíg ugyanis az ember az anyagi javakhoz azaz a fizikai „dolgokhoz” ragaszkodik, addig nem lesz képes megérteni a lelki életet, különösen pedig a lelki életet Istenben illetve Istennel együtt.

Az igazán okos ember azonban az értelme helyes használatával képes megszabadulni az anyagi lét illúziójától, és akár még a jelen életében illetve életének a végén elérni a lelki szintet, azaz Isten minden feltétel nélküli szeretetével megvalósuló Hozzá való végleges visszatérését. Lényegében tehát a tulajdon üdvözülését. Az „emberfia” Jézus bizonyította be, hogy ez az embernek sikerülhet, ha Isten is és maga is úgy akarja.

Sokkal jobb tehát az ember számára, ha egész életében inkább csak Istenhez, illetve mindig elsősorban csak Istenhez, és nem pedig a fizikai anyaghoz ragaszkodik. A fizikai anyag szeretete ugyanis az embert már csak az anyag súlyosságánál fogva is nem hogy felemelni fogja magához Istenhez, hanem inkább csak egyre mélyebbre lesüllyeszteni fogja az istentelenségbe. Végül pedig az embert már véglegesen is maga alá fogja gyúrni az Igaz Isten helyett új isteneként egykoron még a tulajdon maga által maga fölé emelt anyag, de az már valóban maga a „pokol” lesz az emberi lélek számára.

Ragaszkodjunk tehát minden létező erőnkkel az Örök Istenhez, mintsem egyre makacsabban a csak múlandó lehetőségű anyaghoz! Ha ugyanis a lényegünkkel már végérvényesen is a fizikai anyaghoz tapadunk, akkor talán már még az Isten sem lesz képes bennünket megóvni a végleges elmúlástól, esetleg csak akkor, ha azt már egyedül csak Ő maga akarja, hogy az mégse úgy legyen! Nos hát, ez a legfőbb oka annak, hogy miért is kell

mindig csak az Örök Istenben bízunk, és nem pedig helyette még mindig egyre csak a múlandó anyagban illetve a szintén múlandó anyagi emberben, mint ahogyan ezt sajnos szégyenszemre a legtöbben még mindig tesszük.

Hiába ragaszkodunk azonban egyre makacsabban az anyaghoz, az örökös haláltól való megváltás akkor is egyedül csak az Istentől jöhet, még tehát hozzánk, az anyag fölötti részleges uralmunktól gőgössé, önzővé, és az igazat megvallva nagyon is önteltté vált „földi halandókhoz” is!

A TUDATLANSÁGBAN ÉLŐ EMBER

Minden élőlény csak addig élhet, ameddig a belső lényegi részei folyamatosan rejtve vannak, azaz ha azok láthatatlanok maradnak. Ha tehát egy növényt kettéhasítunk, és ráadásul még a gyökerét is kihúzzuk a földből, akkor az már nem fog tovább élni. Ugyanígy ha egy embert kettéhasítanánk, akkor belőle a belső részei kifordulnának, vagyis az addigi rejtett állapotukból maguk is kitárulkoznának. Ezzel pedig az ember is ugyanúgy meghalna, mint az előbbi növény.

Amennyiben viszont mi emberek leásunk magunkban egészen a bennünk jelenlévő rosszak gyökeréig, és azt gyökerestől kiírtjuk magunkból, akkor éppen hogy nem meghalni, hanem nagyon is élni fogunk, mégpedig onnantól fogva már örök lehetőséggel. A rossz azonban, mint ellensége a bennünk már alapként is meglévő jónak, ellentétben a jósággal, csak akkor képes bennünk gyökeret eresztetni, ha nem ismerjük fel benne a rosszat. Ilyenkor a rossz a tudatunkban mintegy úgy ver tanyát. Ez azt jelenti, hogy a gyökereit egészen a tudatunk mélyéig leereszti, a tudatunk értelme révén pedig kibontakoztatja, majd érlelni kezdi a gyümölcsseit, és ugyanakkor magához is vonzza a hozzá hasonló társait, akik szintén gyökeret ereszthetnek a tudatunkba. A rossznak a tudatunkban ily módon történő elterjedésének pedig az az eredménye illetve következménye, hogy a rossz átveszi a hatalmat fölöttünk, vagyis a tudatunkra jellemző eredeti jóságunk és a mellé szintén már a hasonlóság elve alapján szerzett többi jóság fölött, és mintegy a fogságába ejtve engedelmes szolgálóivá tesz bennünket.

A bennünk elterjedt rossz vagy gonosz gondolatok lényegében tehát foglyul ejtenek bennünket, és átveszik az uralmat fölöttünk, illetve elveszik a hatalmunkat tőlünk, és olyan cselekedetek megtételére kényszerítenek bennünket, amit mi a legtöbbször egyáltalán nem akarunk megtenni, ami jót pedig meg akarunk tenni, azt nem engedik megtenni nekünk. A gonosz pedig ameddig létezik bennünk, addig folyvást így tevékenykedik.

A gonoszság szülőanyja a tudatlanság, mely tudatlanság viszont a helyes tudással nagyon is legyőzhető, magunk alá gyűrhető, sőt akár még a teljességével is megszüntethető. A rejtett igazság, az önmaga nyugalmaiban lévő igazság azonban a teljes igazságot nem ismerők számára viszont valószínűleg szándékosan olyan, mintha ő maga lenne a tudatlanság is, noha ő maga az igaz valójában soha nem lehet tudatlanság. E valójában tehát káprázat vagy illúzió egyedül csak innen a látszat világából, vagyis a tudatlanság világából nézve lehet igaz. (Az előbbi állítás a lényegét nézve tehát inkább hamis, mintsem igaz.)

Ha azonban az elrejtett igazság a teljességével feltárul és ismertté válik, akkor azt mindenki, még tehát a tudatlanságban tévelygők is csak dicsőíteni tudják, és bizonyára a többségükben fogják is, mert nagyon is jól látható lesz, hogy az egyaránt mindenki számára megnyilvánult (kinyilatkoztatott) igazság mennyivel különb, mennyivel hatalmasabb a tudatlanságnál, és az általa okozott benne való tévelygésnél.

Ami tehát az ember számára igazán rossz, az a tulajdon tudatlansága az önmaga teljességéről, és az önmaga teljessége megismerésén keresztül megismerhető Teremtő Istenéről illetve az Igaz Istenről, az Egyetlen Istenről való nem tudása, vagy nem elégséges tudása. Az ember azonban az Isten részéről soha nincsen magára hagyva a tudatlanságban, de a személyes tudatlanságában sem. Minden embert ért egyéb más vélt rossz ugyanis, mint ahogyan az őt ért minden jó is, mind az előle elrejtett Igazság, azaz végül is a minden teremtményéhez mindig csak Jó Isten mind teljesebb megismerését szolgálja. Ezt azonban az ember nehezen akarja észrevenni, vagyis mindez nehezen tudatosul benne, a rá sajnos mára már jellemzővé vált konok makacssága miatt.

Nos, ebből az önzésünkből, és értelmetlen nagyravágásunkból fakadó megátalkodott makacsságunktól kellene minél hamarabb megszabadulnunk, hogy aztán már akár még itt az itteni életünkben is csak csupa jó érjen bennünket.

Be kellene tehát végre már mindannyiunknak látnunk, hogy az oly hön vágyott teljes szabadságunk ára egyedül csak a tulajdon tudatlanságunk végleges felszámolása lehet. Ezt a szabadságot azonban pénzért már nem lehet megvenni, mert ezt egyedül csak a Megváltó Isten adhatja meg nekünk, ugyanis Isten erről már eleve így határozott. Ne higgyünk tehát az igazságaikat nekünk pénzért áruló hamis tanítóinknak, hanem inkább higgyünk az Igazsággal is egyazon Krisztusban, a Megváltó Istenben! Egyedül tehát csak az Ő hozzánk intézett szavaira hallgassunk!

AZ ISTENHEZ HÜTTLEN EMBER

Az Istenhez nem igazán hű ember azért nem képes mindig Istenre gondolni, Isten nevén, dicsőségén, tettein elmélkedni, mert örökké a személyes maga fenntartása, illetve a családja és vagyona ügyeivel kapcsolatos gondolatai zavarják meg.

Az ember a családfenntartás érdekében gondolkodik a legtöbbet. Szinte állandóan azon medítál, hogy hogyan szerezhet elég vagyont a maga és családja számára, valamint azon is, hogy hogyan is tudjon lépést tartani a szintén vagyonos rokonaival, barátaival, és a többi, szintén minél több tárgyi érték megszerzésére törekvő emberrel. Az ilyen ember mindamellet, hogy örökös félelemben él, hogy bármikor elveszítheti a vagyonát, állandóan siránkozik is a többi embertársának a vagyonszerzéssel kapcsolatos nehézségeiről. A körmeszakadtáig harcol azért is, hogy a már elért vagyoni szinten megmaradjon, és változatlanul minden áron arra törekszik, hogy minél nagyobb vagyona tehessen szert, mellyel lefölözheti a többi embertársait.

Ellentétben ezekkel az emberekkel, az Istenhez igazán hű ember soha nem gondolja, hogy az anyagi javainak, mint például az otthonának és az élete során melléje került tárgyainak ő az igazi tulajdonosa. Mivel pedig mindenét, amije csak van, és amivel csak kapcsolatba kerül, azt mind az Isten szerető gondviselésére és irányítására bízva, igazából nem is kell aggódnia a családja eltartása, a családi értékek és érdekek megőrzése és megvédelmezése miatt. Annak következtében pedig, hogy Isten szerető szolgálatába már végérvényesen elkötelezte magát, már egyáltalán nem vonzódik az anyagi gazdagsághoz. Ha egyáltalán még vonzódik is az anyagi gyarapodáshoz, azt egyedül csak annak érdekében teszi, hogy általa is Istent szolgálhassa, nem pedig mindig elsősorban a tulajdon maga és a családja érzékszerveinek egyre jobb szinten történő kielégítése érdekében tevékenykedik. Az istenfélő ember a pénzt és a többi tárgyi vagyont tehát egyedül csak az Isten mind jobb szolgálata érdekében gyűjti, és természetesen használja is fel, míg az előbbi típusú ember ezt már kizárólag csak a saját maga és a társai érzékkielégítése érdekében teszi. Az Isten hűséges szolgájának azonban semmi aggodalmat nem okoz, ha esetleg nagyobb vagyona is szert tesz, mert azt mind az Isten szolgálatának szellemében fogadja el, és használja is fel. Mégpedig maradéktalanul.

A vagyont saját magának és családjának gyűjtő ember azonban mind azt hiszi, hogy a tömérdek pénze őt mindentől függetlenné teszi. Ezen is túlmenve pedig már abban az illúzióban is él, hogy ő talán már meg sem fog halni, de legalábbis abban hisz, hogy a saját és családja életidejét a pénze révén majd akár még a legfelső határon túlra is meg tudja hosszabbítani. A nehézségek azonban e helytelen hozzáállásuk miatt ahelyett, hogy sorra elkerülnék, egyre inkább a hatalmukba kerítik őket. Ezek az emberek ugyanis szinte állandóan valamiféle megpróbáltatástól szenvednek. Ők tehát azok, akik állandóan éhesek, szomjasak, zavarja őket a hideg és meleg, kínozza őket a hőség, az eső, az egész időjárás. Ezen kívül azonban mindenféle más baj is gyötri őket. Gyakran megfáznak és náthások lesznek, szervezetük különféle kellemetlen nyálkákat illetve nedveket termel, kínozza őket az epe és májbaj, az egész telet átköhhögik, sokszor lázasak, és sűrűn fáj a fejük is. A gondolataik a testükkel egyetemben erősen szexuális beállítottságúak, erőszakosak, haragjuk és a dühük szinte csillapíthatatlan, de minden más egyéb negatív érzés, mint például az irigység illetve gőgösség is gyakran keríti őket a hatalmába. Ezek az emberek éppen emiatt a pénzükön minden méregdrága gyógyírt összevásárolnak, viszont ennek ellenére véglegesen mégsem lábálnak ki a különféle bajaikból, mert szinte mindig csak újabbakkal találják szembe magukat, melyeket megint csak le kell győzniük. Mivel ők nem az Istenhez vonzódnak, hanem a fizikai anyaghoz, szinte kizárólag csak anyagi élvezeteket keresnek, és a keresett illetve másoktól többnyire igazságtalanság révén eltulajdonított pénzüket szinte az utolsó fillérig arra is fordítják. Nőkre vagy éppen férfiakra, drága ételre, italra, ruhára, ingatlanokra, autókra, egyre nagyobb kényelemre, kényelmi utazásokra költik tehát el a pénzüket, és

közben állandóan azon spekulálnak, hogy hogyan is lehetne még több pénzt szerezni, hogy a révén még több anyagi élvezetben lehessen részük, mint azelőtt. Emiatt azonban nyugodtan még aludni sem tudnak, mert az állandóan a vagyongyűjtés körül forgó gondolataik még az álmaikat is folyton megzavarják.

Ezek az Istenhez hűtlenné vált emberek mégis azt hiszik, hogy ők a szabadok, ők a szabad emberek, akik nincsenek függőségben senkitől és semmitől, noha pontosan ők azok, akik örök rabságában vannak a fizikai anyagnak. Egyedül csak a tulajdon gőgjük, kevélységük hiteti el velük azt is, hogy minden anyagot ők maguk teremtettek meg maguknak, vagyis hogy minden érdem egyedül csak őket illeti meg azért, amit magukon illetve maguk körül anyagilag létrehoztak. Ezek az emberek pedig, ha vallásosak is, a vallásuknak leginkább már csak a felszínes részét gyakorolják, és inkább más társadalmi hagyományokat, berögződött rossz (káros) szokásokat követnek igen jelentős anyagi ráfordítással, igen nagy kényelem mellett. Szinte már rájuk van írva, hogy ők minden kizárólag csak az anyagi boldogságot részesítik előnyben, ezért igazán nem is tudnak, és talán sohasem fognak igazi Isten-tudattal rendelkezni, vagyis Istennek igaz és hű szolgájává válni. Pedig Isten szerető szolgálata szemben az ő szabadságukkal már valódi szabadságot jelent, mely szabadságban a szolga szinte már maga is ugyanolyan szabad, mint maga a Legfelsőbb Úr. Isten szolgálata ugyanis soha nem kényszerű, mint az anyag szolgálata, hanem valóban független, mert az egyedül csak az önzetlen Isten-szereteten alapul.

Mivel pedig ezek az „anyaghű” emberek az érzékeik rabjává lesznek, az érzékeik illetve az érzékiségük végül már véglegesen is le fogja őket taszítani az Istenről való tudatlanság feneketlen és sötét „gödrébe”, miáltal az anyagi világtól való megszabadulásuknak már még csak a reménye sem maradhat meg a számukra.

Az Isten elleni lázadásuknak így tehát mindenképpen csak kudarcos illetve gyászos vége lesz, noha az anyagi léten való felülemelkedés lehetőségét nekik is egyenrangúan kínálja fel az Isten az anyaghoz való ragaszkodásától már teljesen megszabadult lelkek által. Ők azonban egyre csak a saját fejük után mennek, így azonban sajnos mindnyájan csak a saját vesztükre fognak eljutni. Kár értük, Isten bizonyára sajnálni fogja őket, de hát a szabad akaratuk révén ők ezt választják, vagyis ők a már sorozatos isteni figyelmeztetések ellenére is továbbra is az anyagot választják meg istenüknek.

Azt azonban soha ne feledjük, hogy a most élők akár még ebben a szent pillanatban is megváltoztathatják az Istennel, és a fizikai élettel kapcsolatos eddigi helytelen nézeteiket, és visszafordulhatnak Isten, és a lelki élet felé. Természetesen azonban mindig csak addig, ameddig még nem lesz későn!

VAKOK ÉS SÜKETEK

Isten „öröklakása” a belső világában, azaz a szellemi és lelki világában van. A fizikai világai összessége pedig egyelőre még csak a „külső energiájának” minősíthető, mely fizikai világot képező energiáknak viszont megvan a lehetőségük a véglegesen belsővé váló válásra is. Innen illetve ebből adódik, hogy Istennek vagy Isten személyes képviselőjének az anyagvilágba több alkalommal is „alá kell szállnia”.

Isten azonban ide a fizikai valóságába „alászállhat” akár az egész „otthoni” környezetével együtt is, de ugyanúgy az annak csak egy egészét mintázó kisebb vagy nagyobb részegységével avagy részteljességével is. (Egy ilyen „leszálló egységet” láthatott Ezékiel próféta, a „három királyok”, a bethlehemi pásztorok, és az azt megelőző illetve követő korokban élő egyes emberek, és bizonyos esetekben talán nem is egy mai „ufólátó” is, noha az utóbbiak teljesen másképpen vélekednek minderről.) Isten tehát minden esetben a saját „erői” révén „száll alá”, akár saját maga, akár pedig csak a képviselői révén jön el az alsóbb világába.

Isten eredeti formája, dicsősége, „lakhelye”, azaz az Ő legközvetlenebb környezete tehát eleve nem lehet a fizikai anyagú teremtése, de semmiféle más anyagú teremtése, azaz szellemi illetve lelki teremtése sem, hanem egyedül csak az abszolútsága. Isten ugyanis maga az Abszolút Teremtő, aki ezeket a szellemi, lelki és fizikai „anyagokat” létrehozza, illetve amelyekből megalkotja a közvetlen, illetve azt követően már a Tőle távolabb, és belőlük pedig az azoktól már kívülre is, illetve csak kívülre eső világait, melyekben Ő maga is lakhat illetve időzhet, ha éppen úgy akarja. Ha úgy tartja kedve, akkor akár még egyszerre is. Isten ugyanis abszolút. Neki tehát minden lehetséges.

Isten a legtöbbször azért száll alá a külső világába, vagyis a szellemi-fizikai, illetve a már belőlük lett csak fizikai világába is, hogy ráterelje a Hozzá, illetve az eredeti világába avagy az eredetük világába visszavezető útra a világában történő bolyongásai során eltévedt teremtményeit, vagyis a lelkeit a Lelkéből. Azok egy része ugyanis már olyannyira eltávolodott Istentől, hogy már nem is látja, és már nem is hallja a Teremtő Istene fényét illetve hangját. Isten tehát maga vagy a képviselte révén minden esetben eljön az irányában vakká és süketté lett teremtményeihez, hogy ezeket a tévelygőket először csak figyelmeztesse, majd pedig vissza is fordítsa az Ő irányába, vagyis hogy visszasegítse őket Magához és az eredetük világához.

Isten tehát „alászáll” az „alsó” világába, hogy helyreállítsa a helyes hitvallás törvényeit, mely szellemi elveket Rajta kívül senki sem alapozhat illetve állapíthat meg. Azokat ugyanis kizárólag csak Isten, illetve az általa személyesen felhatalmazott, közvetlen isteni világából származó személy írhatja elő, illetve módosíthatja is, Isten akaratának megfelelően. Közvetlenül földi származású, azaz földi ember által nemzett anyagi ember azonban erre soha nem lehet jogosult. (Ezt jó lenne, ha a mai vallási vezető réteg is végérvényesen megtanulná, és mindig a szeme előtt tartaná.)

Az igazi hitvallás ugyanis azt jelenti, hogy mindamellett, hogy egyedül csak Istent dicsőítjük, csak Őt imádjuk, törekszünk rá, vágyunk rá, hogy újra megismerjük Istent és önmagunkat, az Istennel való állandó, jelenleg azonban rejtett, viszont egyedül csak általa elválasztható kapcsolatunkat, és a Vele szembeni kötelességünket, feladatainkat. Természetesen azonban a hitvallás még azt is jelenti, hogy ha lehet (már pedig lehet!), akkor még itt a földön élve ismerjük meg az anyagi testünk hátrahagyása utáni további célunkat, a további Isten-szolgálatunkat.

Az emberek tömegei azért nem ismerik a fizikai élet ezen alapelveit, mert elkápráztatja őket a fizikai anyag, a fizikai energia, amikor is belekerülnek. Az emberek a többségükben ugyanis aztán már csak az evéssel, ivással, ürítéssel, alvással, védekezéssel, és a párázással törődnek, vagyis teljességgel belemerülnek az érzéki élvezetekbe, a földi vallás, tudomány,

politika, művészet, filozófia, vagy éppen a ma divatos „spiritualitás” illetve „ezoteria” legtöbb esetben hamis égisze alatt.

A jelen korban azonban az emberek a nagyobb részükkel még a korábbiaknál is jobban vakok és süketek lettek. Az igazi lelki tudás, és az igazán Isten-félő élet olyan messze került ugyanis tőlük, hogy a viselkedésük lassan már inkább állati, mintsem egyre emberibb lesz. Ezek az emberek ugyanis nem látnak tovább a fizikai elme szintjén, illetve a finom fizikai anyag szintjén, viszont nagyon is önteltek a tudásukkal, és egyre csak dicsőítik is magukat az „érdemeik”, vagyis a tárgyi tudományok és az anyagi jólét terén elért tudásuk fejlettsége miatt. Mindezen öntelt és önző ömlengéseikkel azonban egyedül csak azt érik el, hogy az életük végső célját illetően még inkább csak vakok és süketek lesznek, vagyis előbb vagy utóbb, de mégiscsak az állatok szintjén fogják végezni, és ezért végül aztán el is fogják pusztítani egymást, legvégül pedig már a megmaradt önmagukat is.

Isten Jézus Krisztust tehát már akkor amiatt küldte az emberek közé, hogy felnyissa a szemeiket és a füleiket, vagyis hogy ráébressze az embereket arra, hogy helytelen utakon járnak, melyek inkább csak a semmibe, mintsem Hozzá vezetnek vissza. Isten Krisztus Jézus küldöttén keresztül tehát minden lényegeset kinyilvánított illetve ki is nyilatkoztatott. Az üzenetének a mai intelligenciánk mellett tehát már rég világosnak, azaz közérthetőnek kellene lennie.

Ha tehát az emberek valóban azt akarják, hogy újra elérjék az élet igazi „Fényét”, Istent, akkor többé nem egyre görcsösebben a fizikai anyagba kellene belekapaszkodniuk, mert így megint csak, és lehet, hogy ezúttal már végérvényesen is, elvesztik az életük célját. Magát az Istent, az igen is elérhető „cél” tehát mégsem lesznek képesek itt a fizikai Földön élve is elérni, illetve vele egyben valóra is váltani. Pedig az eredeti célunk ez volt, csak sajnos ezt a többségünkben már teljesen elfelejtettük. Ahelyett ugyanis, hogy az Igaz Istennel estünk volna még nagyobb szerelembe, az anyagba lettünk „fülig” szerelmesek.

Hát nem mégiscsak süketek és vakok lettünk, mint ahogyan azt Isten a Bibliában már előre megmondta nekünk?

SIKERESNEK NEVEZHETŐ-E A JELEN CIVILIZÁCIÓ?

Sikeresnek igazán csak az az emberi civilizáció nevezhető, melynek tagjai már a többségükben is képesek lesznek megszabadulni a kizárólagos fizikai létezésétől. E nézetből tehát a jelen emberi civilizáció nem igazán nevezhető sikeresnek.

A társadalom minden tagjának tehát elsősorban mindig arra kellene törekednie, hogy végleg felszabaduljon az anyagi élet korláta alól. Az e téren megvalósulható előrelépés a vallás területén, a családos élet területén, illetve az egyéni élet területén egyaránt megtörténhet, ha az az anyagi élet „hívásairól” azaz az élet magához vonzó tárgyi „dolgainról” való lemondással párosul. Minden ember pedig bármely területen is tartózkodva segíthet a többi ember lelki életének a fejlődésében, miáltal maga is fejlődik a lelki életében. Így ugyanis az emberi társadalom minden tagja mintegy automatikus fejlődést fog elérni a lelki fejlődésében, aminek segítségével pedig akár már minden ember felszabadulhat az Istenről, és a Vele akár „egyazon”-nak is mondható lelki világról való tudatlansága alól, mely tudatlanság lényegében minden anyagi illetve lelki szenvedésünk forrása is.

Mivel az emberi társadalomban a legtöbb ember családos, a családfenntartókra hárul a legtöbb feladat az ember megszabadulását illetően.

A védikus irodalom az ember feleségét a férfi teste jobb felének tekinti, és ezért felerésztében őt is felelőssé teszi amiatt, hogy a férfi az élete során el tudja-e végezni a kötelességét, vagyis a fizikai anyag uralma alól történő felszabadulást elősegítő munkáját.

Ha azonban maga a férfi is megelégedik a kötelességéről, és a feleségét is csupán csak az érzékkielégítése eszközének tekinti, akkor a lelki kapcsolat előbb-utóbb megszakad közöttük, és az ilyen emberek a legtöbbször el is válnak egymástól. Amennyiben viszont mindkettejüknek az a célja, hogy együtt munkálkodva jussanak el a fejlődésük során a lelki szintre, akkor egyáltalán nem számít már náluk a testi szépség illetve maga a test, de még csak a testi szerelem elmúlása sem. Az anyagi világban ugyanis még csak nem is beszélhetünk igaz szeretetről, vagyis lelki szeretetről, mivel Istennek eme valóságában minden többnyire fizikai, mintsem lelki.

Itt a földön minden házasság tehát egy közös együttműködésen alapuló elkötelezettség, melynek célja a lelki fejlődés, nem pedig a mértéktelen jelleget is magára ölthető, és a legtöbb ember esetében magára is öltő testi szerelem. A lelki megvilágosodás tehát az itt élő ember igazi célja, mely eléréséhez az itteni társas együttlét egyszerűen csak hozzásegítő eszköznek tekinthető.

Az a családfenntartó pedig, akinek ilyen előbbi értelemben vett jó felesége van, bizonyára nem fogja a társadalom többi női tagjait sem megrontani, sőt maga is biztonságban van, mivel nem vágyik szexuális élvezetekre. Istennek egyébként ugyanilyen feleségeként fogható fel az anyagi természete, és noha az Ő irányítása alatt áll, nem használja ki a társaságát az anyagi élvezetei kielégítésére. Nem épít tehát benne magának csodálatos palotákat, és közvetlenül nem rendelkezik a benne található anyagi javakkal sem, holott azok mind az Övék, mivel Isten „Ura” e természetének is.

Isten tehát a természetet minden anyagi vágy nélkül foglalja le a szolgálatában, mint ahogyan azt az előbbi jó férj is teszi a feleségével. A kiváló feleség pedig ugyanolyan alázattal él illetve munkálkodik együtt a férjével, mint ahogyan azt az anyagi természet egésze is teszi Istennel, azaz a felettes Urával.

Az ostoba emberek mindig elsősorban tehát a testüknek élnek, míg az igazi bölcsességgel már megáldottak egyedül már csak Istennek. Azok az emberek tehát, akik elsősorban a testi magukat felékesítve fényűző külső körülmények között fordulnak Istenhez, azok soha nem, vagy csak igen sok nehézség árán fognak megszabadulni az anyag fogsága alól, és természetesen végleg visszakerülni is Istenhez. Az igazság ugyanis az, hogy minden ékesség és dicsőség egyedül csak Istent illeti meg, mert Ő mindennek az igazi tulajdonosa, noha Ő

ezeket az anyagi javait nem ölti fel magára, és nem gyűjti őket össze maga körül sem. (Ezek a javai ugyanis még a legnagyobb többségükben nem rendelkeznek a transzcendenciájával. Még tehát nem hatotta át vele azokat.) Akik tehát ezeket az anyagi javakat a magukénak tekintik, és tetszelegnek velük Isten és ember előtt, azok nem hogy maguk is felemelkedhetnének az anyag fogságából Istenhez, hanem egyre jobban beleveszve az anyagba egyre jobban el fogják veszíteni az anyag uralma alóli felszabadulásuknak még csak a lehetőségét is. Ezek az emberek valójában tehát még tudatlanok Istenről, és mivel tudatlanok nem képesek megszabadulni az anyaghoz való ragaszkodásuktól. A jó illetve Istenhez hű embereknek tehát ezért nem jó, és nem is szabad őket követniük, őket utánozniuk, mert azzal maguk is csak elveszhetnek.

Isten anyagi energiáinak azonban igen nagy a csábereje, ami azt jelenti, hogy igen nehéz magunkat megvédeni a testi vágyak, különösen pedig a szexuális vágy támadásaitól. Ennek az utóbbinak ugyanis már egyedül csak a szikla sziládságúra megszilárdult Isten-tudat révén képes az ember mind testileg, mind pedig már mentálisan is ellenállni.

Ha tehát az ember nem az alacsonyabb rendű dolgokat fogadja el fölöttes hatalomként vagy uraként, hanem Isten mindenekfölötti és csak egyedül igazságos uralmát, akkor valóban magasabb rendű helyzetbe kerülhet, vagyis egyre közelebb kerülhet az Igaz Istenhez.

Az a férfi vagy nő tehát, aki a társát vagy társait eltéríti a kötelességétől, az azt vele egyben már a felszabadulásának lehetőségétől is eltéríti. Ezzel azonban már óriási hibát követ el, mert ezzel a tetteivel már mintegy ismételt az Isten ellen lázad, Isten akaratával száll szembe.

A jelen, egyedül csak az igazán hasznos anyagi eredményei miatt dicsőnek mondható kor emberei azonban a többségükben szinte minden Isten iránti kötelezettségünket felrúgni kívánják, mintsem azokat egyre inkább beteljesíteni. A jelen korban ugyanis a szabad párázás, a kéjvágytól ömlengő szex, és a korlátlan anyagi gazdagság és hatalom megszerzése a „divat”, nem pedig a kölcsönös alázaton alapuló szolgálata Istennek, illetve Őt követően már egymásnak is. Az emberek ilyen „trendek” illetve irányadó eszmék mellett szinte már egyáltalán nem tartják be Isten szabályzó elveit, és ezért manapság többnyire már csak olyan utódok születnek meg, akik maguk is az anyag, az anyagiasság, illetve a korlátlan anyagi élvezetek elkötelezett hívei, vagy ilyen hívek még csak szándékoznak lenni. Ezek a növendék emberek pedig felnőve már maguk is szegény és ártatlan embereket fognak tömegesen legyilkolni, maguk is kínozni fogják a nőket, gyermekeket, felnőtteket és öregeket, és még több kárt fognak majd okozni a természetben is, mint amennyit az elődeik is okoztak az életük során.

A Föld népessége így továbbhaladva tehát akár még démonivá is átalakulhat. Remélhetőleg azonban amikor a társadalomban már ez a démonikus rend (?) válik majd uralkodóvá, akkor ezt az Isten már meg fogja elégegni, és a szükséges változást illetve változtatást már Ő maga fogja személyesen végrehajtani, vagyis végre már helyre fogja igazítani ezt a Tőle való elfordulása miatt teljesen eltorzult világot.

A kialakulófélben levő démonikus társadalom azonban emiatt már harcba is szállt Isten ellen, mely harc kibontakozási folyamatait éppen a mai korban éljük meg. Mindez pedig abból figyelhető meg, hogy a korábban még jó közösségi társulásban lévő férfiak és nők, családok, nemzetek és nemzedékek, vallások, országok, és bizonyos értelemben már földrészek is, már csak színleg illetve felszínesen vannak jó kapcsolatban egymással. Ezek igazából ugyanis egymással nem felhőtlen kapcsolatban, hanem inkább már harcos szembefordulásban állnak, csak még jól palástolják. Ez leginkább azonban mégis abban nyilvánul meg, hogy ezek a rétegek már nem is csak színleg különülnek el egymástól, hanem már egyre látványosabban és erőteljesebben el is távolodnak, végül pedig már ténylegesen is elválnak egymástól.

A démonikus társadalom tehát az istenivel ellentétben nem az egyedül csak Istennel és Istenben megvalósulható örök egységre törekszik, hanem az Istentől és istenitől már teljes mértékben elkülönült teljes önállóságra, vagyis az Istentől való végérvényes elszakadásra.

Nos, a jelen civilizáció sem tűnik valami nagyon sikeresnek, és ezt mi alkotói (?) magunk is beláthatjuk minden különösebb „köntörfalazás” nélkül is.

Isten közbelépésére, vagyis az újbóli „alászállására” tehát már úgy néz ki, hogy biztos számíthatunk. Isten ugyanis a Hozzá mindig és minden körülmények között hűséges fiait és lányait mind meg fogja majd szabadítani a földön illetve a földközeli élő démoni lelkek, és természetesen az anyag szorításából is.

Bízunk tehát Istenben, ne pedig a már maguk is démonikussá változott földi emberekben, akik a véglegesre tervezett elkülönülésük során felhasználható engedelmes szolgákat akarnak csak faragni belőlünk, Istenhez már elkötelezett emberekből, és az Istennel és velünk még csak társulni kívánó emberekből is.

Azonban azt mégse felejtjük el, hogy ugyanúgy létezik még annak a lehetősége is, hogy mindnyájan ismét egyenrangú testvérekként összefogva mégiscsak sikeres civilizációt hozunk létre. Ne várjuk tehát vele egészen az utolsó pillanatig, hanem mi emberek minden és egy szívvel már most tegyük meg hozzá vezető első lépést, hogy nehogy végül majd mi is elbukjunk, mint ahogyan az előttünk lévő civilizációk is sorra elbuktak a többségükben.

VI.fejezet

CÉL A MEGVILÁGOSODÁS, ÉS A SZABAD SZOLGÁLAT

CÉL, FELSZABADULÁS, SZOLGÁLAT

Mielőtt még bármiféle célról, felszabadulásról illetve szolgálatról beszélnénk, újfent meggyőződést kell szerezniünk annak természetes valóságáról, hogy Abszolútnak igenis van „teste” is. Maga ugyanis a teljes teremtés minősül az Abszolút Egész testének, mely test belső részeit a tisztán szellemi illetve lelki világi képezik, míg a külső részét az anyagi világi. A nem is „két”, hanem csak „kettős” egyetemlegesség képezi tehát az egész Isteni Világegyetemet. Az Isteni Világegyetem tehát egy maga is élő lény, mint ahogyan ez a példájára a Föld nevű bolygójáról, illetve rólunk emberekről, mint földön élő parányi égitestekről is elmondható.

Minden létező egyed, így pedig minden emberi élet céljának is ezért annak kellene lennie tehát, hogy eljusson az Isten teljes megismerésére, és őszinte szeretetére. Az ember végső célja itt a földön tehát az Isten-szeretet elérése, melyhez az emberszeretete csak hozzásegíti.

A jelen korban azonban az emberek sajnos már még az egymás igazi szeretetére sem képesek eljutni. A mai emberek ugyanis már minden jelentéktelenségen is képesek összeveszni, amivel az addig kialakult szeretetüket máris szétrombolják, mintsem azt tovább építenék egészen az őszinte Istenszeretetéig kialakulásáig.

Az emberek azonban ma már nem csak jelentéktelen dolgok miatt fordulnak máris egymás ellen, hanem magának Istennek dicsőítése miatt is. E létező és létezhető legfontosabb területen ugyanis sajnos még ma is mindenki más gyakorlatot követ, és ezért már nem is csak színleg, hanem szinte már a kezdetektől fogva véres harcokba torkolló erőszakkal is egymás ellen támadnak. Lényegében tehát még ma is ugyanazon nézeteltérések korát éljük, amelyet az elődeink, illetve az előző korszakok vagy civilizációk is átéltek. Ilyen állapotok mellett aztán már nem is csoda, hogy még ma is csak igen kevés ember képes elérni a célt, vagyis már nem csak megközelíteni, hanem el is érni a lelki tökéletességet.

Mindent, amit tehát látunk, illetve nem látunk, az mind az Isten kiterjedése. Istentől, az Abszolúttól, az egyetlen Forrásból származik tehát minden élőlény is. Hogy tehát újra megközelíthessük illetve el is érthessük (megérinthessük) ezt a Forrást, ahhoz nekünk is tökéletessé kell válnunk.

Mi emberek a legtökéletesebbek akkor lehetünk, ha meg tudunk szabadulni az anyaghoz való ragaszkodásunktól, vagyis ha helyette is már csak az Egyetlen Isten, az Abszolút Igazság szolgálatához ragaszkodunk.

Az anyagi jólét és az érzéki élvezetek mind erőteljesebb növelése tehát mind csak az Istenről való tudatlanság erősödését, illetve egyre jobban térhódítását tükrözi az emberi társadalomban. A mai emberek többsége tehát nem képes megválni attól a gőgös elképzelésétől, és a már abból adódó viselkedésétől, hogy ő maga lehet az Isten.

Béke, igazságosság, őszinteség és barátság azonban soha nem létezhet olyan társadalomban, mely az Istennel való minden mélyebb kapcsolat megszüntetésére törekszik. Az Istenben igazán hívő embereknek ezért aztán veszélyes is közeli kapcsolatot kialakítaniuk a világias illetve tárgyi gondolkodású, pénzéhes embertársaikkal.

Az ember igazából attól szenved e világban, hogy a testével azonosult önmagát véli az őt körülvevő világ urának. Ezen anyag-, és nem pedig Isten-centrikus szemléletmódja miatt van ugyanis szinte állandóan része a teste, elméje, a többi élőlény, és az őt körülvevő fizikai természet okozta szenvedésekben. E szenvedésektől azonban az ember megszabadulhat azáltal, hogy többé már nem ő akar ura lenni az őt most éppen körülvevő anyagi világnak. Az embernek tehát magának is szolgáló állapotba kell kerülnie, vagyis neki is „Azt” kellene újra szolgálnia minden tevékenységében, „Aki” a körülötte levő egész mindenséget teremtette, vagyis a Legfelsőbb Teremtő Lényt, a Mindenható Istent. Mindig elsősorban tehát minden embernek az Istent kellene, illetve illene is szolgálnia, és természetesen imádnia is. Alapjaiban ugyanis minden létező látható és láthatatlan világot, így tehát a fizikai „dolgok”

világát is Isten, a Legfőbb, az Abszolút teremtette, és teremti is meg. A teremtés ugyanis folyamatos. Ha tehát kizárólag csak Őt, mint minden és mindenki Teremtőjét szolgáljuk a tulajdon teremtő tevékenységünkkel, akkor akár már azonnal is megszabadulhatunk minden szenvedésünktől, minden anyagi körülmény okozta gyötrelmünktől.

Az ember legfőbb baja, és minden szenvedésének a forrása igazából tehát az, hogy elfelejtkezett Istenről, illetve egyre csak mellőzi Istent. Az ember azonban mára már nem csak elfeledkezett, hanem el is távolodott Istentől. Innen adódik azonban mára már az is, hogy az emberek nem „fedezik fel” a mindenki jólétéhez, és a világbékéhez vezető utat sem.

Az Istent megtagadó illetve mellőző emberi vezetők tervei is ezért hiúsulnak sorra meg, ám ők mégsem jönnek rá, hogy legelőször is fel kellene ébreszteni az embereket a fizikai anyag vonzása okozta kábulatukból, hogy újra legyenek képesek emlékezni a Teremtőjükre, és onnantól fogva pedig már mindig elsősorban, illetve egyedül már csak Őt szolgálják. E tevékenység ugyanis mintegy már automatikusan hozza el az emberekhez a békét, jólétet, és magát a felhőtlen szabadságot és boldogságot is.

A jelen korban azonban az embert már nem is érdekli, hogy valójában ki is ő, mi is az „egész világ”, és mi vagy ki is a Legfőbb Igazság. Az ember, mivel helyesen csak igen kevesen oktatják, nem is vágyik semmiféle önmegvalósításra, de a legtöbben nem tudják még azt sem, hogy az „önmegvalósítás” valójában mit is jelent. Az emberek ezért aztán ma már nem is csak a politika és az egyes vallási szervezetek áldozatai, hanem minden más anyagi élvezetnek is (mint pl. ivás, dohányzás, szerencsejáték, stb.), miközben az elméjük is folyton csak háborog, mint egy viharos tenger, mert az érzékszerveik mellett ő maga is kielégítetlen marad. Az embernek azonban már túl sok a vállalt kötelezettsége is, melyek szintén csak aggodalomban tartják. Ebben a zavarosban pedig az ember már könnyedén és hamar áldozatául esik különösen azoknak vallásoknak is, akik maguk találják ki az úgynevezett „vallásos hitüket”. Ezek a vallások ugyan mind Istenre és a szent írásokra hivatkoznak, viszont mégsem az Isten tanítását, hanem a maguk, azaz az intézményrendszerük emberi vezetőinek tanítását adják át az embereknek. Az emberek ezeket a tanításokat pedig azért találják vonzóknak, mert sok mindenben engedékenyebbek, mint az Isten eredeti tanításai, és ráadásul ezek a tanítások általuk kedvelt gyakorlatokkal, beidegződött, jónak azonban csak vélt szokásokkal, látványos megmozdulásokkal is párosulnak.

Az embereket ilyen közegben a lelki értékek tehát már szinte semennyire sem érdeklik, és az emberek nem is értékelik már igazán a lelki értékeket. Ezért ma az ember már nem is csak esendőnek mondható, hanem már nagyon is el van esve, ahonnét viszont emberi segítséggel már igen csak nehéz lesz újra felemelkednie. Úgy néz tehát ki, hogy emberi erővel ezt a problémát megoldani szinte már lehetetlen. A jelen kor ugyanis olyannyira át van már itatva rossz szokásokkal, káros szenvedélyekkel, és az állandó nézeteltérésekből adódó ellentétekkel, hogy ma már nem is csak az ellentét, hanem már a legcsekélyebb félreértés is ádáz harccal, de legalábbis harcos szembenállással végződik az élet minden területén. Innen ered tehát minden zűrzavar. Az emberek ezért pedig már nyíltan is tagadva illetve mellőzve az Isten létezését egyre csak önmagukat dicsőítik, és nem értik, hogy miért is nem élnek békében és barátságban egymással.

Az emberek tehát ahelyett, hogy az Úristen dicsőségét terjesztenék a világon, ami valóban meghozná a békét és barátságot a számukra, egyre csak a maguk és a másik embertársuk dicsőítésével, vagyis a maguk illetve a másik „istenítésével” foglalkoznak.

Az ember bárminemű földi boldogsága azonban mindig csak tévhiten alapulhat, ugyanis amit az ilyen beállítottságú emberek boldogságnak tartanak az nem más, mint az állandó szenvedéseiknek átmeneti jelleggel, azaz csak ideiglenesen történő szüneteltetése. Mindezt tehát a magát és az anyagot istenítő ember egyedül csak a téves ismeretei miatt tarthatja illetve tekintheti valódi boldogságnak.

Az ember másik hibája az, hogy az önzése már nem is csak a tulajdon testére irányul, mint az állatoknak, hanem az önzését kiterjeszti a kisebb-nagyobb közösségeire (család, nemzet, ország, vallás), sőt az őt körülvevő egész világra is. Az ilyen emberek magasabb szintjét pedig az inkább már csak az elme síkján működő művészek, tudósok, politikusok, filozófusok, vallási illetve szellemi vezetők, vagyis a köznép tanítói, az „izmusok” hirdetői képezik, akiknek az önzése már nem csak a testre, hanem már az elmére is kiterjed, valójában azonban csak „korlátozódik”. Ezek az emberek a többségükben ugyanis szinte semmit sem tudnak a test és az elme fölött álló lélekről, de még csak a lélek szükségleteiről sem. Nem tudják, vagy nincsenek teljesen tisztában azzal sem, hogy az emberi elme és a test a léleknek csak a külső burkolatát képezik. Nem tudják tehát azt sem, hogy a léleknek pontosan arra van szüksége, hogy e korlátok alól végleg felszabadulhasson, és újra elérje a korábban Isten mellett már meglévő tökéletes szabadságát, mely szintű szabadság csak a korlátlan „Fény” hazájában, vagyis az Isten eredeti valóságában adódhat meg a számára. Nos hát, evégett kellene végre már felébreszteni az egész emberiség Isten-tudatát.

Az emberiség világi és vallási vezetői azonban a többségükben ahelyett, hogy felébresztenék az embereket, egyre inkább csak félrevezetik őket, mert ők maguk is a materialista, illetve a az ahhoz szorosan hozzákötődő elmei létezés hívei, nem pedig az Istenhez már örök jelleggel hozzákötődött lelki élet illetve lelki létezés hívei. Ezek az emberek tehát minden tevékenységük, még tehát a vallási tevékenységük fejében is egyre csak anyagi, illetve elsősorban csak anyagi hasznot remélnek, hogy az anyagi vágyaik folyamatosan teljesülhessenek. Ők mindig elsősorban tehát még csak a tulajdon anyagi érzéseiket, az önös anyagi vágyaikat illetve érdekeiket igyekeznek kielégíteni, nem pedig maguk is magát a Mindenható Istent kívánják avagy vágyják szolgálni. Ezek az emberek az embereket tehát egyáltalán nem Istenhez vezetik el, hanem inkább csak „félrevezetik”. Ők tehát az embereket csak minél jobban el szándékozzák terelni, el akarják távolítani az igazi céltól, vagyis Istentől. Ezek az emberek tehát, noha folyton Istenről „papolnak”, egyáltalán nem azt akarják, amit Isten akar, hanem azt, amit ők akarnak. Isten pedig azt akarja, hogy az ember vágyai soha ne, vagy soha ne elsősorban a fizikai érzeik kielégítésére irányuljanak, hanem csupán csak az egészséges életre, önmaguk általános vagy alapvetően jó szinten való fenntartására, az itteni feladata elvégzése érdekében. Minden embernek ugyanis az élete feladata az, hogy ebből a nézőpontból, azaz a fizikai világban benne élve is megismerje Istent, az Abszolútot. Más helyes célja tehát nincsen, és nem is lehet az ember itteni tevékenységének. Nélküle ugyanis az ember soha nem lehet felszabadult lélek, aki szüntelenül már csak az Igaz Istent szolgálja.

Az embernek végre már rá kellene jönnie, hogy a jelen korban minden nem helyes mozgalom, legyen az politikai, vallási, vagy egyéb más társadalmi mozgalom vagy szolgálat arra törekszik, hogy az embereket egyre csak a fizikai érzeik kielégítésében szolgálja, és egyben ugyanerre nevelje is őket, miáltal magának, és nem pedig Istennek nevel belőlük engedelmes szolgákat. Ezek a hamis szolgálatok a szolgálatukkal (?) tehát inkább csak lefoglalják az embert, mintsem felszabadítanak. Nem hagyják tehát, hogy az ember már végérvényesen is eldöntse, hogy kihez is tartozik. Ők tehát az Istennek csak egy részét képező fizikai anyaghoz kötelezték el magukat, és ezt az anyagot tekintik az új illetve igazi Istenüknek. Emiatt pedig azt akarják, hogy a többi ember is az anyagot tekintse az Istenének, ne pedig az Igaz Istent, a tehát még az anyagi része fölött is maga uralkodó Legfőbb Istent, a Mindenható Istent.

A helyes úton, azaz az Igaz Isten és a Lélek útján járó embernek tehát éppen ezektől az emberektől, vagyis az anyagi felfogású környezetétől kell elhatárolnia magát, hogy az Abszolút Igazságot, akár még itt a földön élve is megismerhesse, megértse, és meg is valósítsa Istennel, az Abszolúttal egyetértésben, és természetesen a segítségével.

Az a politika és vallás tehát, mely egyre csak pénzhaszonért kínálja a „portékáit” már-már mutatványszámba menő látványos külsőségek mellett, az mindig csak félrevezető lehet, mert az soha nem Isten, hanem mindig vagy mindig elsősorban a maga hasznára működik, azaz a maga érdekében illetve előnyére tevékenykedik. Mindazonáltal ezek a világot vezető emberi hatalmak az embereket így hozzáállva soha nem felszabadítani fogják, mint azt ígérik, hanem inkább csak egyre nagyobb rabigába hajtják őket. Egyre nagyobb terheket helyeznek tehát az emberekre, mintsem felszabadítanák őket alóluk, miközben ők maguk mindezen terhekkal még csak nem is érintkeznek. Nekik legalábbis a tulajdon bőrükön is érzékelhetően soha nincsen semmi részük bennük.

Hát hogy nem lehet mindezt még csak észre sem venni sem, és a fejünket inkább csak egyre jobban beledugni a nyakunkba tehát igazságtalanul vetett igájukba? Talán csak nem máris sikerült ezeknek a nekünk mindig csak „isteni jót”, mindig csak „korlátlan szabadságot” akaró embereknek bennünket az ő önös céljaiknak megfelelően átprogramozni, és Istené helyett az ő örökös szolgálatukba már be is állítani?

MEGVILÁGOSODÁS

Az ember vallása igaz valójában a mindenkori tevékenységével azonos, mi „földi” emberek azonban a félrevezetőinknek köszönhetően teljesen mást értünk a vallás alatt. Mindebben az igazán fontos viszont már az, hogy minden tevékenységünk céljának mindig annak kell lennie, hogy vele mindenkor és mindenhol Istent, a Teremtőnket tegyük elégedetté, és nem pedig a tulajdon magunkat, illetve a többi embertársunkat. Az előbbi esetben ugyanis az utóbbiak már mintegy maguktól fognak megvalósulni. Ennek az örök elvnek a szülőatyja pedig Isten, aki tehát már maga, és pedig eleve meghatározta, hogy mi is legyen az ember hitvallása. Ezen örökségénél fogva már szintén eleve megmásíthatatlan elvhez tehát minden emberek általi hozzátoldás egyedül már csak emberi önös érdek illetve haszon reményében történhet, ami viszont máris ellentétben áll az eredeti isteni elvvel. Az igazság ugyanis az, hogy minden létezés és élet célja a Teremtő Isten önzetlen, feltétel nélküli, és minden személyes és társas érdek nélküli szolgálata kell hogy legyen, történjék ez a szolgálat tehát egyénileg illetve akár csoportosan is.

Az ember hibája abból adódik, hogy az Isten-szolgálata a legtöbbször nem önzetlen, mivel az az anyaghoz, illetve a tárgyi mivoltához való ragaszkodással keveredik. Vannak azonban olyan emberek is, akik a tárgyi tudásukban már az akadémikus szintet is eléri, viszont éppen ezért már semennyire sem törekednek arra, hogy Isten megelégedettségét valamelyest is szolgálják. Az ilyen emberek többnyire már tehát csak démonikus okból tevékenykednek, vagyis ők már nem az Istennek, hanem az építés-rombolás körforgásának a hívei, akik mindig elsősorban magukat, a testi rokonaikat, a másik embert, illetve magát a forma urát kívánják elégedetté tenni a tevékenységeik során.

Igazán megvilágosodott ember segítségével azonban az ember megtisztulhat az anyaghoz illetve anyagi formákhoz való ragaszkodásától. Megtisztulhat tehát akár függetlenül attól is, hogy maga éppen milyen tulajdonsága alapján ragaszkodik Istenhez. Egyaránt van ugyanis jó ember, kíváncsi ember, szenvedő beállítottságú ember, de akad megvilágosodott ember is, aki az Örök Isten mellett az egyedül csak múlandó formát biztosító fizikai anyaghoz ragaszkodik.

Az itt a földön elérhető teljességű szinten megvilágosodott embertől tanulván tehát az ember képes megszabadulni az anyaghoz való ragaszkodásától. Az ilyen ember ugyanis akár még kérdés és kérdés nélkül is ingyen felvilágosítja az embereket arról, hogy mit is kell tenniük, hogy ők is végleg megszabadulhassanak az anyaghoz való szinte már eszeveszett ragaszkodásuktól. Jézus a legtökéletesebben megvilágosodott tanító szolgáltatta erre is a legkitűnőbb példát.

E lényegében egyben felvilágosító munkára azonban azért is szükség van, mivel Isten anyagi teremtsései a ki és belégzéshez hasonlatos periodikus időközönként mind részlegesen, mind pedig teljességgel is megsemmisülnek. Ellentétben tehát Isten örök világaival, ahol is Ő a Hozzá minden körülmények között hűséges társaival (teremtményeivel) együtt él, azaz örökké „együtt jár”. Istennek eme elpusztíthatatlan birodalmához képest az anyagi világa kiterjedése pedig jóval kisebb is, ami a benne lévő „dolgok” méretarányaiban is kifejezésre jut.

Az Isten ezen tehát eleve elpusztulásra ítélt világaiban élő teremtményeinek igazából azért van szüksége felvilágosításra, hogy, mivel ők elfeledkeztek az örök és örökké teremtő Istenről, maguk is ne pusztuljanak el a magukra mintegy felsőruhaként felvett anyagi formációval együtt az ezen világok általában periodikus időközönként megtörténő elpusztulásakor, illetve kényszerű elpusztíttatásakor. Ha ugyanis az ember valóban megvilágosodik, akkor a kozmikus világ teljes vagy részleges megsemmisülésekor, vagy tehát ha szükséges, akkor a megsemmisítésekor maga az emberi lélek nem fog még csak véletlenül sem elpusztulni függetlenül még attól is, hogy a megsemmisülés pillanatában esetleg még az

anyagvilágban tartózkodik, azaz abban még benne él. Isten és örök társai létezése ugyanis mind a lelki, mind pedig az anyagi világban egyaránt örök.

Ha tehát még itt a fizikai világban Isten örök, azaz Tőle többé már elválaszthatatlan társaivá válunk, akkor a mi létünk is örök lehet, és minden bizonnyal lesz is, ha képesek leszünk végleg megszabadulni a fizikai anyaghoz való ragaszkodásunktól. Hogy tehát erre a lelki szintre mi magunk is felkapaszkodhassunk, van szükségünk egy maga már megvilágosodott emberrel való lelki társulásra. A megvilágosodott ember ugyanis már tisztában van azzal, hogy minden, ami van, az mind egyedül csak Isten tulajdonát képezi. Ő tehát mindezt már állandóan a szeme előtt tartva végzi minden cselekedetét. E helyes nézetét tehát már sohasem téveszti el a szeme elől. Ennek eredménye tehát az, hogy ő már visszanyerte a valódi avagy eredeti identitását, mely így valójában már nem csak örök lehetőségű, hanem már valóban is örök részegységét képezi Istennek. Az ilyen ember tehát már meg tudja tanítani a másik embereknek az Istennel való helyes kapcsolatot, melyet megvalósítva már ők is felemelkedhetnek arra a tudásszintre, mellyel ő, mint tanító vagy „beszélő” már rendelkezik. Ahhoz azonban, hogy egy ilyen ember már szélesebb körben is terjeszteni tudja ezt lényegében tehát már transzcendens tudást, az anyagvilágban benne történő élése ellenére el kell tudnia különülnie minden olyan világi tevékenységtől, mely a megvilágosodás illetve az anyagiságon való felülemelkedés mintegy már előre kitűzött nemes célját többé már nem szolgálja.

A megvilágosodásához az embernek mindenképpen tehát társra van szüksége. Ez a társ azonban nem csak egy másik ember lehet, hanem lehet közvetlenül maga Isten is valamely személyes formációjában, és ugyanúgy lehet az Őt csak képviselő isteni lény is. Jézus esetében például maga Isten volt ez a társ, míg az apostolok esetében már maga Jézus mint isteni lény volt ez a társ. Az apostolok pedig ezt a társ-láncolatot az utódaik révén mára már szinte az egész világra kiterjesztették.

Az ember a lelki tisztánlátását tehát mind közvetlen, mind pedig közvetett isteni segítség útján visszanyerheti, miáltal már akár itt a földön élve is megszabadulhat minden addigi testi és lelki szenvedésétől, de akár még az itt elkerülhetetlen testi halál kínjaitól is, ha azt Isten maga is úgy akarja.

Minden ember bizonyos értelemben szerencsésnek mondható tehát, aki az élete során egy már felvilágosult emberrel kerül társulásba, mivel annak köszönhetően ő maga már akár gyorsabb ütemben is eljuthat a megvilágosodására, ami lényegében az Isten önzetlen szolgálatára való eljutásával is egyenlő, mely (tudat)állapot már mentes mindenféle „más” személyhez illetve „dologhoz” való ragaszkodástól is.

Az emberek a többségükben azonban sajnos még azt hiszik, hogy a fizikai testük az önazonosságuk, és ezért még mindig csak látszólagos, azaz szemmel látható és kézzel megfogható kapcsolatokhoz ragaszkodnak, nem pedig a jelen állapotunkban számunkra láthatatlan Istenhez. Tévesen azt gondolják ugyanis, hogy ők majd örökre rendelkezhetnek az anyagi dolgokkal. Az ilyen emberek e helytelen hozzáállásuk mellett azonban néha-néha még maguk is felszabadulhatnak az anyaghoz való szoros kötődöttségük alól, viszont utána máris újra belemerülnek az anyagias létbe, ugyanis azután mintegy már két kézzel is szórják magukra az anyag „porát”, amitől aztán megint csak beszennyeződik a tudatuk.

Amikor viszont a már megvilágosodott ember teljes tökéletesen elmerül az Isten iránti ragaszkodásában és szeretetében, akkor ez a még újabb tudati állapot már még csak összehasonlítható sem lesz az előbbi állapottal. Ez ugyanis szavakkal igazán már kifejezhetetlen tiszta érzés, vagyis már nem is érzés, hanem inkább már csak tiszta és belső érzékelése Isten közvetlen közelségének, mely közelségre minden ma élő embernek is már igen nagyon szüksége lenne. Az embernek azonban magának is tennie kellene ezen érzékelés állandósulása érdekében, már eleve csak maga miatt is, hogy nehogy akár még csak véletlenül

is elveszthessen az anyagi világ esetleges megsemmisülésekor. Elsősorban természetesen azonban mindig Isten érdekében kell megtennie mindent.

Hát nem megérné minden embernek mégiscsak inkább megvilágosodni, mintsem örökösen a múlandó fizikai anyagot szolgálni?

Jobb talán az öröklét helyett a végleges elmúlást választani?

Valóban jobb lenne az örök formák világa helyett örökösen a múlandó formációk világában élni, illetve abban akár csak létezni is?

Az emberek többsége igazából azért nem jut el az itt a földön elérhető szintű megvilágosodásra, mert inkább hallgat az áltanítókra, az álprédikátorokra, mintsem a valóban megfelelő forrásra. Azok ugyanis elhagyják a legnehezebb isteni követelményeket, és helyükbe könnyebbeket állítanak, melyek aztán már sokkal jobban tetszenek az így azonban csak az ő híveiknek, mintsem az Isten igaz híveinek.

A másik hiba pedig az, hogy ha ugyan létezik is a megfelelő forrás, vagyis a maga már megvilágosult ember, az emberek általában nem a kellő figyelemmel hallgatnak rá, mert az általa elmondottak a legtöbbször nem találkoznak az általuk elvártakkal.

A legnagyobb hiba azonban az, hogy az emberek a helyes forrásból hallottakat nem kellő gyakorisággal ismétlik el magukban, és így a helyes ismeretek nem rögződnek meg bennük, miáltal az igazi megvilágosodásuk szintén folyton csak elodázódik, vagyis egy másik időpontra tevődik át, amíg arra Isten lehetőséget ad nekik. Az ember emiatt pedig továbbra is csak az ideiglenes haszonért fáradozik mintegy fogságában a fizikai anyagnak. A megvilágosodása illetve az önmegvalósítása helyett a nem is létező sorsába beletörődve, a valójában csak átmeneti lehetőségű anyagi haszon megszerzésének minden kockázatát vállalva azért küzd tehát az élete során, hogy minél nagyobb vagyont legyen képes a testi rokonaira hagyni. Az ilyen emberek tehát még csak nem is sejtik, hogy e cselekedeteik következtében inkább csak az örökösen múlandó, és egyszer talán ebben a jelen formájában örökre el is múló fizikai anyaghoz láncolják le végérvényesen magukat, mintsem hogy a társaikkal együtt ők maguk is örökre felszabadulnának, örökre megvilágosodnának. De hol van itt ebben a felfogásban akár csak egy cseppnyi tiszta értelem is?

SZABAD EMBER

Az igazság ismerete szabaddá teszi az embert. Az ember szabadsága alatt itt azonban elsősorban a szellemi szabadságot, a teljes és tökéletes szellemi szabadságot, a szellemi testben történő szabad szárnyalást kell értenünk. A szellemi szabadsággal rendelkező emberre viszont szemben az általunk értelmezett szellemi szabadsággal az jellemző, hogy ő már egyáltalán nem vétkezik. Az Igazság megismerése révén maga is megigazult ember ugyanis szemben a szinte folyton vétkező emberrel már eleve nem, illetve többé már nem lesz szolgája a bűnnek. A „bűn”, még inkább azonban fő vétek vagy hiba alatt (a félrevezetőink homályos és zavaros magyarázataival ellentétben) az embernek a tiszta szellemiségétől való elfordulását, és helyette a testiséghez, az anyagisághoz való kötődését, és magának a testiségnek illetve a fizikai anyagnak szolgálatát kell elsősorban értenünk.

Hogy igazán megérthessük a teljes és tökéletes szabadságunk mibenlétét, magát az igazságot az anyánkként, az értelmi tudást pedig az atyánkként kell tudnunk elképzelnünk.

Igazán szabadoknak tehát azok minősíthetők, akikhez már egyáltalán nem méltó, hogy bármit is, illetve bármiben is vétkezzenek. Az ilyen teremtményeit nevezi tehát Isten, és az egész teremtett világa is teljesen és tökéletesen szabadnak. Az ilyen szellemi tudatok értelmét az Igazság, vagyis minden értelmes szellemi tudat anyja emeli fel, és teszi szabaddá. A szabadságot lényegében tehát az jelenti, hogy az anya fölébe emeli a fiát a tárgyi mindenségnek, a tárgyi valóságnak.

Maga a nemző avagy teremtő Atya azonban nem csak a legtisztább értelemmel, hanem magával a szeretettel is azonos. A szeretet pedig folyton csak épít. A Szeretet tehát állandó jelleggel építi (növeli, fejleszti) a tulajdon nemzését, azaz a szellemi tudat-fiát, miáltal az egyre inkább hasonlóvá válik hozzá.

Aki azonban már szabaddá lett Isten illetve Isten igazságának tudása által, az egyben szolga is lesz az azok iránt érzett szeretete miatt, akiknek még nem sikerült elérniük a tudás szabadságát. A részükre szeretettel átadott tudás tehát őket is ugyanúgy alkalmassá tehet arra, hogy ők is szabaddá váljanak. A szabadoknak illetve a már felszabadultaknak lényegében tehát már mintegy kedves kötelességük is a társaik szabadságra való eljutását szolgálniuk Isten akarata szerint.

Isten szeretetét mindenki élvezi, aki fel van „kenve” (Isten Szent Szellemé által meg van érintve) vele. Isten a szeretetével tehát felkenste Jézust, Jézus az apostolokat, az apostolok pedig felkenték vele az embereket. Zsidókat és „pogányokat” tehát egyaránt. Isten előtt tehát nincsen semmiféle személyválogatás e tekintetben sem. Isten áldott napja tehát mindenkire egyaránt süt. Isten legközvetlenebb szeretetét Jézus révén tehát élvezik a szellemi világán kívül állók is. Amíg tehát a szabadok ott vannak a külvilágban élők között, addig a révükön ők is élvezik Isten szeretetét. Ha viszont ezek a felkentek ott hagyják őket, és elmennek vissza a szellemi világba, akkor a fizikai világban állók, vagyis a magukat a fizikai világba helyezettek, akik még nincsenek felkenve Isten, és az általa már felkentek által, mind ott vagy újra ott fognak maradni a „tulajdon romlottságuk bűzében”. Lényegében tehát itt maradnak a földön a maguk választotta, alacsony szellemi szintjüket kifejező fizikai, vagy a még nálánál is alantasabb testükben élve illetve létezve. Az ilyen szellemi tudatok Istennek azonban már csak az irgalma „intézményében” bízhatnak, hogy onnét fokozatosan felemelkedve egyszer majd maguk is szabadokká fognak válni.

A szeretet azonban szinte minden vétket eltakar, azaz közömbösít, vagy semmissé tesz. Az embernek viszont, aki már egységbe került Jézus Krisztussal, többé már soha nem szabad elsősorban a tárgyi világot szeretnie, és hozzá a teljes mivoltával hozzákötődnie, hanem attól fogva már mindig elsősorban a Teremtő Istent és a Megváltó Istent, vagyis Krisztus Jézust kell szeretnie illetve viszonszeretnie, hogy azok, akiket képletesen már mintegy maga „szül” az ember, már maguk is ne az anyagi világhoz, a tárgyi valósághoz, hanem az igazak Urához

illetve Istenéhez legyenek hasonlatosak. A fizikai ember ugyanis a fizikai emberrel társul, vele él együtt, és tőle szül gyermeket, aki rá hasonlít. A szellem viszont a szellemmel társul, az értelmes szellemi tudat az értelmes szellemi tudattal, a „fény” azaz a tiszta értelem pedig a tiszta értelemmel. Ha tehát a „szent”, vagyis az Istentől eredő „kenet” hatására tiszta szellemi tudattá változik az ember, akkor vele Istennek a Szent Szelleme fog társulni (mint ahogyan Szűz Mária esetében is történt), ha pedig tiszta értelmi lényvé, akkor maga a „fény”, vagyis Isten értelmi fénye, Isten értelme, Isten dicsősége fog vele társulni, mint ahogyan Jézussal is társult. (Valószínűleg azonban még egyszer is társulni fog, viszont ezúttal már mindannyiunk szeme láttára, hogy végre már minden elhiggyük ennek a csodálatos misztériumnak akár a személyes mivelünk is megtörténhető megvalósulását.)

Amennyiben azonban az ember a viselkedésében és minden más megnyilvánulásaiban lesüllyed az állatok szintjére, akkor igazán, vagyis tiszta szellemi szeretettel már nem lesz képes őt szeretni sem az ember, sem pedig a nálánál felsőbbrendű szellemi lények. Ha tehát az ember elállatiasodik, ne adj Isten vérengző fenevaddá válik, akkor benne, illetve az általa szült testekben már csak az alantas, vagyis még az embernél is alacsonyabb rendű szellemi lények (az „aljanépek”) lesznek képesek lakni. A magasabb rendű szellemi lények ez esetben tehát már nem lesznek képesek az emberben lakni, és emiatt pedig már az egykori embereknek sem lesz többé része bennük.

Amely ember azonban egyszer már szabad lett, de újra eladja magát a fizikai anyag szolgálatába, az sohasem, vagy egyedül már csak a Kegyelem által, vagyis Jézus Krisztus által válhat szabaddá. Krisztusnak ugyanis még ez esetben is van hatalma arra, hogy az embert, ha az őszintén megbánja az újabb fő vétkét, és a már abból származó még újabb egyéb más vétkeket is, szabaddá tegye. Hogy azonban az ember ezt a kegyet, e tehát már valóban ki nem érdemelt kedvességet kiérdemelje, egyszer már valóban és végérvényesen meg kell állapodnia Krisztus Jézus jóságában. Különbözik tehát nem fog kapni pihenést (nyugalmat), és természetesen a vele járó, minden „földi” ember által oly hön vágyott teljes és tökéletes szabadságot sem érheti el. Akkor pedig már csak az Isten irgalma segíthet rajta, ha ezt maga Isten is úgy akarja.

VII.fejezet

AZ ISTENHEZ VALÓ VISSZATÉRÉS

A SZELLEM KIÁRASZTÁSA A „KÖVEKRE”

Isten a Biblián keresztül hozzánk szóló szavaival azt mondja nekünk „megkövesedett” szellemi tudatoknak, azaz fizikai embereknek, hogy térjünk végre már meg az Ő intő beszédére. Ő ugyanis, ha mindnyájan megtérünk, vagyis visszafordulunk Hozzá illetve feléje, akkor ki fogja ránk árasztani a Szent Szellemét (a Szent Lelkét, azaz a Legtisztább Tudatát), vagyis megismerteti és megérteti velünk a szavait, azaz lényegében a teljes magát. Isten szavai ugyanis szüntelenül a teljes önmagáról, vagyis magáról, és a magából alkotott mindenségről szólnak, akinek tehát vagy aminek mi emberi tudatok is a részei vagyunk.

A szellemi kiárasztása azt jelenti, hogy Isten a Legtisztább Tudatának a szellemi fénykörét ránk emberekre, és természetesen a Földre, de vele együtt bizonyára a Holdra is kiterjeszti. A Hold azonban a Földhöz képest már eleve többet érintkezik, és mivel külön légköre nincsen, közvetlenebbül is érintkezik Isten eme fénykörével. A Hold emellett, mint már ezt is megfigyelhettük, a Földnél jóval kevesebb ideig is érintkezik a külső sötétséggel.

Mi emberek, mint azt az Isten Szavából, a Bibliából tudjuk is, Ádám és Éva utódai vagyunk. A héber Ádám azonban Földet jelent, Éva pedig az „élet” jelentése mellett a legtöbb vallásban az „ég királynőjét”, azaz magát a megszemélyesített Holdat jelenti. Mi emberek lényegében tehát a Föld és Hold közvetlen leszármazottai vagyunk. A testünkre nézve mindez legalábbis igaz, ugyanis a testünkben található ásványi anyagok tökéletes egyezőséget mutatnak a Föld és a Hold anyagaival.

Akárhogy is nézzük, mi emberek testileg tehát az egykoron még maga is izzó Föld, illetve a belőle az Isten által oldalbordányi mennyiségként kivett (helyesebben kivetett), egykoron tehát még maga is izzó Hold, azaz Ádám és Éva leszármazottai vagyunk. Most azonban már nem az egykori még izzó állapotunkban vagyunk, hanem kihűlőfélben, vagy a legtöbben már teljesen is kihűlt állapotunkban leledzünk, vagyis élünk, illetve éltünk. Sokan közülünk ugyanis már nem velünk együtt, és nem az általunk megszokott formában léteznek. A holt testek Földdel azonos anyagai ugyanis megint csak a Föld, és a hozzá legközelebb eső, szintén hatalmas vonzerővel rendelkező Hold porát azaz részeit képezik. Porból lettünk tehát, és porrá is válunk. A Föld esetében azonban egyben vízzé, és az ételeinknek ízt adó sóvá is. Lényegében tehát ezért szeretjük mi emberek az életet adó vizet és a sót, ha esetleg még nem tudnánk, ha ezt még mindig nem vettük volna észre. Az ember a testét felépítő minden porcikájában lényegében tehát tulajdon magát szereti, mely porcikák eredetileg tehát a Földből illetve a hozzá legközelebb eső Holdból, illetve részint a többi közeli égitestből illetve égitestről származnak. A testeink tehát, és ez még a tudomány által sem lehet vitatott, csillagközi porból épülnek fel.

A Föld eredeti holdja azonban már régen elhagyta a Földet, és helyette a Föld, mivel már „kihűlt” (illetve mindeddig a hűlés folyamatában volt, most azonban már kezd újra „beizzani”), nem úgy vetette ki magából az újabb holdját, illetve mára vélhetőleg már harmadik holdját, hanem magához vonzott egy már szintén kihűlt, az eredeti szülőatyjától illetve szülőanyjától elszabadult, majd maga is kihűlt kisbolygót. Elmondhatjuk tehát magunkról még talán azt is, hogy mi ma élő emberek többségünkben már egy férjét elhagyott parázna asszony gyermekei illetve utódai vagyunk. (A Bibliában, az Isten emberekhez írt levelében, egyébként mindez gyönyörűen le is van írva, csak valószínűleg még kevés ember van, aki az abban leírtakat helyesen értelmezni is tudja.)

Eredeti állapotában tehát a Föld és a Hold is egy kettős csillag volt, és nem pedig két kihűlőfélben levő bolygó, mely csillagok folyton egymás körül keringtek, mint a keringőt táncoló emberek. A Hold eredetileg tehát azért lett Isten által létrehozva, hogy Ádámnak azaz a Földnek legyen társa. A kettőscsillagok ugyanis egymásnak tényleges társai, kísérői, akiket összeköt a tömegvonzás, és emiatt kitartóan keringenek közös tömegközéppontjuk körül,

miközben a keringési periódusukat az szabja meg, hogy éppen milyen távol is vannak egymástól.

Az igazi kettőscsillagok azonban egymástól elszabadulni illetve elválni többé már nem bíró csillagpárok, akik ha látszatra egymást kerülgetik is, mi inkább csak egynek, egyetlen fényességnek látjuk őket, ugyanis a fényeik összegződnek. Ez tehát abból adódik, hogy lényegi középpontjuk egy. Egy láthatatlan középpont vagy „tengely” (valójában egy láthatatlan fényoszlop) körül keringenek tehát, mely középpont vagy központ lényegében az ő esetükben sem más, mint maga Isten.

A testünk „szülei” egykoron tehát még maguk is kettőscsillagot, külső látszatra tehát egyetlen fénygömböt képeztek, noha két izzó „karikából” (gömbből vagy „korongból”) álltak. A Biblia leírja azonban azt is, hogy mi emberek is egykoron még szintén fehéren izzó kis kövecskék, vagyis lényegében kicsike szellemi szikrák voltunk, akik maguk is kihűltek az Isten, a Teremtőjük iránti szeretetükben, akik tehát maguk is hűtlenek lettek a szellemi Atyjukhoz-Anyjukhoz. Innen kiindulva tehát már nem nehéz a következtetés arra nézve, hogy mi emberek a jelen testi állapotunkban tulajdonképpen, és az Isten tulajdonaképpen is, az Ő megkövült szellemi szikrái vagyunk, akik maguk is elhagyták Istent, és azóta is keresik az utat a Hozzá való visszatéréshez, de egyelőre még nem találják. Nos tehát ezért kell hozzánk eljönnie az Isten Szent Lelkének, illetve ránk magát majd már a teljességében is kiárasztania. Mi emberek ugyanis mára már olyannyira megkövültünk, olyannyira „sóbálvánnyá” (sós vízből illetve annak kikristályosodásaiból álló, maguk magukat Istenítő emberekké) váltunk, hogy Isten már csak a Szent Lelkének irányunkban történő kiárasztása révén fog majd tudni rajtunk segíteni, hogy ha a testünk már nem is, de legalább a szellemi szikráink visszajuthasson az eredete örökké fehéren izzó Tüzehez, a Teremtő Istenhez, az Élő Istenhez.

Isten szelleme tehát előbb vagy utóbb, de biztosan ki lesz árasztva a teljességében is a földi „kövekre”. A szellem azonban egyelőre még csak mosogat, még csak „megnyaldos” (meg-meg érint, „megken”) bennünket, mint ahogyan a tengerparti sziklákat mossa, nyaldossa a víz. A sós víz képében maga is testet öltött részével képletesen azonban a szellem egyben mardos (ösztokél) is bennünket emberi tudatokat, hogy végre már mintegy magunktól indítatva is ráébredjünk az igaz eredetünkre, a szellemi eredetünkre, és onnantól kezdődően már véglegesen is visszafordulván Isten felé rá is lépünk a már valóban haza vezető útra. A szellem teljességében történő kiárasztása azonban már magával a hazatérésünkkel lesz egyenlő. A jelenleg kialakult keserű sósságunkkal, vagyis a már egymást is vad sóként vagy savként történő mardosásunkkal ellentétben tehát a tulajdon célunknak is inkább annak kellene lennie, hogy helyette a vele ellentétes édeset és tisztát, azaz az anyagiságtól és az anyagiasságtól is megtisztult tiszta öntudatunkat jelenítsük meg. A célunknak tehát nekünk is annak kellene lennie, hogy mi magunk, de a jelentős részével „köszilárdságú” állapotú jelen önmagunkon, azaz a testségünkön keresztül is inkább csak az édeset, az édenkert egykori szépségét jelenítsük meg, mely édes gyümölcsseitől (is) gyönyörűséges kertnek minden élvezetéből mindenki egyaránt veheti ki a részét. Ilyen édes jószágot illetve kellemességet azonban mára már úgy néz ki, hogy már csak az igazi „édesanyánk”, a szülőanyánk, azaz Istennek Szent Lelke tud nekünk nyújtani, az egymás mardosásából adódó sok keserűség, bánat, fájdalom és szenvedés miatt vigasztalásra szoruló gyermekeinek. Édes tehát az Apánk, az Anyánk, és édes az Isten szeretete, de édes maga az Élet és a vele egy Létezés is, és édes a megváltó Halál is (ami tehát szintén mind maga az Isten), és természetesen maga az Isten is, aki ezt az egyetlen nagy egész Mindenséget létrehozta. Ezért kell tehát a mi azon célunknak is „édesnek”, és nem pedig keserűnek lennie, hogy az itteni nézőpontunkból is elérjük, de legalábbis megismerhessük Istent, a Teremtőnket, az édes Istenünket, a boldog Istenünket.

Isten eléréséhez azonban a tudatunknak tökéletesen meg kell tisztulnia, ugyanis a fizikai anyaggal beszenyezett tudat nem képes tisztán visszaverni illetve tökéletesen visszatükrözni Isten káprázatos fényét. Ha tehát még itt a fizikai időben és térben „időzve” időben nem

tisztulunk meg a tudatunkra rakódott illetve magunkra vett szennyeződéseinktől, akkor mint ahogyan a sötét szín is elnyeli a fényt, és már csak „árnyék” lesz belőle, úgy a továbbiakban már mi is csak az árnyékaik leszünk az egykori, azaz az eredeti, még inkább azonban a jelenlegi önmagunknak. Az izzó fehérből feketévé lett „kövecskéknek” tehát valóban meg kell tisztulniuk. Arra azonban vigyáznunk kell, hogy a megtisztulásunk nehogy túlságosan gyors legyen, mert akkor nagyon könnyen akár végzetesen is megégethetjük magunkat Isten vakító fényű, minden tisztátalant felégető (porrá illetve hamuvá változtató) sugárzásában.

Döntse tehát mindenki maga, éspedig még időben el, hogy az elkövetkező továbbiakban is csak „kövületként” óhajt-e létezni, avagy végre már maga is felveszi az örök lehetőséggel inkább, mintsem mindig csak múlandósággal rendelkezhető eredeti szellemi formáját. A szellem kiáradása pillanatában ugyanis talán már későn lesz döntenie a „fejvesztett” kapkodásban, melyet majd az anyagi életükhöz továbbra is ragaszkodó, Istent maguktól még ennek az igaz valójában „gyönyörűséges csoda” megtörténésének pillanatában is teljesen elutasító „istentelen emberek”, és hatásukra a teljesen még meg nem tisztult (az anyagi világ felé még mindig hajladozó) emberek fognak majd okozni!

SZOLGÁLVA VISSZATÉRNI ISTENHEZ

Az emberi élet célja, hogy újra életre keltsük a kapcsolatunkat a legfelsőbb Urunkkal, Istenünkkel.

Isten odaadó szolgálatának első jelei közé tartozik, hogy ugyan az ember még a fizikai síkon létezik, de folyton Istenre és a szellemi dolgokra gondolva megfedezkedik magáról, és szinte teljesen elfeledkezik magáról a fizikai síkról is.

Az odaadó szolgálat első szintje az Isten megszabta erkölcsi és egyéb más szabályoknak a betartása.

A második szintet a személyes szolgálat mibenlétének megismerése és megvalósítása jelenti.

A harmadik szint pedig már az, amikor az ember a szolgálata során már eléri a transzcendentális testi megnyilvánulásokat is, mely transzcendentális testi elváltozások (könnyezés, test remegése, izzadás, nyugtalanság, lüktetés, hang elcsuklása) egészen az ekstázisig azaz az önkívületi rajongásig is eljuthatnak.

Az egész folyamat kezdetét azonban legtöbbször a hallgatás, az Istenről szóló tudás ismétlése, és az Istenre való emlékezés jelenti. Az ember értelme ugyanis az Isten-ismeretek rendszeres hallgatása során tisztul ki. Hatására aztán kialakul az erős hit, mely révén ráérzünk, és onnantól fogva már rá is hangolódunk Isten „ízére”, majd bekövetkezik az újra felvett kapcsolat megvalósulása, azaz maga az Isten-tapasztalás, vagy az Isten-tapasztalat. Utána pedig már az istenszeretetünknek a kialakulása, pontosabban Isten viszonszeretetének a részünkről történő megvalósulása illetve megvalósítása következik.

A legmagasabb Isten-szolgálati szint elérésének azonban már más jellemzői is vannak. Ezek az igen erős szeretet, a düh, és a ragaszkodás, mely tulajdonságok különleges esetben elvezethetnek egészen az élőlények számára viszont már nem elérhető szintig is. Az ezt a szintet mégis elérő ember ugyanis lényegében már érzékeli az Istennek mellette való állandó jelenlétét. Az ilyen ember tehát már akkor is az Úrral van, az Úrral jár, ha egyelőre még a földön (is) él. Az ezen a szinten lévő ember már maga is (valójában azonban Istennel együtt) bánkodik miatta, hogy a világ emberei szerencsétlenek, vagyis hogy ők még mindig nem tudták felismerni Krisztusban az Istent annak ellenére sem, hogy a transzcendentális képességeit, azaz az isteni tulajdonságait látták, illetve hallottak felőle.

Legfőképpen azonban az ember saját maga miatt sajnálkozik, hogy neki magának is ezért kellett oly sokáig átélnie az Istentől való elkülönülés minden fájalmát.

Istent azonban mindig csak az ismerheti meg, akinek Isten ezt a kegyelmet megadja.

Az Istenben nem hívő embereket megtéveszti a fizikai anyag, és innen adódik az a mentalitásuk, hogy irigyek lesznek még a szerintük nem is létező Istenre is. Ezért pedig a tulajdon maguk számára egyre több anyagi javakat igyekeznek megszerezni, hogy kérkedve illetve hivatkozva vetélkedhessenek a birtoklásban egymással, illetve magával Istennel, bár Isten nevét nem nagyon hangoztatják e vonatkozásban sem. Az Istenről való gondolkodásukban megfertőzött ateista embereket tehát elsősorban az foglalkoztatja, hogy azt bizonyítsák be, hogy a Jézusban megjelent Isten is csak egy közönséges ember volt, és maga is csak földi királyi méltóságra, azaz egyéni anyagi hatalomra és gazdagságra pályázott.

Isten igaz szolgálói azonban tisztában vannak az igazsággal. Tudják tehát, hogy Isten Jézus képében azért szállott alá, hogy vonzódást ébresszen az emberekben magához, valamint az Ő maga biztosította teljesen szabad szellemi illetve lelki élethez, hogy e földön ideiglenesen és jövevényként élő illetve lakó teremtményei is végre már elérjék a boldogság maradandó állapotát, vagyis hogy visszatérjenek Hozzá, az Ő már valóban igazságosságon és jogosságon alapuló királyságába avagy országába.

Az ember anyagi vágyakozásának, az anyaghoz való ragaszkodásának azonban egyedül csak a transzcendentális látásmód elsajátítása vethet véget. Istent e már valóban más, mint a

megszokott anyagi nézőpontból szemlélve ugyanis az ember már képes lehet legyőzni az anyagi vágyakozásait, és így már képes lehet az Isten felé való teljes visszafordulásra, és remélhetőleg egyszer majd a visszatérésre is.

A visszatérés eléréséhez tehát legelőször is az anyag szolgálatát vissza kell cserélnünk az Igaz Isten szolgálatára, különben mindig csak a csak múlandó lehetőséggel létező hamis Isten-szolgák táborát fogjuk mi magunk is gyarapítani. Lényegében azonban ez is Isten-szolgálatnak minősül, viszont általa inkább lehet örökre eltávolodni Istentől, mintsem Hozzá örökérvénnyel visszatérni. Ez pedig már egyáltalán nem mindegy egyetlen teremtmény számára sem, hiába vallják ezt a hamis elvet az Isten-tagadók még ma is rendületlenül.

VISSZATÉRÉS ISTENHEZ

A tudósaink valószínűleg már régen „felfedezték”, csak a nagynyilvánossággal egyenlőre még nem szándékoznak közölni, hogy a világegyetemben minden bolygó pusztulásra van ítélve. Mégpedig éppen úgy, mint ahogyan a Föld nevű bolygón bolyongó ember is, amennyiben még időben meg nem tér Istenhez.

Az ember a maga alkotta űrhajóival hiába jut el az univerzumnak egy másik részébe, egy másik bolygóra, akkor is csak halál vár rá. Még tehát az esetben is halállal végződik az élete, ha a többi bolygón másként is alakul az élete hossza. Az embernek viszont ehhez az anyabolygójától még csak nem is kell a Holdnál távolabb eltávolodnia, mert már a Holdon élve is másként alakulna az élethossza, mint itt a földön. Örök életre azonban sehol az általunk ismert világűrben nem lelhetünk. Igazi örök életre ugyanis egyedül csak az esetben van lehetőségünk, ha hazatérünk, vagyis ha visszatérünk az Istenhez. Vissza az Isten eredeti világába avagy országába tehát, ahol nincsen újra megszületés, mint itt a csak véges lehetőségű anyagi nézetű világában.

Az emberek azért nem tudnak, vagy nem helyesen tudnak az előbbiekről igazságáról, mert elfelejtették a kapcsolatukat Istennel. E feledékenysége miatt akar tehát az ember itt a földön örök életű lenni, ahol még esetlegesen is csak látszatra lehet része az örök életben, igaz valójában azonban sohasem. Istennek ugyanis eme világa, a fizikai világ, mindig csak véges lehetőséggel van, illetve talán még lesz is megalkotva, ha Isten ezt úgy akarja.

Az ember a fizikai világban a fizikai energiák keltette illúziói hatására egyedül csak az anyagi jólétével, és talán még a vallásának a gyakorlati részével törődik. Mással tehát különösebben nem foglalkozik. Mivel azonban ezek a fő tevékenységei szinte teljesen lefoglalják a figyelmét, elfelejti igazi célját, mely az Istenhez való visszatérése lenne, innen az anyagi káprázat, azaz a hamis káprázat világából. A fizikai anyag ugyanis olyannyira elbűvöli, olyannyira feledésre készíti az embert, hogy végül már nem is akar visszatérni Istenhez. Egy bizonyos idő eltelte után pedig már nem is akar tudomást venni, de tudást szerezni sem, még csak magáról az igaz eredetéről, illetve az eredetének igaz helyéről sem, nem hogy Istenről, a mindenki számára legfontosabbról, az igazi Teremtőjéről.

Az ember az érzéki életbe való ily mértékű belemerülése következtében azonban az ismétlődő születés és halál körforgásába esik bele, amivel viszont szinte teljességgel kárba veszik minden egyes újra történő megszületése illetve élete.

Isten maga, illetve a személyét képviselő, Róla mindent tudó hatalmasságai, vagy azok leszármazottai révén nem véletlenül szólt illetve írt útmutatásokat a Hozzá való visszatérés lehetőségeiről, melyeket az embereknek tehát a saját érdekükben ki is kellett volna, és természetesen még ma is ki kellene használniuk.

Az ember igazi sikerességét tehát egyáltalán nem az anyagi siker jelenti, hanem az, hogy még a jelen életében sikerül neki visszajutnia az eredete hazájába a teremő istenéhez (teljes szellemi önmagavalójához), illetve rajta keresztül a vele egylényegű Mindenki Teremtő Istenéhez, lényegében azonban az Egyetlen Istenhez.

Az embernek a mai intelligenciájával már be kellene látnia, hogy az anyagi világ csak ideiglenes megnyilvánulás, mely lényegében azért „született”, azaz teremtetett meg az Isten által, hogy az Istenhez való engedetlenségük miatt korlátozások (szigorú szabályok) közé szorított lelkek számára Isten lehetőséget adjon a Hozzá való végleges visszatérésre.

Az ember tehát maga is akkor cselekszik helyesen, ha a földön élve már csak az Istenhez való minél hamarabbi visszatérése érdekében fáradozik, mely visszatérés a minden addigi korlátai (fizikai és szellemi korlátok) alól történő teljes felszabadulásával is egyenlő. A „megérkezés” azonban már a fizikai testtől, illetve az itt szintén fizikai haláltól is való végleges megszabadulását is jelenti.

Amikor pedig az ember rátér erre az Isten megszabta szabályokkal teletűzdelt, ámde minden különösebb erőfeszítés nélkül is teljesíthető útra, akkor már maga az Isten fog védelmet biztosítani a számára, hogy elérhesse e már igazán nemes célját. Emiatt viszont az embernek már magának is olyannyira bele kell merülnie Isten önzetlen és alázatos szolgálatába, hogy még a vallásának is fel kell adnia a gyakorlati (tárgyi) részét, különben nem fog tudni megszabadulni az Istenhez való visszatérésre gátlólag ható aggodalomtól, mely aggodalmakat a súlyos nehézségekkel teli anyagi élet okoz. Az ember céljának ilyenkor ugyanis már pusztán csak annak kell lennie, hogy hallgatva Isten hívó szavára és útmutatására minél hamarabb hazatérjen, minél hamarabb visszatérjen Istenhez. Többé tehát már nem szabad emberek által megszabta gyakorlati úton szolgálnia Istent, hanem egyedül már csak az Isten megszabta úton szabad haladnia és szolgálnia Istent.

Az igazság tehát az, hogy ez jelenti az ember igazi intelligenciáját, és tulajdonképpen mindenkinek eszerint kellene alakítania a tulajdon életét.

Ha azonban továbbra sem hallgatva Isten szavaira minden energiánkat a minél több és jobb anyagi élvezetek és javak hajsolására fordítjuk, mint ahogyan azt sajnos még ma is a többségünkben tesszük, akkor majd ne is csodálkozzunk, ha egyszer hirtelen már csak azt vesszük észre, hogy nincsen már több lehetőségünk az Istenhez való visszatérésre, bármennyire is szeretnénk már. Ez esetben pedig az Isten irgalmában is már csak reménykedhetünk.

UTÓSZÓ

(Ki is a „bűnös”?)

Szinte mindenki az Istent vádolja, hogy létrehozta ezt a fizikai világot, és hogy engedi, hogy benne az ember szenvedjen. Isten eme világára azonban legalább olyannyira szükség van, mint egy mai államban a börtönre, melybe azokat az embereket zárják bele, akik nem engedelmeskednek az ország törvényeinek.

Isten a fizikai világot azonban csak ideiglenesen hozta létre, mégpedig azon emberi lelkek számára, akik Őt a többségükben már meg is tagadva megfélemlenek Róla, illetve el is felejtették Őt, és helyette ők maguk próbálnak uralkodni e megnyilvánítása, azaz az anyagi teremtmése fölött. Isten azonban ellentétben velük azt akarja, hogy azok az elbukott lelkek, akiket Ő a Tőle való elfordulásuk miatt szellemi erkölcsi feltételek teljesítéséhez kötött, és azzal egyben fizikai korlátok közé is szorított, megbánva a Vele való harcos szembenállásukat illetve ellenkezésüket, visszatérhessenek Hozzá, a minden bűntől, ártalomtól és szenvedéstől mentes örök országába.

Istent itt a földön tehát az emberek többsége teljesen alaptalanul vádolja a szenvedéseirért, a gondokkal teli nehéz életéért. Egyedül tehát maga az ember a hibás, és természetesen felelős is, a jelenlegi helyzetéért. Az ember ugyanis mindent annak köszönhet, hogy elfordult Istentől, és Isten helyett a fizikai anyagot választotta meg az új Istenének.

Isten a fizikai világ teremtmésekor tehát senkit, egyetlen lelket sem kért meg, hogy válassza ezt a teljesen még nem kész, azaz „meglett” állapotba még nem hozott fizikai világot az eredeti lakóhelye helyett lakóhelyéül. A lelkek többsége (beleértve ebbe tehát már magunkat is) azonban nem engedelmeskedve Istennek, engedve viszont a kialakulófélben levő anyagi lét csábításának ezt választotta.

Isten tehát már csak azért sem hibáztatható, mert maga megmondta, hogy: 'emberi teremtményeim, a kettősség, vagyis a jó és rossz világát még egyáltalán ne válasszátok lakóhelyetekül, mert még kicsik vagytok hozzá, hogy „megbirkózzatok” vele'. Mi emberek még tehát kicsik avagy fejletlenek vagyunk ahhoz, hogy az anyagi világ részünkre juttatott rész-egésze fölött uralkodhassunk.

Az anyagi világ vonzásának mégis engedő emberi lelkeknek tehát most természetszerűleg kell bizonyos követelményeknek megfelelniük, hogy Istennek és országának újra a hű és örökös tagjaivá válhassanak. A követelményei, lényegében azonban a szerető elvárásai teljesítésére pedig a legelső elbotlás óta Isten paradox módon éppen magát a földi életet, illetve a fizikai formában történő legalább egyszeri életet adta a lelkeknek, mint egyetlen lehetőséget. Egyszerűen ezért van tehát az, hogy az első elbukás óta minden egyes frissen „született” léleknek legalább egyszer fizikai testet kell magára öltenie.

Isten akarata tehát az, hogy kivétel nélkül minden teremtménye visszanyerje a tiszta és teljes szellemi tudatát, mivel az ilyen szellemi tudatok minden az Ő Tudatának szerves részei. Isten pontosan emiatt befolyásolja az ember tudatosságát, illetve az emlékezetét és felejtését is. Ezért van tehát az Isten egy szikrájával az ember szívében is jelen, és készíti az embert tudatosságra, és vele egyben pedig az emlékezésre, vagy éppen a felejtésre.

Isten azt akarja, hogy az ember az eredeti szellemi illetve lelki természetének megfelelően szolgálja Őt, vagyis tehát a tökéletes szabadsága mellett, ne csak a jelenlegi részleges függetlensége illetve önállósága mellett.

Az ember hibája egyedül csak abban rejlik, hogy ő egyáltalán nem akarja szolgálni Istent, hanem maga is teljes tökéletes függetlenné, azaz abszolút önállóvá kíván válni, mint amilyen függetlenséggel egyedül csak Isten rendelkezhet. Akik tehát nem igazi szolgái Istennek, illetve az Isten képét magán keresztül megnyilvánító Krisztus Jézusnak, azaz végül is a Megváltó Istennek, azok az ateista emberekkel egyetemben maguk is mind arra vágnak,

hogy legalább ugyanolyan hatalomra illetve gazdagságra tegyenek szert, mint amilyen egyéni hatalommal és gazdagsággal maga az Atya-Isten rendelkezik. E területeken a birtoklási vágyuk tehát határtalan. Ezek az emberek azonban minden csak álmodozók csupán, akik a tulajdon nevükkel, illetve az Atya nevében vagy nevével tetszelegnek a többi embertársuk előtt, noha még csak megközelítőleg sem rendelkeznek azokkal a kiváló tulajdonságokkal illetve képességekkel, melyekkel az Atya-Isten rendelkezik. Ezek az emberek tehát ahelyett, hogy maguk is alázattal rendelnék alá magukat a Legfelsőbb Úrnak, fölébe illetve eléje helyezik magukat, vagyis ezzel önnön nagyszerűségüket, és a tulajdon fontosságukat Isten felülmúlhatatlan nagyszerűsége, és legfontosabbsága elé helyezik.

Mi emberi szellemi tudatok élvén tehát az Istentől kapott függetlenségünkkel, az emberi fizikai formát vágytuk magunkra felöltöni, mert minden bizonnyal érdekelt bennünket a megszületés és a halál, vagyis a keletkezés és fokozatos növekedés, valamint a csökkenés, és végén az elmúlás mibenléte. Isten valójában tehát olyan kegyes hozzánk, hogy pontosan olyan testet avagy fizikai formát ad nekünk, amilyenre éppen vágyunk, lényegében azonban mindig csak olyat, ami tökéletesen megfelel az éppen akkori tudati fejlettségünk szintjének. A vágyaink ugyanis általában tökéletes szinkronban vannak a fejlettségi állapotunkkal.

Ha tehát a tudati fejlettségünkben már újra elérünk odáig, hogy Isten állandó társaságára vágyunk, akkor Isten az előző testünk, azaz a jelenlegi fizikai testünk helyett már olyan testet fog adományozni nekünk, mely azt lehetővé teszi. Ilyen testek a szellemi és lelki testek, mely testeknek a magunkra öltéséhez az itt a földön is folyó tudati fejlődésünk során tehát mintegy újra el kell érünk legalább a tiszta lelki szintet, illetve azt követően pedig már a tisztán szellemi szintet is.

Az, hogy mi emberi tudatok itt a földön szinte minden a fizikai testünkkel illetve a testtudatunkkal azonosítjuk magunkat a szellemi tudatunk helyett, az mind olyan téveszmék elterjedésének az eredménye, mint amilyen téveszme például a nacionalizmus, a kommunizmus, és maga a jelen demokrácia is, mely utóbbi az igazságosság hamis égisze alatt maga is csak a minél nagyobb anyagi gyarapodás szükségességét és szabadságát (azaz lényegében a „szabad rablást”) tartja a legfontosabb eszméjének, nem pedig az igazán valós emberi szabadságot. A mai világ „fejedelme” (vezető eszméje) tehát még ma is egyre csak az „igazságtalanság”, nem pedig az igazságosság és jogosság, melyek már eleve feltételezik, illetve magukban is hordják a teljes szabadságot is.

Emberi részről továbbra is így hozzáállva a világ vezető eszméje, az emberek által oly sűrűn hangoztatott igazságosság helyett végül már teljességgel is az igazságtalanság lesz, és az igazságtalanság, mint talán már jól látható is, a vele együtt járó hazugsággal együtt uralkodik is az emberek fölött.

Az igazságtalanság és a hazugság uralma alatt levő társadalom tagjait azonban sajnos többé már nem is fogja érdekelni az önmagavalója teljes szabadsága, és ennél fogva igazán már maga az igazság sem, hanem egyedül már csak az, amit a teste még birtokolhat és élvezhet. Ezek pedig a szűkebb és bővebb családtagjai teste, a földbirtok, ház, autó, és egyéb más testtel kapcsolatos anyagi javak, melyeket az ilyen berendezkedésű társadalomban azonban egyszerűen lehetetlen igazságosan elosztani. Mindez azonban egyben már kérdésessé teszi azt, hogy az ilyen társadalom egyáltalán még nevezhető-e „emberi társadalomnak”? Ez a helytelen „egyedül én birtoklom” illetve „csak az enyém” felfogás ugyanis az állatokra már inkább jellemző, mintsem a magukat ráadásul még civilizáltaknak is nevező emberekre, ugyanis pontosan az állatok, vagyis a kutyák, és egyes vadállatok azok, akik éppen a birtoklás végett örökösen harcolnak, örökösen marakodnak egymással. Az önmagát dicsőítő emberi társadalom így továbbhaladva tehát csak folyton egymásra acsarkodó kutyák gyülevész hadaivá fog válni, mintsem igazságos és szabad, Istent szerető és elismerő emberi lelkekké, akik egyaránt jólétben élnek az országukban, illetve az egész világon is.

Nos hát, mielőtt még az emberek a túlnyomó többségükben vérengző fenevadakká válnának, kell Istennek közénk újra eljönnie, és helyreigazítani ezt az egész fizikai világot, ha esetleg még mindig nem értettük volna meg. Mi mai emberek a többségünkben ugyanis egymásnak már szinte egyáltalán nem a kedves mosolyunkat, hanem inkább már csak az „agyarainkat” mutogató emberek lettünk, akik a másik emberek megfélemlítésével, jogtalan kihasználásával, javunkra történő manipulálásával, és ha az embertársunk már haszontalanná vált, akkor a mellőzésével illetve elnyomásával, végül pedig az eltaposásával, vagy pedig egyszerűen csak az ellehetetlenítésével (a javaktól való távoltartásával) igyekeznek magunknak minél több anyagi javat megszerezni.

Most pedig akár újra is feltehetjük magunknak a kérdést. Ki is egyben a bűnös és felelős minden szenvedésünkért, ami bennünket itt a földi életünk során szinte már szakadatlanul ér? Ugye, hogy nem Isten, hanem a mindent, ami a számára elérhető, azt mind egyedül csak magának akaró, maga bekebelezni akaró ember (?) ! De vajon ember-e, illetve emberi-e még az ilyen lélek, és nem inkább már maga is csak „lelkes állatnak” felel meg, aki elsősorban az egyéni ösztöneinek, és nem pedig Istennek, az Isten örökségét követően pedig már az egész emberiség örök jólétének, és vele egyben az egész mindenség ugyanolyan jólétben történő örök fennmaradásáért, azaz végül is magáért a Mindenség Istenéért él?

Az ember száma tehát valóban lehet a fenevad száma is, akárhogy is nézzük. E bűnös szerepet azonban egyáltalán nem az Isten osztotta ki az emberre.

Nos hát, ki is az igazán „bűnös” a bennünket itt e síkon szüntelenül érő szenvedések, azaz a szenvedéseink miatt?

Felhasznált irodalom

BIBLIA
SRIMAD BHAGAVATAM

